

Khánh Vân

Đàn cầm duyên tơ

Chương - 1

Thuý An nằm dài trên nệm nghe bài Danube Blue thật du dương qua headphone làm cô lim dim đôi mắt thích thú. Cô không nghe tiếng gõ và tiếng gọi cô ầm ĩ ngoài cửa. Mãi đến lúc cánh cửa bật tung, một bóng người xộc thẳng vô, cô mới hốt hoảng ngồi bật dậy lấy phone ra khỏi tai.

Nhận ra người bất lịch sự kia là ông anh của mình, cô kêu lên:

– Anh Hai làm gì kỳ vậy? Sao lại xông vô phòng kiểu đó?

Tay chống nạnh, Liêm trợn mắt nhìn quanh:

– Còn dám hỏi nữa hả? Mà đang làm cái giống gì trong này?

Thuý An nhăn mặt:

– Em à? Em nghe nhạc. Còn anh cũng đang làm cái gì vậy? Sao tự dưng tông cửa phòng em hạnh hoẹ?

Liêm lừ mắt nhìn cái headphone vẫn còn bên cạnh cô dài giọng:

– Nghe nhạc? Cũng là nghe nhạc? Lúc nào cũng vậy, không đi rong thì rúc trong phòng nghe nhạc. Bộ không chán hả mà?

Lại nữa rồi! Thuý An thầm than khổ. Cái tật ăn hiếp vô cớ của anh

Hai cô lại bắt đầu rồi đây. Nhưng dù là vô cớ, cô chỉ biết nín nhịn chứ mách ai được. Ngay cả ba là người thương cô nhất nhà mà cả tháng nay cũng đâu lên tiếng bênh vực được cô.

Giờ chân đá vệt con thú nhồi bông của Thuý An vào vách không thương tiếc, y như sút bóng vào gôn, Liêm hắng giọng cà kênh:

– Má sai tao kêu cửa, kêu nãy giờ mày không mở thì tao tông vô coi thử. Tưởng mày đang làm cái khỉ gì chứ.

Nén cơn bực xuống giường lượm con thỏ bông tội nghiệp, cô hỏi:

– Anh nói mà kêu em xuống nhà à?

– Ủ, nãy giờ rồi đó.

– Má ... có nói chuyện gì không anh Hai? – Cô chợt có chút lo lắng.

Đến bàn học Thuý An, ghé đầu ngắm nghía tấm poster hình đôi tài tử Leonardo Di Caprio và Kate Winslet trong phim “Titanic” dán ngay trên vách, Liêm đáp mà không quay lại:

– Xuống ăn cơm chứ chuyện gì.

– Ăn cơm? – Thuý An ngạc nhiên nhìn ông anh Hai rồi lại nhìn đồng hồ trên cổ tay – Anh tông cửa phòng em là để kêu ăn cơm à?

– Ủ đó, thì sao?

Liêm đưa lưng che tầm nhìn Thuý An, anh nhả bã kẹo chequing gum dán ngay lên miệng cô đào Kate Winslet và cười khoái chí khi nghĩ đến gương mặt nhỏ em út lúc phát hiện đôi thân tượng của mình bị phá một cách bôi bác như vậy.

Để cô không nghi ngờ, anh quay qua, lưng che “kiệt tác” phá hoại của mình và hát hàm nói lấp đi:

– Suốt ngày cứ nằm lì trong phòng nghe nhạc. Làm như yêu âm nhạc lắm vậy. Mày đừng tưởng tu kiểu đó thì thành chánh quả nhé. Cứ mơ mộng trên mây hoài vậy? Chẳng biết thằng Vũ nó chắm mày

ở chỗ nào.

Thuý An bất mãn nhưng không dám cãi lý như mọi khi. Từ khi mang án treo của má, cô đâu dám làm gì để chọc giận người trong nhà nữa. Thấy cô xịu mặt, Liêm khịt mũi buông một câu tử tế nhất trong ngày:

– Biết khôn thì xuống lẹ đi. Tao coi tình hình thì chắc là có chuyện gì đó chứ không phải chỉ ăn cơm mà thôi. Coi chừng đó.

Đi ngang cửa, Liêm không quên phẩy tay đánh mạnh vào cái phong linh treo trước phòng làm thanh một tràng âm thanh leng keng rối rít. Nhìn theo ông anh, Thuý An thở ra. Ông anh Hai cô là vậy đó. Nói năng chẳng biết giữ lời và giỏi nhất là chuyện ăn hiếp em gái thôi. Nhớ đến lời hăm dọa của anh, cô vội tắt máy, thu dọn headphone rồi theo anh xuống. Gia đình cô trước đến giờ không có thói quen ăn cơm chung buổi tối, nên sự kiện má cho anh Liêm lên gọi cô xuống ăn cơm nhất định là có vấn đề gì đây. Có khi nào lại mở xẻ chuyện của mình? Ý nghĩ vừa tới Thuý An đã vội rùng mình gạt đi. Chắc là không đâu! Cái chuyện thi rớt của cô cũng may được phát hiện hôm có Vũ đến chơi mới đỡ bị mắng nhiếc, nhưng sau đó là chiến tranh lạnh trong nhà mà cô là người phải chịu đựng đến cả tháng trời. Tuy bây giờ cô đang là kẻ mang án treo và ai cũng có thể dè bĩu, nhìn cô bằng ánh mắt bức bối, khó chịu, nhưng chuyện của cô đã... cũ rồi mà, chẳng lẽ lại bị lôi ra hâm nóng nữa?

Băn khoăn nghĩ tới nghĩ lui, Thuý An cũng đã xuống tới nhà. Quả là bàn ăn đã được di Sáu dọn rồi và hầu hết mọi người đã tề tựu quanh bàn. Hình như chỉ còn thiếu cô, và may quá còn ba nữa.

Nhận cái nhìn nghiêm lạnh của má, cái bĩu môi ngoảnh đi của chị Diễm, cô e dè ngồi cạnh ông anh Hai.

Tay gõ nhịp lên bàn một cách sốt ruột, Liêm chép miệng:

– Đại nhạc sĩ cũng đã xuống rồi. Còn có ba thôi. Không biết ba làm gì mà lâu quá trời. Lên nhắc hai lần rồi, vậy mà...

Bà Hạnh liếc mắt qua thằng con trai. Liêm còn định nói tiếp gì đó thì phát hiện ánh mắt của bà, liền im ngay.

Cả nhà yên lặng đợi khoảng vài phút, cuối cùng rồi ông Vĩnh cũng xuống. Thuý An dẫu nụ cười khi thấy ba còn đeo cặp kính. Chắc là ông đang mải mê làm việc nên quên tháo xuống đây.

Khác với sự hiếu kỳ và nôn nóng của mấy đứa con, bà Hạnh hỏi người giúp việc bới cơm. Bữa cơm diễn ra có vẻ bình thường tuy thỉnh thoảng những ánh mắt sốt ruột chờ đợi vẫn liếc nhìn nhau hiếu kỳ làm những món ăn của dì Sáu dù vẫn thơm ngon nhưng không ai chú ý lắm.

Chắc lại chuyện của mình rồi. Thuý An than thầm trong bụng. Nét mặt vẫn bình thản, vẻ dằn dà kéo dài thời gian của má làm cô thấy nặng nề quá. Nhất định là chuyện của mình rồi. Chẳng lẽ má nhận thấy ghẻ lạnh, chì chiết không thôi chưa đủ với lỗi lầm của cô?

Chẳng lẽ má vừa có hình phạt gì khác dành cho đứa con gái út cứng đầu cứng cổ?

Là hình phạt gì nhỉ? Không thêm ngó tới? Cúp tiền tiêu vặt? Hình phạt này đã có cả tới mấy tháng rồi còn gì. Hay ghê gớm hơn là bắt cô tới phòng răng của gia đình Vũ mà ... phụ việc vặt xem như làm dâu ngay? Chết rồi !

Càng suy đoán, Thuý An càng lo lắng lung tung. Chị Diễm, anh Liêm thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn cô như khủng bố tinh thần thêm. Cô bậm môi nén một tiếng than thầm.

Từ khi danh sách trúng tuyển đại học được công bố, cô đã biết mình

khổ đời rồi. Những tưởng thời gian mấy chục ngày rồi đã phai bớt trong lòng má, không ngờ chỉ có cô muốn quên mà thôi. Trái với cô, mọi người vẫn nhớ hoài.

Bữa cơm kéo dài rồi cũng qua. Bà Hạnh buông đũa gọi dì Sáu rót nước và đem trái cây lên. Sau khi ăn nửa múi bưởi, bà hắng giọng bắt đầu câu chuyện bằng cách nói với chồng:

– Hồi trưa này nhận được thư từ dưới quê

Câu nói của bà làm Thuý An đang nín thở lắng nghe bỗng ngẩn lên ngạc nhiên.Ồ! Hình như chuyện không dính tới cô. Không phải mỗ xẻ chuyện của cô.

Đang nâng ly nước lên, chưa kịp uống, ông Vĩnh ngạc nhiên quay lại nhìn vợ, mất một lúc rồi ông đặt ly nước xuống thận trọng hỏi:

– Có chuyện gì à?

Lần này thì bà nhìn qua mấy đứa con, giọng nghiêm trang:

– Chuyện nhỏ thôi. Dì Năm của mấy đứa bị bệnh.

– Bệnh gì? Có... nặng không? – ông Vĩnh buột miệng

Mất bà lướt trở lại ông, giọng đều đều:

– Trong thư má không có nói, chắc tại làm việc nhiều mà không ăn uống bổ dưỡng.

– Vậy à!

Thuý An tò mò thấy ba có vẻ băn khoăn. Ông hỏi lặng đi:

– Vậy còn ... má?

– Má thì chắc vẫn vậy - Bà Hạnh đáp

Thuý An nhìn hai ông anh bà chị của mình, thấy họ cũng như cô, đều ngạc nhiên vì biết ba đang nói đến ngoại. Tất cả đều im lặng nghe với vẻ hiếu kỳ

Chưa bao giờ Thuý An được má dẫn về quê ngoại. Gia đình cũng ít

khi nhắc về ngoại nên cô cũng không biết gì nhiều

Trước đây cô cũng từng thắc mắc khi thỉnh thoảng dịp giỗ cúng gia đình cô về tận Nha Trang thăm quê nội nhưng quê ngoại dù chỉ ở miền Tây mà mỗi lần nghe nhắc đến thôi má cũng đã gạt ngang
Hôm nay có chuyện lạ đây!

Thắc mắc của mọi người cuối cùng chỉ có Diễm mới lên tiếng hỏi:

– Ở dưới muốn báo tin dì Năm bệnh thôi hả má?

– Không chỉ có vậy – Bà Hạnh lắc đầu

Bà im lặng một chút rồi buông giọng:

– Ngoại bảo nhà mình cho một người về dưới

– Về quê? Để làm chi má? – Diễm trố mắt

– Trong thư thì nói để chăm sóc đỡ dần dì tụi con một thời gian

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc. Diễm buột miệng:

– Sao lại ngộ vậy má? Trước nay đối với nhà mình, ngoại đâu thêm...

Câu nói ngưng nửa chừng nhưng hầu như ai trong bàn đều hiểu ý Diễm

Quả thật xưa nay ở dưới quê ngoại đâu bao giờ liên lạc với gia đình.

Nay có thư mà lại cần người về, chỉ để đỡ dần việc nhà thôi ư?

Diễm cau mày lẩm bẩm:

– Việc nhà chứ gì? Nếu vậy đâu cần hỏi nhà mình? Bà ngoại có tới sáu người con, mấy dì, mấy cậu đâu sao không kêu mà kêu tới nhà mình. Họ ở Cần Thơ, Mỹ Tho, còn gần hơn nhà mình nữa mà?

Bà Hạnh chưa kịp đáp thì Liêm rung đùi cười khì:

– Ngoại dữ có tiếng. Ngoài dì Năm thì còn ai chịu nổi ngoại. Hồi đó hồng cho về, bây giờ lại bắt về, lạ đời chưa?

Bà Hạnh lừ mắt nhìn thẳng con vô ý tứ:

– Là bà ngoại của con đó, ai cho phép con ăn nói như vậy?

Liêm thụt người im tiếng. Diễm ngấm nghĩ rồi nói:

– Má à, phải tính thôi. Con có ý này vừa tiện lại vừa khỏe cho nhà mình.

Luôn hài lòng về sự khôn ngoan của đứa con gái lớn, bà Hạnh quay qua ngay

– Ý gì? Nói thử má nghe

– Mình chịu ý ngoại cũng được má. Mình mượn người làm là được rồi

Bà Hạnh nhíu mày:

– Mượn ai?

– Thì ai ở dưới quê đó má. Kiếm đại người nào gần đó. Mượn người ở quê vừa rẻ lại vừa chịu cực được, rất tiện lợi. Người quê mới rành việc quê chứ nhà mình thì ai biết gì mà về

Bà Hạnh ngấm nghĩ rồi lắc đầu:

– Bộ mượn người ngoài là được à? Nhà ở dưới cũng thiếu gì người làm. Nếu chỉ cần người làm thì đâu có viết thư gọi mình.

– Nhưng mình đâu có mượn người lo vườn tược. Mình mượn người săn sóc ngoại và dì Năm, tiền lương mình trả.

Bà Hạnh lắc đầu:

– Không được đâu. Quên là bà ngoại tụi bây khó tính nhất nhì cái xã dưới đó rồi à? Làm không đúng ý thì không xong. Nhất là gia đình mình và nhất là bị gửi thư đích danh như vậy

Diễm và Liêm nhìn nhau im lặng. Thuý An càng nín khe. Cô chỉ biết lắng nghe mọi người mà thôi. Lướt mắt nhìn khắp bàn ăn, bà Hạnh băn khoăn:

– Tự dưng muốn một người trong nhà mình về, không biết có ý gì

nữa, thật là...

Nãy giờ không lên tiếng, giờ ông Vĩnh sốt ruột hỏi:

– Vậy em tính sao?

Câu hỏi này quá quen thuộc trong suốt cuộc đời làm vợ của bà Hạnh, cũng quen thuộc luôn với mấy đứa con nên mọi người chỉ chờ quyết định của mẹ. Bà Hạnh lẩm bẩm suy tính, cuối cùng bà chắc lưỡi thở ra.

– Chắc là phải chịu ý má thôi

Ông Vĩnh lặng thinh và có vẻ ngượng ngập với câu nói của vợ. Ông hỏi vợ:

– Vậy là phải cử một người trong nhà xuống đó à?

Bà Hạnh gục gặc đầu.

– Ai xuống bây giờ? Anh ...

Không kịp để ông suy nghĩ và ngập ngừng lâu, bà Hạnh cao giọng ngắt lời ngay:

– Làm sao để anh được. Em biết tính rồi. Em phải lo việc trong ngoài, hụi hè đặng đặng đê đê, đâu rảnh ngày nào. Tụi nhỏ cũng lớn hết rồi. Để một trong mấy đứa về là được rồi. Chịu cực một chút để ngoài tụi nó hài lòng ít nhất một lần

Tới đây, câu nói ngưng nửa chừng. Cả ba đứa nhìn nhau ánh mắt trợn tròn.

Diễm luôn vẫn là cô gái có đầu óc nhạy bén và nhanh nhẩu nhất, cô nói thẳng:

– Con mới ra trường, nhận cái bằng xong là đi tìm việc ngay, không nhanh chân thì hết cơ hội tốt. Má đừng chọn con nhé, con đi không được đâu

Liêm cũng theo gương em gái rung đùi cười hì hì:

– Má nhớ hồi con vô lớp 10, con theo mà về Cần Thơ đi đám tang ông cậu Tư không? Gặp ngoại ở đó, ngoại như không thèm ngó mình. Họ hàng cũng dòm ngó kỳ cục. Rồi con lỡ chọc ghẹo cái bà dì họ đó có chút xiu mà bị ngoại nổi giận chửi quá trời. Cả đời mới về thăm họ hàng một lần mà ngoại không thèm nghĩ gì, đuổi ngay hai má con mình về Sài gòn trong buổi sáng đó. Bây giờ con mà xuống đó thì khác gì chọc tức ngoại

Lý do của Liêm quá vững, vững còn hơn cả Diễm. Bây giờ thì cả nhà đều dồn ánh mắt về phía Thuý An. Những ánh mắt làm cô giật mình đến rơi cả miếng bưởi trên tay

Tuy chưa từng gặp không biết ngoại dữ như thế nào nhưng sự né tránh của mọi người làm cô phát hoảng. Quýnh quáng dưới cái nhìn đả đốn cân nhắc của má, cô áp ứng một cách vụng về:

– Con cũng không đi được đâu má. Con... xưa giờ con đâu có về quê ngoại lần nào, con đâu biết gì

– Không thì có sao. Ngoại cần người săn sóc việc nhà chứ có cần hướng dẫn viên du lịch đâu – Diễm bẻ lại – Sai đâu làm đó là được rồi

Thuý An càng luống cuống

– Nhưng em ... em cũng đâu có biết săn sóc gì đâu. Em đâu biết làm gì. Đừng kêu em đi

Diễm cười nhẹ:

– Không biết gì hết, chỉ biết suốt ngày sưu tầm ảnh diễn viên ca sĩ, suốt ngày hí hoáy với mấy cái đĩa nhạc, mấy cuốn tập nhạc thôi, phải không?

Cô bấu môi với em gái

– Học hành đàng hoàng không lo, toàn lo mấy môn năng khiếu dở

hơi. Nào là học đàn học hát, học vẽ học vờ, rồi lại gia nhập ba cái câu lạc bộ nhí nhố gì đó. Bởi vậy thi Đại học mới rớt cái tởm. Đúng là hồng giống ai.

Liên khoái chí thêm vào:

– Ủa, hôm trước má bẻ đồng bút vẽ với xé tập nhạc gì của nó, nó rúc vô phòng bày đặt khóc một mình, sáng hôm sau hai con mắt sưng chù vù. Sáng thằng Vũ tới đón hỏi, nó còn chối không có gì.

Tức quá Thuý An kêu lên:

– Em rớt Đại học là tại em ... dốt. Em thích ca hát, vẽ vờ là chuyện của em, em khóc một mình cũng kệ em. Nhưng em không về quê đâu

Diễm cao giọng:

– Mà không về thì ai về? Chẳng lẽ là người bạn bậu như ba như má, như anh Hai với tao? Giờ có mà rảnh rang người ta nhà mà về coi sóc ngoại thôi. Tuy là ngoại khó và hay mắng nhiếc nhưng có gì mà phải sợ đến giẫy nẩy như vậy?

Liên tiếp lời:

– Phải rồi. Nếu mà thi đậu thì còn viện cớ học hành. Chứ rớt cái tởm như vậy thì ở không ở nhà một năm làm gì? Để mà về quê lo cho ngoại là tốt nhất. Bỏ mộng làm ca sĩ đi. Tưởng mà làm nô tì isaura thì hợp hơn đó

– Nhưng em ... làm sao em đi được. Em không đi được. – cô kêu lên

Diễm khịt mũi cười

– Cứ nói không mà được à? Mà phải đi thôi. Không về quê thì chịu lấy ông Vũ đi, má gả liền, cả nhà còn mừng nữa. Lấy rồi về nhà bên đó để xem mà còn dở hơi như vậy nữa không?

– Má đâu có bắt em... lấy chồng. – Thuý An đỏ mặt hết lớn

Liêm chắc lưỡi như tội nghiệp:

– Trời! Thăng Vũ đâu có tệ, làm gì hét như gặp ma vậy? Mà nó có hỏi cưới liền đâu? Không chịu lấy nó liền thì nhận nhiệm vụ về quê đi. Sợ hả? Tao chỉ mày mánh này nha. Má cũng nói có nhiều người làm mà. Ngoại sai mày thì mày sai lại người ta, bị đòn thì chạy, bị chửi thì nghe, vậy đó.

Bà Hạnh nhăn mặt nạt lớn

– Mấy đứa tụi bây đừng cãi cộ, chộc ghẹo nó nữa, im hết coi
Giọng của bà có hiệu lực ngay tức thì. Mấy đứa con im ngay cái màn châm chích nhau

Bà Hạnh quay qua Thuý An. Ngắm nghía đứa con gái út đang ngồi co ro hoảng sợ, trầm ngâm một lúc rồi bà chắc lưỡi phán quyết:

– Trước sau gì cũng phải có một người, thôi thì Thuý An cũng đang rảnh rang. Con về dưới thay cả nhà phụ giúp và lo lắng cho ngoại một thời gian đi

An ngẩng lên rưng rờ

– Nhưng con... má, con đâu biết lo gì, con còn phải ...

Bà Hạnh nghiêm giọng ngắt lời

– Con cái gì ở nhà cứ đóng cửa rút vô phòng, chả biết làm gì ngoài mấy chuyện nhac nhẽo thì về dưới một chuyến cũng tốt

Cô ngắt ngữ không biết nói gì tiếp

Thấy con gái út tỏ vẻ sợ hãi cũng tội nghiệp, ông Vĩnh hắng giọng nói với vợ:

– Em à, hay còn cách nào khác không? Con An nó còn nhỏ quá, có biết làm gì đâu

Đã tìm ra cách giải quyết rồi, bà Hạnh giữ nguyên quyết định:

– Không biết thì tập cho biết. Ai cũng có công việc, cũng bận bịu. Nó

không đi thì ai đi? Anh hay em?

Ông Vĩnh bối rối. Biết rằng trước giờ những quyết định của bà hầu như khó phản bác nhưng mặt con gái út mỗi lúc một thất vọng, ông Vĩnh vót vát lần cuối cùng:

– Nhưng con An về dưới thì chuyện với thằng Vũ ra sao?

Bà Hạnh cau mày:

– Thằng Vũ à?

Ông Vĩnh hấp tấp gật đầu:

– Ủ, mới bữa trước bên anh chị Thuận với mình tính là để thằng Vũ sắp xếp thời gian rảnh tới kèm con An đi thi năm sau mà

Ngẫm nghĩ một lát bà Hạnh lắc đầu:

– Thì vậy, nhưng ... con nhỏ mới 18, bên kia người ta cũng chưa hỏi gì mà. Vả lại con An có thi lại cũng năm sau, thì cứ về quê vài tháng, xong chuyện thì trở lên chứ có ở luôn đâu

Rồi chừng như mọi việc đã được thông qua, bà Hạnh đứng lên:

– Thôi được rồi. Kêu dì Sáu dọn dẹp bàn ăn đi. Còn con An theo má về phòng để mai đi sớm

– M...ai? – Thuý An há hốc mồm – Má nói ...

– Ủ. Đã quyết định rồi thì đi sớm cho ngoại khỏi sốt ruột rồi la rầy.

Mai má đưa đi sớm để chiều về kịp mở hội nữa. Đây hội tháng ngày mai lớn lắm.

Thuý An sững sốt nhìn qua ba cầu cứu nhưng chỉ nhận được ánh mắt thương hại và cái nhìn thụ động của ông. Má đã lên mấy bậc thang và hắng giọng hối thúc, cô đành đứng dậy lùi thui đi theo.

Khi xỏ ra mấy bộ quần áo để xếp vào chiếc va li nhỏ, cô nghe má ngọt ngào bên tai mà buồn rĩ:

– Về dưới phải ráng ngoan nghe không Thuý An. Không được cứng

đầu, không được cãi lời để ngoại phải mắng vốn ba má

Thấy cô vẫn như người mất hồn, bà Hạnh kéo cô ngồi xuống rồi vuốt mái tóc ngắn củn của cô, bà trấn an:

– Con lo phải không? Đừng lo, đó là quê ngoại thôi. Tuy ở dưới thiếu tiện nghi, hơi quê mùa và chưa bao giờ má đưa con về, nhưng đó không phải là chỗ lạ mà là quê của mình

Mặt chảy dài, cô nói yếu ớt:

– Nhưng ai cũng nói bà ngoại ... dữ lắm.

Bà Hạnh cười nạt đùa:

– Bậy nè, con cứ nghe thằng Liêm với con Diễm hù dọa rồi sợ tầm bậy. Bà ngoại đâu có dữ lắm. Tính ngoại thật ra có ... khó chịu một chút thật nhưng ngoại chỉ tức giận khi bị làm trái thôi. Con không làm trái ý ngoại thì làm sao ngoại giận được phải không?

Chừng như để trấn an cô, bà nói thêm:

– Vả lại xưa nay con chưa từng về dưới, không chừng ngoại thấy con nhỏ, thấy con dễ thương mà lại thương con thì sao

– Nhưng ... anh Hai cũng nói bà ngoại hình như không ưa nhà mình

– Lại nghe thằng Liêm. Tuy xưa nay ngoại có thành kiến với nhà mình một chút thật, nhưng biết ý ngoại thì sống được thôi. Con dù gì cũng là cháu ruột ngoại mà, làm sao dữ với con được

Lời trấn an của má xem ra không thuyết phục được Thuý An bao nhiêu. Vì cô biết mình chẳng được coi là dễ thương trong mắt người khác, nếu cô dễ thương sao anh Liêm cứ suốt ngày hùng hổ dọa nạt cô hoài? Nếu cô dễ thương sao chị Diễm cứ suốt ngày lườm nguýt mỉa mai cô hoài?

Cô cũng tự biết mình khó mà ngoan ngoãn được như ý má muốn

Má muốn cô rảnh thì qua phòng răng gia đình Vũ coi ngó phụ việc

vật, cô lại thích rúc trong phòng nghe nhạc và xem phim hoạt hình. Má muốn cô luôn để tóc dài và uốn quần từng lọn thật đẹp như chị Diễm nhưng cố lại cứ ra tiệm bảo thợ cắt ngang. Cái mái tóc ngang chỉ đủ phủ ót quá đơn giản ấy đã làm má bức mình bao nhiêu lần rồi. Ngay cả chuyện má muốn cô thi đậu và học nha khoa theo sự dìu dắt kèm cặp của Vũ cô cũng âm thầm phá hỏng.

Chẳng phải cô là đứa hay bị la rầy nhất nhà đó sao? Chẳng phải má đã từng trách mắng cô là một đứa con gái không chịu theo khuôn mẫu, không chịu tỏ ra khôn ngoan thực tế, cứ ngông nghênh ngốc nghếch hoài đó sao?

Đối với bà ngoại cô là đứa cháu ruột thật nhưng là đứa cháu chưa bao giờ về thăm ngoại, là đứa cháu mà từ nhỏ đến lớn ngoại chưa biết mặt mũi. Vậy ngoại có thể nào yêu thương được một đứa cháu lạ hoắc vừa ngu ngốc vừa cứng đầu như cô không?

Nhìn qua Thuý An, như hiểu chút ít nỗi hoang mang lo buồn của cô, bà Hạnh lắc đầu:

– Đứng buồn quá như vậy chứ. Mặt mũi con mà buồn thấy thật thảm thiết. Về dưới chỉ có một vài tháng thôi mà, làm gì ủ rũ quá vậy. Cứ coi như đi nghỉ hè là được rồi. Dem theo sách vở, không chừng yên tĩnh lại học vô nữa đó

Móc túi lấy xấp tiền, bà đưa cho cô:

– Cả tháng nay không cho con tiền tiêu vặt, chắc giờ túi không có đồng nào phải không?

Thấy Thuý An ngó lại với ánh mắt e dè, bà nhét tiền vào tay con gái rồi hắng giọng dễ dãi:

– Đừng sợ, má hứa không la rầy chuyện con thi rớt nữa đâu. Cầm tiền má cho đi. về quê không có gì xài tiền thật, nhưng dẫn túi cũng

tốt

Lần này cô mới dám cầm xấp tiền má cho và lí nhí:

– Cám ơn má

Cái án treo đã được má chính thức cởi bỏ, Thuý An thấy nhẹ thở hơn một tí. Cô rụt rè hỏi:

– Chừng nào con về lại nhà mình hả má?

Má chất lưỡi:

– Đợi dì Năm đỡ là con xin về được rồi, chẳng lẽ bà ngoại giữ con ở lại luôn.

Thấy cô im lặng, bà Hạnh xoa đầu cô cười:

– Má cũng đâu muốn con đen da khét nắng ở dưới đó. Công trình lo lắng kỹ lưỡng để hai đứa con gái má đứa nào cũng có nước da trắng đẹp như vậy mà mấy tháng phải dãi nắng dầm sương, má cũng xót lắm chứ.

– Con ... đem theo máy headphone được không má? – Cô mon men hỏi

Bà Hạnh gạt đi:

– Không được. Con có tật nghe nhạc là cứ mê đi quên cả thời gian, rủ ngoại kêu mà không nghe thì có mà bị la chết

Thuý An tiu nghỉu lặng im. Có tiếng gõ nhẹ nơi cửa, dì Sáu nói vọng vào:

– An ơi, có cậu Vũ đến chơi

Nghe vậy, bà Hạnh đứng lên cười:

– Thành Vũ đến kìa. Con chải tóc gọn ghẽ đi rồi xuống. Đừng bí xì mặt mũi nữa

Má đi rồi Thuý An lại nằm thừ ra. Sự việc xảy ra thật chớp nhoáng.

Má chỉ vừa báo tin về một lá thư xa, vậy rồi cuối cùng lại dẫn đến

quyết định là cô phải về quê

Cô là Út trong nhà vậy mà hầu như chẳng ai nhớ đến điều đó ngoài ba. Trong lúc này, cô có cảm giác mình như bị ăn hiếp, như bị cả thế giới cô lập vậy. Có tiếng cười vắng vắng dưới nhà nhắc nhở cô.

Thuý An thờ dãi với tay lấy chiếc lược tròn chải sơ mái tóc trước khi xuống nhà dưới

Vũ đang vui vẻ nói chuyện với anh Liêm và chị Diễm. Thấy cô xuống anh chắc lưỡi:

– Trời, ngó nó kìa. Vậy mà ông còn định rủ nó đi nữa

Vũ liếc nhìn bộ đồ short mặc nhà của cô rồi cười nói:

– Anh mua được vé xem kịch “Tin ở hoa hồng “ rồi, em lên thay áo mình đi

Ngồi phịch xuống ghế cạnh anh, cô lắc đầu:

– Em không đi đâu, anh Vũ

– Sao vậy?

– Không sao hết, em không muốn đi.

Vũ cười

– Nhưng đây là vở kịch của Thành Lộc mà, chẳng phải trước đây em thích và xem đi xem lại kịch của đóng Thành Lộc sao?

Thuý An im lặng. Đúng là vậy thật. Chẳng những cô mê xem Thanh Lộc diễn mà còn mong ngóng từng vở kịch mới của diễn viên này khi chúng mới còn giới thiệu trên báo cho đến ngày được trình làng nữa “Tin ở Hoa hồng” là vở nhạc kịch tuyệt hay. Cô đã được nghe mấy đứa bạn cũ trong Câu Lạc Bộ Yêu Nhạc quảnh cáo rồi. Nhưng lúc này đây, cô thực sự chẳng có tinh thần mà thưởng thức vở kịch ấy nữa

– Chắc nó sợ khuya quá – Diễm lên tiếng

Vũ hắng giọng

– Coi kịch xong thì cũng chỉ hơn 10 giờ thôi, đâu có khuya gì, anh cũng xin phép bác rồi

Thuý An vẫn lắc đầu

– Nhưng em thấy hơi mệt, em không muốn đi đâu

Diễm nhăn mặt

– Lại trở chứng rồi. Mất hứng thật. Thôi về phòng cho khỏe anh hai.

Kệ nó giờ tạt những nhéo với ông Vũ

Thuý An cụp mắt im lặng. Liêm đứng lên hát hàm nói với Vũ:

– Ờ, mình ông ráng mà chịu đi. Ai biểu tuyên bố chấm con nhỏ con nít dở hơi này thì chịu khó chịu đựng. À mấy cái games ông nói ...

Vũ gật đầu ngắt lời

– Tôi nhớ mà, mai tôi cho ông mượn

Khi chỉ còn hai người, Vũ đổi chỗ ngồi bên cạnh Thuý An, nắm tay cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh biết chuyện em phải về quê rồi. Em đang lo phải không?

Cô gật đầu. Vũ cười:

– Bác nói em có chứng say sóng nên sợ đi xa. Nhưng em đừng quá lo. Vĩnh Long cũng đâu xa xôi lắm. Em uống thuốc say sóng trước khi đi là được rồi

Thuý An định nói gì nhưng lại thôi. Anh không hiểu tuy gọi là quê hương nhưng rất xa lạ với cô, với gia đình cô. Cô lo vì chẳng biết chuyện gì sẽ chờ đợi mình ở nơi ấy

– Em đang nghĩ gì vậy?

Thuý An thở ra nói lảng đi

– Hôm nay anh vắng khách à?

Vũ phì cười

– Phòng rảnh của anh có bao giờ vắng khách đâu, nhất là ngày cuối tuần. Tại mua vé kịch rồi, nên anh mới giao cho cậu Bình và mẹ ôm sô hết để tới rủ em đi đó chứ

Ngắm vẻ ủ dột của cô anh rủ rê:

– Em vẫn còn chưa yên tâm lắm chuyện ngày mai thì phải. Có gì đáng lo đâu. Không xem kịch thì đi ăn kem nhé. Có một tiệm kem mới mở ở đường...

Thuý An ngắt lời anh

– Em cũng chẳng thèm kem, chỉ muốn ...

Muốn gì? Thuý An ngập ngừng. Cô chợt chẳng biết thật sự mình muốn gì nữa. Ở nhà thì chắc không rồi vì cô đã rúc trong phòng suốt ngày. Còn đi ra ngoài thì biết đi đâu?

Vò mớ tóc ngắn của cô, Vũ tùm tùm:

– Bất cứ em muốn đi đâu, làm gì anh cũng chịu, đừng lo. Liêm cũng có cảnh cáo anh hoài là thương cô nhóc không thèm lớn như em là bị hành dữ lắm nhưng anh không ngăn đâu

Thuý An ngẩng nhìn anh, cô buột miệng:

– Vậy anh chở em đi một vòng được không?

– Đi đâu?

Cô phác tay mơ hồ:

– Loanh quanh một vòng vậy thôi

Vũ hơi nhướn mày. Anh đã nghe nói nhiều về cái tật thích đi rong ngoài phố của cô rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô rủ anh đi cùng. Tuy không hứng thú gì lắm nhưng anh cũng chiều cô

Lên phòng thay vội chiếc quần jean, Thuý An xuống nhà thì Vũ cũng đã nổ máy xe đợi cô.

Gió ngoài đường phố làm Thuý An như dịu bớt những băn khoăn lo

lắng trong lòng. Ngồi sau lưng Vũ cô lơ đãng nhìn những bảng đèn đủ màu rực sáng của hàng quán hai bên đường. Cô thích được đi lang thang như thế này. Chẳng biết tại sao như vậy. Đường phố có chỗ nhộn nhịp, có chỗ vắng vẻ đều hui. Có khi ào ào với những dòng xe cộ chạy bất tận, có khi lại tắc nghẹt trong sự nóng nẩy bồn chồn. Đường phố có nhiều bộ mặt. Và cô thích hết những bộ mặt ấy. Nếu ở nhà cô chỉ có thể rúc vào phòng nghe nhạc để tìm thế giới riêng cho mình thì ngoài đường phố, cô thấy thật thoải mái dễ chịu với trời cao, với gió lộng, với nắng chang chang, hoặc ngay cả với mưa tầm tã.

Thế nên dù đường phố bụi bặm và nhiều bất trắc về đêm cho cô nhóc cứ lơ lơ như lạc vào hành tinh lạ như cô, cô vẫn thích đi rong hoai, nhất là khi mang tâm trạng bất an như hiện giờ.

Thuý An có vẻ đang thư giãn, nhưng Vũ thì không. Là một người luôn quý trọng thời gian, anh cảm thấy mình đang phí phạm điều gì đó khi cứ mãi chạy lòng vòng không mục đích, cho dù hôm nay là ngày cuối tuần và ngồi sau lưng anh là cô gái hầu như chắc chắn sẽ là vợ anh sau này.

Khi đảo vòng thứ hai quanh công trường Hồ con rùa, Vũ nhìn không được phải háng giọng:

– Nè nhỏ ơi, vòng lên vòng xuống khu Nguyễn Huệ 3,4 lần rồi, ngay cả cái công trường này cũng đã là lần thứ hai. Em còn muốn đi nữa sao?

Thuý An vẫn chưa muốn về, cô đành đề nghị:

– Ghé vào quán nào uống nước không anh Vũ?

Vũ gạt đầu tấp đại vào một quán lấp lánh ánh đèn màu bên ngoài. Bên ngoài xe cộ tấp nập vậy mà quán vắng tanh. Thấy họ là một đôi,

người phục vụ dẫn đến một góc nhỏ cách biệt với quầy bar bằng vách ngăn và cách biệt với bàn bida chẳng có khách nào đang kia bởi một chậu dừa kiềng xum xuê

Khi hai ly nước được đem ra, Vũ đòi một cái ống hút cho Thuý An. Anh quậy tan ly đá chanh, cắm ống hút rồi đẩy đến trước cô như một thói quen. Thấy Thuý An tủm tủm cười, anh nhíu mày:

- Gì em cười vậy?
- Tự dưng em thấy mình... ngồ ngộ
- Cái gì mà ngồ ngộ?

Chẳng lẽ nói thấy anh lo cho cô chu đáo đến nỗi không giống một cặp tình nhân, cô lắc đầu né câu trả lời. Ngậm ống hút, cô ngắm anh bằng vẻ tò mò rồi buột miệng hỏi:

- Anh Vũ nè
- Gì em? – Vũ nâng ly ậm ừ
- Anh Vũ thương em thật à?

Nuốt ngụm nước, Vũ đặt ly xuống ngay để phản đối:

- Em con nít ghê! Còn phải hỏi nữa à?
- Vậy ... anh thương em từ hồi nào?

Vũ hơi lạ. Anh nhìn đôi má đỏ ửng của cô. Lần đầu tiên cô đề cập đến chuyện hai người đây. Tính cô anh biết, tuy liếng láu nhưng rất nhút nhát và dễ mắc cỡ khi nói chuyện tình cảm. Ngay cả cách đây vài tháng, khi nghe anh tỏ tình cô cũng chỉ đỏ mặt làm thinh chứ đâu dám nói gì

Nhìn cô dăm dăm, anh thắc mắc:

- Nè An, em không dám xài chữ “yêu” à? Không nhớ anh đã từng thẳng thắn nói rằng anh yêu em sao?

Ánh mắt và giọng nói của anh làm Thuý An cụp mắt cười:

– Em chỉ sợ anh xài chữ “yêu” phí phạm thôi. Em tự hỏi mình hoài. Lười học, ham chơi... em đâu có gì tốt

Vũ khẽ nhướn mày. Liêm cũng từng hỏi anh như vậy. Lúc đó anh chỉ cười cho qua, vì làm sao giải thích cho hắn hiểu cô em gái út của hắn dù tính khí trẻ con nhưng rất dễ thương, rất thu hút đối với anh. Anh đã phát hiện ra điều đó khi nhận ra mình thích ghé lại nhà thằng bạn cũ những lúc không có nó ở nhà để gọi chuyện và nghe nhỏ em gái nó huyền thuyên đủ thứ bằng cái giọng vô tư lự hơn là cặp kè đi chơi với mấy cô bạn đồng trang lứa

– Anh chưa trả lời em đó. – Thuý An nhắc khi thấy anh cứ tùm tùm cười

– Trả lời cái gì?

– Sao anh lại thương em?

– Yêu chứ?

Thuý An mắc cỡ háy anh:

– Ủ thì ... yêu, nhưng tại sao?

Ngắm cô, Vũ cười lập lờ:

– Ủ thì ... tại em đẹp, em dễ thương

– Anh xạo, chị Diễm đẹp hơn em mà. Nhiều người đẹp hơn mà Vũ nhăn mày:

– Em lại ngớ ngẩn rồi. Sao lại dính Diễm ở đây. Em đẹp khác mà

– Khác là sao?

Vũ lắc đầu ngó lơ lên trần. Người yêu con nít hơi mệt thật đó chứ.

Chẳng lẽ huých toạc ra rằng vì không có ý thức sắc đẹp và ưu điểm của mình nên vẻ đẹp của cô càng tự nhiên và thật hơn

Chống tay lên cằm, Thuý An bĩu môi:

– Em lại hỏi những câu ngu ngốc phải không? Anh không thèm trả

lời. Anh nói thật đi, có phải em vừa ngu vừa từng không bằng một góc mấy chị hồi đó học chung với anh

Anh cười:

– Anh có nói em ngốc bao giờ? Đừng có nghe Liêm hay Diễm nói.

Anh có cách nhìn của anh chứ

Cô chăm chú nhìn anh như muốn hiểu thật rõ câu nói còn mơ hồ kia.

Được một lúc, cô thở ra:

– Nhưng nhiều khi em cũng công nhận mình ngu thực sự. Học hành trật vuột, thi đại học cũng rớt, chẳng làm gì ra hồn

Vũ giấu nụ cười. Thuý An không biết thôi. Cô thi rớt đối với gia đình là cái lỗi, nhưng ngược lại, anh cảm thấy có chút hài lòng.

Các cô bạn gái trước kia của anh có thể có cùng cách suy nghĩ, có thể dễ hoà hợp hơn, nhưng sự thông minh, khôn khéo và đầy bản lĩnh của các cô lại không hấp dẫn anh bằng tính lơ ngơ, khờ khạo của Thuý An. Từ lúc trưởng thành, Vũ quan niệm rất rõ ràng rằng anh không cần một cô vợ giỏi giang, khôn khéo. Đàn bà càng giỏi giang thì càng có xu hướng xem nhẹ trách nhiệm với gia đình và rồi cũng có lúc xem nhẹ cả ông chồng. Chuyện đó Vũ thật không chịu đựng nổi.

Tốt nghiệp với mảnh bằng xuất sắc, gia đình điều hành một phòng khám nha khoa nổi tiếng đông khách, Vũ có thể tự hào về mình. Anh không ngại khi có một cô vợ thông minh, nhưng anh ghét cảnh quá bình đẳng của nhiều gia đình quanh anh. Anh càng không ưa kiểu vợ chồng cũng như bạn bè, chồng đi làm vợ cũng bon chen đi làm để rồi ông chồng có khi phải xắn tay xuống bếp

Anh đã so sánh và đã lựa chọn một cách chín chắn. Một cô vợ trẻ con, ngây thơ, không giỏi toan tính, không nhạy bén với cuộc sống

như Thuý An là quá tốt đối với anh. Anh là đàn ông. Anh thích làm việc kiếm tiền cho cả nhà để khẳng định mình. Anh thích cả ngày làm việc vất vả nhưng về nhà luôn có cô vợ bé bỏng, dễ thương, tươi tắn chờ mình với cơm canh nóng hổi. Anh thích lo cho cô, nuông chiều thói mơ mộng trẻ con của cô để biết mình sở hữu cô. Có thể nhiều người cho quan niệm của anh là thủ cựu, nhưng thủ cựu có gì không tốt khi gia đình sẽ luôn vững chắc, chồng ra chồng, vợ ra vợ?

Thuý An còn quá trẻ để nói chuyện cưới hỏi, anh biết. Nhưng anh có đủ kiên nhẫn để chờ cô thêm vài năm nữa. Anh là bạn học cũ của Liêm, hai gia đình cũng có chút quen biết, anh không ngại khi đợi thời gian chín mùi sẽ chính thức cầu hôn. Hai năm, có lẽ cũng đủ. Tốt nhất là Thuý An thi rớt thêm một năm nữa. Một cô dâu đủ 20 tuổi sẽ thích hợp hơn nhiều.

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Câu hỏi và vẻ mặt bắt đầu bùng thụng của Thuý An làm Vũ sực tỉnh. Anh phì cười:

– Câu này thường thì anh hỏi em, hôm nay hân hạnh được em hỏi ngược lại. Biết không, anh đang nghĩ về em đó

– Anh nghĩ gì về em?

Thay vì đáp anh móc ví lấy ra tấm danh thiếp đưa cho cô. Thuý An ngạc nhiên cầm nhìn rồi ngẩng lên:

– Sao tự dưng đưa danh thiếp của anh cho em? Em có biết phòng khám của nhà anh mà?

– Trong đó có số phone của anh –

– Em cũng ...

– Em cũng biết nhưng chưa bao giờ gọi, đúng không? – Vũ ngắt lời

Thuý An cười, cặp mắt né tránh về trách móc của anh:

– Nhưng em có ghi lại trên bàn học lâu rồi, anh đâu cần đưa cho em danh thiếp làm chi

Vũ lắc đầu thờ ra. Cô vợ sẽ cưới của anh đôi khi... kém thông minh quá xá

– Cô nương ời, để em cảm về quê đó, biết chưa?

Thuý An chớp mắt nhìn anh, cô rụt rè

– Anh muốn thỉnh thoảng em gọi cho anh à?

– Ừ, lúc nào buồn, lúc nào rảnh, cứ gọi kể cho anh nghe chuyện dưới đó

Nắm bàn tay cô, anh nói:

– Nghe Liêm nói em về dưới thăm ngoại, lâu lắm cũng chừng một hai tháng thôi, nhớ cứ rảnh thì nhắc máy gọi cho anh, nghe chưa

Thuý An để nguyên tay trong tay anh, yên nghe lời dặn dò của anh mà lòng cảm thấy ấm lại rất nhiều, nỗi lo lắng về chuyến về quê ngoại đã dịu đi

Hai người ngồi nói chuyện thêm chút nữa, câu chuyện cuối cùng chuyển qua đĩa nhạc vừa ngân lên trong quán. Mà thật ra chỉ có Thuý An huyền thuyên mà thôi, vì Vũ vốn chẳng để ý gì đến ca nhạc, ban nhạc thịnh hành, anh chỉ thích ngắm nhìn và lắng nghe cô nói. Khi đồng hồ của Vũ sắp chỉ 10 giờ, anh đưa cô về. Người mở cửa vẫn là dì Sáu, dì quay vào khi thấy vẻ nấn ná của Vũ. Anh liếc nhìn phòng khách đã tắt đèn rồi giữ tay Thuý An lại. Thấy cô nhướng mày ngạc nhiên, anh cười bảo

– Ghé tai đây anh nói nhỏ cái này nữa

Đúng như dự đoán, cô khờ của anh ngoan ngoãn nghe lời để rồi giật mình khi bị cuốn vào vòng tay và đôi môi của anh. Buông cô ra, anh nói êm như ru:

– Để em mang theo khi đi xa anh

Ánh đèn đường tí ngoài kia không rõ làm Vũ tiếc vì không nhìn thấy đôi gò má của cô ửng hồng đến độ nào, nhưng về bối rối vì bất ngờ của cô làm anh hài lòng. Anh nháy mắt:

– Em vào đi. Ngủ ngon nhé. Về dưới gọi điện cho anh

Xe Vũ đã chạy đi. Thuý An ngẩn ngơ nhìn theo cho đến khi xe khuất hẳn. Rồi cô đóng cổng với đôi tay lóng cọng. Khoá cổng xong, cô băng qua sân, suýt vấp té ở bậc tam cấp. Miệng làm bầm, cô nhăn nhó trách Vũ. Anh khó hiểu thật, tại sao mà chọn đúng lúc này mà hôn. Đã vậy còn nói một câu rất ấn tượng rồi phóng xe đi. Kỳ cục! Cô không biết người ta hôn nhau lần đầu như thế nào. Trong sách vở và trong âm nhạc nụ hôn lãng mạn lắm chứ. Vậy mà với anh, là cái hôn bất ngờ nên ngoài sự ngạc nhiên, cô hầu như chẳng biết mình có cảm giác như thế nào nữa

Còn đang làm bầm thâm nhằn như Vũ. Thuý An chợt khựng lại khi đi ngang qua phòng ba má. Bên trong, tiếng má phàn nàn vọng ra:

– Bao nhiêu năm rồi, vậy mà... Thôi thì... đừng chuyện này cũng chiều theo ý má một lần đi xem sao, hy vọng má bỏ qua chuyện cũ.

Chứ cứ bị mắng nhiếc, bị họ hàng hờ chút là bươi móc hoài chán lắm. Có quê mà không dám về. Nhiều khi em cũng thấy tủi thân

Thuý An đợi thêm một vài giây nhưng không nghe thêm ba má nói gì, cô về phòng thối mác trong lòng. Má nói cái gì mà chuyện cũ? Tại sao má không dám về quê? Vì bà ngoại khó ư? Trước nay cô cũng có đôi lần hỏi má về quê ngoại nhưng lần nào cũng bị gạt đi. Bây giờ cô sắp về đó nhưng má cũng chẳng nói rõ gì cả. Vậy là sao nhỉ?

Để nguyên quần áo nằm lăn ra giường, cô nhìn những vật dụng ngổn ngang trong phòng mà thấy lo lo. Quê ngoại là ở đâu? Cô chỉ biết

mang máng là mình có quê ở Vĩnh Long nhưng chưa bao giờ được đặt chân về dưới một lần. Dường như từ khi lấy chồng, má cô không muốn trở về quê cũ. Bây giờ đích thân má dẫn cô đi, nhưng lần đầu tiên về quê cô đã phải gánh trách nhiệm xem chừng rất nặng nề cho cả nhà. Bà ngoại dữ dằn và khó khăn cỡ nào? Tại sao nhà cô ai cũng có vẻ ngán sợ? Chắc là phải dữ ghê lắm nên má mới né tránh như vậy

Vơ cái gối ôm nằm dài ra nệm, Thuý An chép miệng tự nhủ. Suy cho cùng bà ngoại cũng là người thân thuộc, có khó mấy thì cũng ráng chịu chứ biết sao. Nghe nói dì Năm ở bên cạnh và chăm sóc ngoại được suốt hai mươi mấy năm nay, sao cô lại không thể bắt chước đi vài tháng? Với nhiệm vụ về quê này, cô có thể xoá đi cái án treo của má vì tội thi rớt. Anh Liêm, chị Diễm sẽ bớt châm biếm, chán ghét cô Thôi kệ. Vắng Sài Gòn một vài tháng coi như thay đổi không khí vậy. Với những ý nghĩ lan man trong đầu, Thuý An thiếp đi lúc nào không hay. Quanh cô, những quần áo và vật dụng vẫn còn bày la liệt bên cái vali nhỏ.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 2

Con đường quả là dài quá sức tưởng tượng của Thuý An. Má mượn một chiếc xe du lịch để chở hai người và mớ hành lý gồm một vali, một ba lô mini, vật bất ly thân của Thuý An và một túi xách nhỏ đựng mớ đồ má mua làm quà biếu ngoại.

Đường quá xa nên khi đến cầu phà thứ hai thì cô mệt đến nỗi chỉ muốn nằm dài ra băng ghế sau chứ không tò mò ngó cảnh sông nước nữa. Phà đầy xe cộ và người. Lại phải chờ. Thuý An đưa mắt nhìn ra cửa kính, tò mò ngó cảnh xúm xít mua bán ồn ào của mấy người bán rong.

Lúc sáng phần thì mang tâm trạng lo lắng nôn nóng cho chuyến đi, phần thì phải tỏ ra bàng quan trước ánh mắt chăm chọc, diều cọt của anh Liêm và chị Diễm, cô ăn không vô tô bánh canh ngon lành của dì Sáu. Giờ nghe nhưng tiếng rao hàng trên bến phà, tự nhiên cô cảm thấy đói bụng. Nhưng có thèm thì chỉ để trong bụng thôi. Cô biết giờ này mà đòi ăn gì thì có nước nghe má rầy đầy tai.

Để xua đi cơn đói cồn cào, cô nghĩ chuyện hỏi han má.

– Ở dưới có đèn không hả má?

– Có chứ con. Tuy ở đó chỉ là cù lao nhỏ, nhưng cũng trù phú lắm.

Điện được mắc từ mấy năm trước.

– Ở dưới đó có ... điện thoại không má?

Bà Hạnh quay xuống cười mắng yêu con:

– Khờ quá, vùng quê hẻo lánh làm gì có điện thoại, nếu có thì bà ngoại đã không gửi thư lên cho mình rồi.

– Vậy mai mốt muốn gọi về nhà, con biết làm sao? - Cô hỏi như than.

Ngắm nghía gương mặt bản thân mệt mỏi của cô, bà cười nói.

– Chưa xuống đến nơi mà đã thấy nhớ nhà rồi sao. Ở dưới là ngoại với dì của con mà, có phải nhà ai xa lạ đâu.

Thuý An cười gượng. Cô hỏi qua chuyện khác:

– Nhà ở dưới rộng không má?

– Rộng lắm. Ông ngoại hồi xưa nhiều ruộng đất nhất nhì thị xã mà.

Nhà xây kiểu hồi xưa rất đẹp.

Thuý An nhìn má rồi hỏi ngay câu hỏi mình thắc mắc từ lâu:

– Sao má ít dẫn tụi con về đây quá hả má? Con chưa về lần nào.

Bà Hạnh hơi cau mày, bà trả lời một cách miễn cưỡng:

– Ở thì má bận bịu suốt ngày mà, thời gian đâu để về.

Thuý An thu đôi vai, giọng nhỏ lí nhí:

– Má, hình như ở dưới, bà ngoại dữ đến nỗi có cái biệt danh gì đó.

Bà Hạnh chột trờng mắt:

– Nè! Lại nghe thằng Liêm nói bậy gì đó?

Thuý An giật thót mình dưới ánh mắt của má.

– Dạ... là tại....

Bà Hạnh nạt con gái:

– Sao con cứ tỏ ra ngu ngốc kiểu này hoài vậy. Về dưới đây mà còn nói năng bậy bạ kiểu đó thì con liệu hồn, bà ngoại không tha cho con đâu. Bà ngoại mà tức giận thì la hét bể nhà, lại.. lòi đủ thứ chuyện ra nói nhức cả đầu. Liệu hồn đó nghe chưa?

Thuý An sợ hết dám hỏi tiếp.

Đã có chuyến phà, chiếc xe nối đuôi với hàng xe cộ leo xuống bến.

Khi đã ken đặc xe cộ, phà tách bến lừ lừ trôi ra vùng nước mênh

mông.

Thuý An ngồi nguyên trong xe. Cô không thích lắm cảnh hơi bát nháo và tẻ nhạt trên phà. Phà trôi chậm đến độ sốt ruột.

Rồi phà cũng cập bến. Thuý An thăm nhìn má. Không thấy bà nói gì, cô thu người trên nệm xe như cũ. Lại vẫn chưa đến. Sao đường xa quá không biết.

Xe nổ máy rời bến và chạy tiếp mất một lúc nữa mới ngừng. Bà Hạnh quay xuống hỏi cô.

– Đến thị xã rồi đó. Con mệt lắm phải không?

Cô thở ra thú nhận:

– Dạ con hơi chóng mặt. Tới chưa má?

Má cô vội đưa chai nước khoáng:

– Uống chút nước đi. Ráng chút xíu nữa thôi. Sắp tới rồi.

Cổ họng khát khô làm cô nhồm dầy đỡ lấy chai nước và ngửa cổ uống vài ngụm. Mở cửa xe, bà hỏi cô xuống trong lúc người tài xế phụ đem hành lý ra.

– Đến rồi hở má? – Thuý An ra khỏi xe và ngơ ngác nhìn bờ sông trước mặt.

– Chưa đâu.

Hất mặt qua bờ bên kia, bà Hạnh nói.

– Còn một chuyến đò nữa là tới. Nhà mình ở cù lao bên đó.

Bà Hạnh dặn người tài xế ở lại đợi rồi cùng con gái xuống bến đò. Vai đeo balô nhỏ, chiếc vali để kế bên, Thuý An ôm cái túi xách cồng kềnh đựng mấy hộp bánh kẹo ngồi cạnh má. Cô không nhìn cảnh vật, chỉ hơi ngạc nhiên vì nước sông chảy xiết có màu đục lờ và con đò nhỏ hẹp chỉ chở có mười mấy người.

Nắng chang chang trên sông làm mồ hôi rịn đầy trán cô. Cái nón kết trắng không che được sức nóng của cái nắng ban trưa. Ánh sáng phản chiếu của nắng trên mặt làm cô chói mắt.

Quệt đi những giọt mồ hôi, Thuý An ngước lên, bắt gặp phía đối diện một ánh mắt lạ đang dõi nhìn cô. Thấy cô phát hiện, người kia vẫn không dời mắt đi mà trái lại còn thản nhiên ngắm nghía cô kỹ hơn với cái nhìn chăm chú khác thường.

Thuý An hơi ngạc nhiên nhưng cô không suy nghĩ gì nhiều. Cảm thấy mệt và lại chóng mặt, mặt kệ ánh mắt người lạ vẫn dõi nhìn, cô kéo sụp nón và không ngó nghiêng ngửa nữa.

Nắng thật gắt như muốn xuyên qua lớp vải mỏng của chiếc nón và mớ tóc mà nung cháy da đầu cô vậy. Gió làm những giọt mồ hôi vừa rịn ra như cô đặc lại. Thuý An bặm môi cố chịu đựng cái ngột ngạt khó thở đang dâng lên trong người.

Đò cập bến. Mấy người đàn bà đang trò chuyện bằng cái giọng dân dã xung quanh bắt đầu lục đục lên bến.

Nghe tiếng má gọi, Thuý An cập rập cầm cái túi xách và nhồm người đứng lên. Mới bước một bước, đột nhiên cô cảm giác chiếc thuyền chao đi, người nhẹ hẫng, cảnh vật cứ loang loáng, bỗng bênh trước mắt. Thuý An sợ hãi buột miệng gọi má. Cô quờ tay trong không trung và níu được ai đó. Nhưng như thế cũng không đủ giữ được thăng bằng, cô ngã xuống và trước khi ngất đi vẫn còn mơ hồ nghe giọng của má hốt hoảng gọi tên mình.

Thuý An tỉnh dần trong tiếng nói chuyện ào ào nho nhỏ. Cô mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên là những cây đà ngang, những hàng mái ngói màu nâu đen cũ kỹ, ken đặc trên cao.

Cô gượng người dậy, cố nhớ lại những gì đã xảy ra. Đỡ tay lên trán, cô nhăn mặt ngơ ngác nhìn xuống mình rồi lại nhìn xung quanh. Cô không bị ướt người, không bị rơi xuống sông.

Chỗ cô nằm là một tấm phản rộng. Nhà rộng thênh thang, tường vôi vàng nhạt. Hai cây cột nâu bóng thật to hai bên làm gian nhà như thêm cao và trống trải. Bàn thờ tít trên cao thoáng chút khói hương trầm. Nhưng bộ bàn ghế giữa nhà trống không. Cảnh vật thật lạ lẫm với cô.

Mình đang ở đâu đây? Bến đò ư? Chẳng lẽ bến đò lại vắng vẻ như vậy? Cô ngạc nhiên vì không thấy một bóng người, hình như chỉ có tiếng ai đó nói chuyện nho nhỏ phía trong.

Miết tay lên trán để nguôi cơn nhức đầu, cô rời tấm phản để men ra phía sau theo tiếng nói chuyện. Cơn choáng váng vẫn còn làm bước chân cô nhẹ hẫng. Qua một hành lang hơi tối, gian nhà sau nhỏ hơn nhưng ấm cúng với đủ thứ vật dụng. Ở đó đang có 3 người đàn bà. Hai người tuổi chừng 40 ngồi bên bộ bàn ghế nhỏ và một bà cụ có dáng người nhỏ thó đang ngồi nhai trầu trên sập kỷ.

Thoáng thấy bóng cô, bà cụ già ngưng nhai trầu và chiếu cặp mắt sáng quắc vào cô, người đàn bà mặc chiếc áo ba bà xanh nhạt ngồi bên bộ bàn ghế thì mỉm cười và ngoắc tay.

– Tỉnh dậy rồi à. Lại đây. Chị Biên, nước sôi chưa? Pha ly sữa được rồi.

Người phụ nữ mập mạp mặc áo nâu vội bỏ dở câu chuyện đứng dậy mau mắn ra nhà sau và vài phút sau đem ra một ly sữa nóng.

Thuý An lơ ngơ tiến lại bên bàn. Theo lời người đàn bà áo xanh, cô ngồi xuống ghế đối diện mà mắt cứ nhìn mớ đồ nằm trên chiếc ghế dài, cạnh bà cụ tóc bạc trắng vẫn đang chòng chọc ngó cô. Cô đã nhận ra đó là chiếc vali và túi xách đựng bánh kẹo. Hành lý nằm đây,

má đi đâu nhỉ?

Đầy ly sữa có sẵn trên bàn, người đàn bà mặc áo xanh nói.

– Con uống sữa đi. Uống nóng cho tỉnh.

Về mặt nghiêm trang mà giọng nói bà có một âm sắc khá dịu dàng khiến Thuý An không nghĩ gì, cô nâng ly sữa lên môi. Hớp sữa đầu nóng rẫy như đánh thức cơn đói làm cô vừa thối vừa uống từng ngụm một cho đến quá nửa.

Cạn ly, mắt chợt phát hiện 3 người đàn bà đều quan sát mình, cô đặt ly xuống, chùi miệng bằng cùi tay và cười thẹn:

– Con cảm ơn mấy dì.

– Tỉnh hẳn rồi chứ?

– Dạ con tỉnh rồi.

Người đàn bà ngồi đối diện mỉm cười.

– Chắc con xỉu là tại đói bụng phải không?

Thuý An thành thật:

– Dạ... chắc vậy. Hồi sáng con cũng không ăn gì.

Bà ta gật đầu. Thuý An nhìn quanh rồi thắc mắc.

– Mấy dì cho con hỏi má con đi đâu rồi ạ?

Người đàn bà đáp:

– À, má con vừa về rồi.

Thuý An ngơ ngác.

– Về? Về đâu ạ?

– Thì về Sài Gòn.

Cô kinh ngạc nhồm lên.

– Dì nói sao ạ? Sao ... má con lại về Sài Gòn được? Má đang dẫn con về quê mà?

Thấy người đàn bà tròn mắt ngó cô, cô vội giải thích.

– Vậy má con không phải về Sài Gòn đâu, chắc má vô nhà bà ngoại trước rồi. Mấy dì chỉ giùm nhà cho con với. Con là cháu bà Ba Thông. Con ở Sài Gòn xuống đây với má con. Lúc qua đò tại mệt quá nên con té xỉu....

Người đàn bà tên Biên đang cầm ấm tích định đi châm thêm, nghe nói vậy sặc lên cười. Bà cụ ngồi trên sập kỷ đột nhiên quát lên.

– Cười cái gì mà cười? Vui lắm hay sao mà cười?

Người đàn bà tên Biên vội nín bật lủi nhanh xuống bếp. Tiếng quát lạnh lạnh làm Thuý An cũng giật nảy mình quay lại. Cô không ngờ bà lão nhỏ thó, ốm yếu mà có giọng nói lạnh lạnh dữ dằn như vậy.

Dữ dằn?

Tự dưng như có luồng điện chạy suốt sống lưng cô, Thuý An mở to mắt nhìn bà cụ đang nhăn nhó mặt mày ấy. Rồi lại lia qua người đàn

bà áo xanh nhạt nầy giờ vẫn ngồi trên ghế.

Thúy An trợn tròn cặp mắt. Trời ơi, có khi nào... có khi nào....

- Ở đây là... là nhà của... - Cô lắp bắp không thành tiếng.

Người mặc áo xanh nhạt đỡ lời:

- Đây là nhà ngoại con rồi.

Chỉ tay về phía bà cụ vẫn còn trừng trừng nhìn cô, bà nói:

- Ngoại của con đó. Còn dì là dì Năm của con.

Thúy An toát mồ hôi vì khiếp vía, ngỡ đây là căn nhà nào ở bên đò, thì ra là nhà ngoại. Những người cô tưởng là dân quê tốt bụng lại chính là những người thân của mình. Cô chưa biết nói gì thì bà ngoại đã đành giọng đay nghiến.

- Còn giới thiệu cái gì nữa. Nhục nhã quá. Con cái cháu chắt, cả năm cả đời chưa hề thấy mặt mũi tròn méo ra sao, về mới tới bến đò đã ngã lăn ra đó để mặc kệ thằng cha căn chú kiết nào đó vác đi. Giờ tỉnh lại ở ngay trong nhà còn đực mặt ra như thằng chổng chết trôi. Chưa kịp chào hỏi ai đã uống một hơi gần cặn ly sữa. Trên Sài Gòn đàn bà con gái ăn uống vậy đó hả?

Bà quát mắt dữ hơn khi thấy cô cứ ú ớ không biết nói gì.

- Đã vậy quệt mủ xong còn xách mé loi tên tao mà hỏi han nữa: Bà Ba Thông là ai? Là tao nè, có biết chưa? Còn ở đó trơ mắt ra mà ngó.

- Ờ... Con... tại con.

Mỗi một tiếng gằn của ngoại làm Thuý An giật thót người từng cơn.

Cô sợ đến muốn khóc. Mặt mày tái xanh tái xám, tay chân luống cuống, cô hầu như không biết phải làm gì.

Dì Năm tội nghiệp nhắc khẽ.

- Con xin lỗi ngoại đi.

Thúy An run giọng lắp bắp làm theo như cái máy.

- B...bà ... ngoại. Con... xin lỗi. Con không biết là ... là

Bà ngoại trợn mắt.

- Không biết cái gì? Ăn với nói. Có xin lỗi cũng không ra hồn. Thật là cái giống gì đâu. Hết biết !

Dì Năm nhỏ nhẹ.

- Nó không biết mà, má đừng la gắt nó như vậy tội nghiệp.

Bà ngoại hừ một tiếng. Như chưa nguôi cơn giận, bà chì chiết:

- Tội nghiệp cái gì? Cũng tại cái con Hạnh. Con gái còn chưa tỉnh đã sợ tao rồi mượn cớ hỏi há rút về trên. Thứ mẹ như nó nên mới có thứ con ngờ nghệt như vậy nè.

Phun nước trầu đánh phèo vào ống nhổ một cách bực dọc, bà liếc nhìn lại đứa cháu gái một lượt nữa từ đầu đến chân rồi nói tiếp:

– Đi đường có bao xa đâu, vậy mà té xỉu để người ta phải xúm xít khiêng vào nhà. Cỡ vậy mà cũng về, phụ giúp đỡ đàn được ai, sai làm vài ngày dám nằm vạ ra nữa.

– Má à, nó đâu biết gì.

Lời nhắc khẽ của dì Năm làm bà ngoại cô mím miệng quay đi. Thấy nét mặt Thuý An vẫn còn bần thần sợ hãi, dì Năm nhỏ nhẹ:

– Thôi ngồi xuống đi con.

Nhớ ra mình vẫn còn lọng cọng đứng trơ ở đó, cô run sợ khẽ khàng ngồi xuống lại.

– Con tên là An phải không?

– Dạ, con là Thuý An – Cô đáp mà nhận ra giọng mình vẫn còn run run.

Dì Năm ngấm cô:

– Con là út hả? Không ngờ con lớn như vậy. 17 chưa?

Cố trấn tĩnh mình, cô đáp suôn sẻ:

– Dạ năm nay con 18 tuổi rồi.

Dì Năm gật gù.

– Ờ, vậy mà cũng 18 rồi à.

Liếc trộm bà ngoại cô nhỏ giọng:

– Dạ. Con chưa về quê lần nào, nên không biết nhà. Hồi sáng cũng tại con hồi hộp, ăn không được. Con lại không quen đi phà, đi đò xa như vậy nên con....

Dì Năm mỉm cười:

– Thôi, không sao. Đáng lẽ má con còn đây thì con biết rồi, không đến nỗi ngờ nghệt như vậy, dì cũng quên không cho con biết ngay từ đầu.

Ngắm gương mặt còn đỏ ửng của cô, dì chép miệng:

– Chắc là con còn mệt lắm. Hay uống thêm ly sữa rồi rửa mặt vào buồng nghỉ thêm chút nữa. Cất luôn mớ đồ của con vô – Ngoái vào bếp, dì gọi lớn - Chị Biên ơi.

Thuý An e ngại.

– Dạ thôi ạ, con không uống sữa nữa đâu ... dì Năm. Con cũng không nghỉ đâu.

– Cứ vô cất đồ rồi nghỉ chút đi. Mặt con kém sắc lắm đó. Đừng cãi dì. Thuý An không biết mặt mũi mình kém sắc là vì yếu hay vì hoảng hốt với màn la mắng mở đầu của bà ngoại. Cô đành đứng dậy, rụt rè đến bên sập kỷ của ngoại và lí nhí tròn một câu.

– Con xin lỗi ngoại. Tại con vô ý.

Bà ngoại ngẩng lên nhìn cô một thoáng rồi buông giọng.

– Ra sau rửa mặt rồi vô buồng nghỉ đi. Ngủ dậy rồi tính.

Giọng ngoại xem ra chừng đã dịu đi một chút. Người đàn bà mập mạp khi này trở ra với một chiếc áo tích. Dì Năm nói:

– Chị Biên dẫn cháu An ra sau rửa mặt dùm tôi đi.

Lũn thui theo dì Biên ra sau hè, Thuý An được chỉ cái lu lớn đựng nước trong vắt. Cầm chiếc gáo vục vào lu múc nước rửa mặt, nước trong veo và mát mẻ làm cô tỉnh người.

Trở vào, Thuý An chào ngoại và dì Năm lần nữa với vẻ áy náy rụt rè rồi cô xách mớ hành lý theo người đàn bà tên Biên vào một phòng ở gian giữa bên phải. Cô tò mò không biết dì Biên là một người giúp việc hay một trong những bà dì của mình, nhưng cô không dám lên tiếng hỏi nhiều.

Gian buồng rộng và khá kín đáo. Thuý An để mớ hành lý của mình vào góc rồi đến ngồi bên giường. Người cô vẫn còn ngầy ngật bản thân đôi chút. Quả là cần một giấc ngủ ngắn nữa mới có thể khỏe khoắn lại được nhưng cô không muốn ngủ.

Cô tự phạt cái tính vô dụng và vụng về của mình bằng cách soạn lại mớ hành lý. Có cái tủ gỗ trong góc với mấy ngăn còn trống, cô để vài bộ đồ, tập sách và những thứ linh tinh của mình vào. Sắp dọn xong đầu đấy, chỉ còn tấm poster cô ca sĩ Celine Dion mà cô cố tình cuốn mang theo, cô sờ nhẹ lên mặt hình, phân vân. Quả thật anh Liêm chị Diễm nói không sai, cô là đứa con gái vụng về, vô dụng nhất nhà. Mới gặp ngoại đã làm bà bức mình la rầy rồi. Tấm hình thần tượng làm sao dám treo lên đây.

Thuý An thờ ra, đành cuộn lại và để gọn tấm hình vào một góc vại. Soạn đồ xong, cô rón rén xuống bếp và suốt buổi cứ loay hoay bên bếp lò với người đàn bà áo nâu mà cô biết được tên là dì Biên. Dì Biên khá dễ tính và vui miệng. Cho dù cô không giúp được gì mấy trong chuyện bếp núc, nhưng cũng nhờ đó có thể nói chuyện vui vẻ với dì.

Buổi chiều hôm đó, thấy cô phụ dọn cơm, ngoại chỉ lừ mắt không nói gì, còn dì Năm thì nhận xét cô còn xanh lắm, ăn cơm xong nên nghỉ sớm.

Tối đó, khi nằm xuống giường, tấm chiếu trải không êm bằng nệm mút ở nhà, thêm vào là khung cảnh lạ, nhà lạ, nhưng vì quá mệt mỏi nên cô cũng thiếp đi.

Trong giấc ngủ, ký ức cô cứ đan xen mãi hình ảnh một bà cụ tóc bạc trắng, miệng luôn nhai và nhổ thứ nước màu đỏ ối, hình ảnh dì Năm gầy gò với gương mặt hiền hậu, nghiêm nghị, hình ảnh con nước đục ngầu chảy xiết, hình ảnh đường xa hun hút tím mù.

Và trong giấc ngủ khó khăn và mệt nhọc đó, bỗng có những dòng âm

thanh vang đến lay động những hình ảnh, lay động trí não cô. Thoạt đầu cô tưởng mình đang mơ. Dòng âm thanh như nỉ non, như than vãn cứ vang đầy tai. Rồi cô mơ màng nửa tỉnh nửa mê nhưng bắt đầu lắng nghe một cách thụ động. Âm thanh vừa xa xôi lại vừa rõ ràng. Ềm tai quá, du dương quá. “Ơ..... hờ

Là giọng ai hát thật không? Hay tiếng của cây cối xào xạc trong gió? Hay tiếng côn trùng nỉ non đón sương đêm? Có phải nó theo gió lùa vào cửa sổ khép hờ của phòng cô? Hay nó từ mặt đất lạ lòng này trỗi lên?

Thuý An không biết. Cô muốn ngóc dậy vì tò mò nhưng mắt cứ díp lại và thân thể thì cứ mỏi nhừ, cứng ngắc. Cô chỉ có thể mệt nhọc trở mình, mơ màng trên cái giường trải chiếu khô cứng ấy và cuối cùng lại thiếp đi trong dòng âm thanh trầm buồn vắng vắng. Một giấc ngủ lẩn lộn giữa mơ và thực của đêm đầu tiên xa nhà.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 3

Trời đã dần sáng, hơi lành lạnh của sương giá từ đêm như đã tan loãng bớt. Thuý An ngồi co ro trong gian bếp xem dì Biên pha trà. Giờ thì cô đã biết dì Biên là bà con xa. Dì goá chồng, coi việc bếp núc trong nhà.

Thấy dì bỏ vào ấm tích ngoài trà còn có một nhúm gì đó khô vàng, cô tò mò hỏi:

- Đó là cái gì vậy, dì Biên?
- Em không biết à? – Dì chìa tay ra – Bông ngâu khô đó:
- Bông ngâu khô – Thuý An lẩm bẩm lặp lại theo dì. Mưa ngâu thì đã từng có bài hát về nó nhưng còn hoa ngâu? Có dính dáng gì đến nhau không nhỉ:
- Hoa ngâu đẹp không dì? – Cô hiếu kỳ hỏi:
- Cũng ... hồng biết nữa
- Vậy nó thơm bằng hoa lài hay nguyệt quế không hả dì?

Dì Biên cười vô tâm:

- Cũng thơm thơm y như vậy thôi nhưng xưa nay mợ Ba với chị Năm thích mùi ngâu nên không xài lài như người ta.

Cô xoè bàn tay xin dì vài cánh hoa khô rồi đưa lên mũi ngửi. Những

cánh hoa đã khô héo và quắt queo vàng nhưng quả thật vẫn rất thơm. Mùi thơm ngọt ngào khác biệt nhiều so với mùi lài thơm nồng quen thuộc.

Dì Biên đã quay qua bếp nhắc ấm nước sôi và chế vào bình tích. Mùi lá trà quện với mùi hoa ngâu làm gian bếp bỗng nức mùi thơm vừa thanh thoát lại vừa đậm đà. Thuý An hít hít mùi hương ấy trong không gian ấy một cách thích thú, cô hỏi:

– Thơm ghê, chắc vườn nhà mình có sẵn cây ngâu đó hả dì?

Ủ kỹ bình trà xong, dì Biên quay qua bỏ thêm mấy xương dừa khô vào bếp và đáp:

– Có hai cây tuốt mé sau đó. Trà này cũng là trà thượng hạng mắc nhất chợ thị xã nên mới thơm dữ vậy. Ủ trong này tới trưa chiều uống chén chót cũng còn thơm

– Ở đây cái gì mình cũng mua ở chợ thị xã hết hả dì?

– Mé trong cũng có cái chợ nhỏ, nhưng vô đó thì chẳng thà qua chợ thị xã tiện hơn mà mua được nhiều thứ hơn.

Thấy dì Biên soạn cái chảo và mở nồi cơm nguội, Thuý An tò mò hỏi:

– Dì nấu gì nữa vậy?

– Tui chiên cơm ăn sáng:

– Chiên với trứng hả dì?

Dì Biên cười:

– Trứng đâu mà chiên. Chiên không với muối tiêu ăn cũng được rồi.

Điểm tâm bằng cơm chiên muối tiêu? Thuý An ngạc nhiên nhưng cô cũng xăng xái kéo ghế lại gần:

– Để con đánh tơi cơm cho dì.

Dì Biên hơi ngần ngừ, nhưng trước vẻ hăng hái của cô, dì cũng đưa nồi cơm và đôi đũa cả để cô làm. Vừa nhanh tay đánh tơi những hạt cơm nguội cô vừa hỏi han:

– Sáng nào nhà mình cũng căn cơm chiên hả dì Biên?

– Tùy bữa thôi. Còn cơm nguội thì chiên, không thì nấu cơm mới.

Thuý An ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Hồi nãy dì nói đi chợ ở thị xã. Thị xã có phải là bờ bên kia không dì Biên?

– Ờ, là bên đó:

– Xa không dì?

– Thì qua đò, đi bộ thêm chút nữa là tới.

Định bụng tìm dịp theo dì qua thị xã điện thoại về nhà cho đỡ nhớ, cô háng giọng vào đề ngay:

– Nhà mình đi chợ mỗi ngày chứ ạ? Là dì đi phải không?

– Ờ tui đi, nhưng cách vài ba ngày mới đi. Hồi trước là chị Năm đi

chợ, tui chỉ nấu thôi, chị Năm hôm rày không khoẻ nên tui đi thế.

Dì chất lười:

– Nói thiệt chứ nấu ăn thì tui không ngán, chỉ ngán nhứt chuyện đi chợ. Biết mua gì cho khớp mấy món ăn trong mấy ngày, cứ quên trước quên sau hoài.

Thúy An cắt ngang tràng kể lể của dì:

– Vậy chút nữa dì có đi chợ không?

Trái với mong muốn của cô, dì Biên lắc đầu:

– Tui đi hôm qua rồi.

Bắc chảo lên bếp dì nói thêm:

– Hôm qua tui có thấy chị Hai với em ở bên đồ, còn đi chung đồ nữa chứ. Có điều tui hồng nhận ra chị Hai, đến chừng nghe thấy ai đó la ó um sùm, rồi thấy Hai Quang bông em đi lên bờ chị Hai quính quáng nói ra là con mợ Ba, tui mới biết là người nhà mình đó chứ.

Đang đầy nồi cơm đánh tơi về phía dì, Thúy An nghe lọt câu nói vội ngẩng lên:

– Hai Quang? Dì nói Hai Quang nào ạ?

Dì Biên khựng người:

– Hả? Tui có nói gì đâu?

– Dì mới nhắc tới chú Hai Quang nào đó? Chú đó là ai?

Dì Biên nhìn cô tăng hăng:

– Ờ là... là Hai Quang bên vườn hồng

– Sao chú đó lại ... bông con? – Cô gặng hỏi.

Dì Biên liếc ra cửa bếp để ngóng lên nhà trên:

– Thì em té xỉu ngay trên đồ, Hai Quang cũng đi chung chuyến, hấn cũng đứng đầu gần đó nên xóc được, không thôi thì té xuống nước rồi. Chắc sẵn tay nên hấn đưa lên bến rồi đem vô nhà luôn.

Thúy An bối rối:

– Dì nói ... chú đó... bông con vô tận nhà luôn hả.

Bỏ cơm vào chảo dầu, tiếng xèo xèo trên bếp không át được giọng mạnh khoẻ của dì:

– Ừa. Không vậy sao về nhà được. Tui định giúp một tay nhưng Hai Quang nhanh quá, hấn khiên em đi một hơi vô tới trong nhà luôn. Tui chỉ cầm giùm chị Hai được chiếc vali.

Liếc mắt nhìn lên trần nhà trên lầu nữa, dì Biên ngưng tay đảo cơm hạ giọng kể:

– Hai Quang vô tình lình nên mợ Ba với chị Năm cũng bất ngờ không biết chuyện gì. Bởi vậy mợ Ba giận dữ lắm, làm chị Hai sợ quá phải kiếm cách để về. Cũng may là lúc đó có chị Năm nên mới đi được đó chứ.

Thuý An thừ người với cái đĩa cả còn cầm mãi nơi tay. Vậy là hôm qua có ông Hai Quang nào đó khiêng cô từ bến đò vào nhà. Vì chuyện này mà má cô bị mắng đến nỗi không kịp chờ cô tỉnh dậy phải vội trở lên thành phố.

Cô thờ dài. Chuyển về quê của cô thật là không cát tường chút nào, chưa đến nhà đã có chuyện, tự dưng khi không lại lẩn đùng ra xỉu. Tệ thật.

Có tiếng dép nhẹ bước trên nền đất. Thuý An lẩn đi Bên quay lại nhìn. Dì Năm đang đứng trước cửa bếp. Dì Bên ngay lập tức quay qua chào cơm. Thấy cô dì Năm cười:

– Dậy sớm vậy sao con?

Thuý An đứng lên với vẻ e ngại:

– Dạ con thức lúc trời còn tối đen

– Ừ, dậy sớm cũng tốt, nhưng nếu lạ chỗ một mình khó ngủ quá, con qua ngủ chung với dì cũng được. Phòng dì cạnh phòng con đó.

Thảm cảm ơn dì, cô ngượng ngập cười. Thấy dì sờ tay vào ấm tích trà mới pha, Thuý An xằng xái:

– Dì Năm uống trà à? Để con lên lấy chung.

Dì khoát tay:

– Khỏi. Nếu rảnh tay thì giúp dì mang ấm tích này lên nhà trên đi, ngoại thức rồi đó. Rót mời ngoại chung trà uống cho ngoại vui.

Dì nhắc đến ngoại khiến vẻ vô tư của Thuý An vội đi hết, cô lựng khựng một chút trước khi mang ấm tích ra.

Ở nhà trên, ngoại đang chải đầu và bới gọn ra sau thành búi nhỏ xịu.

Thấy cô rót trà và bưng mời, ngoại gạt đầu ừ nhỏ rồi nhấp một ngụm trà nóng, đặt xuống bàn, kéo rổ trầu cau lại:

– Bây cũng chịu khó dậy sớm được à?

Thuý An lí nhí dạ nhỏ:

– Dạ con ... phụ dì Bên chiên cơm.

Ngoại hừ nhẹ, ngược nhìn cô một lúc rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện:

– Ngồi xuống đi.

Thuý An rón rén ngồi xuống chiếc ghế. Dùng con dao nhỏ tước vỏ trái cau, ngoại chắc lưỡi:

– Nhấn bậy về dưới này một đĩa để lo đỡ đàn cho con Năm, má bây lại cho đĩa nhỏ nhất như bây về. Thiệt không biết sai được chuyện gì đây.

Thuý An đánh bạo hỏi:

– Dạ ngoại có việc gì cứ sai, con ráng làm.

Bà ngoại hừ nhỏ. Chẻ nhỏ một múi cau, bà thờ ơ hỏi:

– Ở Sài Gòn bây làm gì? Còn đi học không?

– Dạ con mới học xong trung học

– Rồi có học tiếp không?

Đắn đo một giây Thuý An thú thật:

– Dạ con ... thi rớt đại học nên hiện giờ không có đi học tiếp.

Bà ngoại à một tiếng. Gối lá trầu có miếng cau bỏ vào miệng, bà vừa nhai vừa nói:

– Cho nên bây là đũa rảnh rang nhất nhà phải không?

– Dạ.

Ngoại hắng giọng:

– Trên đó bây sao tao không biết, đã nói là về đỡ đần trong nhà thì cũng phải làm cho đàng hoàng nghe chưa.

Thuý An dạ nhỏ. Ngoại im lặng nhai trầu, được một lúc lại hỏi:

– Bây học hành không khá à? Thi trường gì mà rớt?

Thuý An nhỏ giọng:

– Ba má muốn con thi và học Nha khoa hay Kinh tế thương mại, nhưng ... con lại rớt hết hai trường

– Bài thi khó lắm sao mà rớt.

Thuý An lúng túng:

– Dạ, khó hơi hơi nhưng mà... tại vì....

Thấy cô cứ ngắt ngứ, ngoại nhìn cô chằm chằm. Hơi hoảng trước cái nhìn đánh giá dò xét ấy, cô thu người lại nín khe. Ngoại im lặng một chút rồi chợt hỏi:

– Hai trường đó là ba má bây muốn à?

Thuý An ngẩng lên ngạc nhiên vì câu hỏi bén nhạy của ngoại:

– Phải không? – Ngoại lập lại mắt vẫn không rời cô.

Sực nhớ mình vẫn chưa trả lời, cô dạ nhỏ.

– Vậy bây muốn học cái gì?

– Dạ con thì... - Cô đành nói thật - Thật ra con muốn thi vào Sư phạm khoa Nhạc Hoạ

– Sư phạm là ra làm cô giáo chứ gì? Còn Nhạc Hoạ là cái gì?

– Dạ tức là học xong ra dạy nhạc hay dạy vẽ cho học trò ạ.

Nhưng neho mắt nhìn kỹ cô. Mắt một lúc lâu bà hỏi:

– Ba má bây không cho à?

– Dạ má con không cho – Thuý An ử rử, nhớ đến lần má nổi giận vì cô mon men cãi má nộp đơn vô ngành mình yêu thích

– Tại sao?

– Dạ má con nói mấy nghề đó không kiếm ra tiền, không ổn định.

Bà ngoại lại hứ một cái. Có bóng người từ trong bước ra cắt ngang cuộc nói chuyện hồi hộp của Thuý An. Dì Biên nhỏ giọng trước ngoại:

– Mời mợ Ba vô ăn sáng.

Ngoại ừ rồi vớ tay lấy ống nhổ, nhổ bã trà rồi quay qua cô:

– Thôi vô ăn sáng.

Thuý An dạ nhỏ và bước lại đỡ tay ngoại vô trong.

Cái bàn nhỏ hình chữ nhật ở gian nhà sau vừa đủ cho 4 người ngồi quanh với liễn cơm chiên. Thuý An được ngoại chỉ định ngồi ngay liễn cơm và chõng chén.

Với ánh mắt ra hiệu của dì Năm, cô hiểu ý ngoại là muốn mình đơm cơm nên nhanh nhẹn cầm chén lên đơm.

Chén thứ nhất vừa đơm xong cô thuận tay đặt xuống cho dì Năm ở bên trái mình thì có một tiếng đằng hắng làm cô chột dạ ngưng lại.

Bà ngoại không lên tiếng nhưng mím môi. Dì Năm nói nhỏ:

– Con phải mời cơm từ người lớn trước, người nhỏ sau chứ. Còn nữa, đơm cơm cho đầy tròn mới được, đừng đơm lưng như vậy.

Thuý An vội thu chén lại và sửa sai ngay. Xúc thêm cơm cho có ngọn và mời từ ngoại trước, sau tới dì Năm, dì Biên và sau rốt là tới mình.

Lần này thì suôn sẻ. Cô thở phào cầm chén và mời mọi người.

Trước nay chưa từng ăn cơm chiên buổi sáng nên Thuý An cảm thấy rất ngon miệng với món ăn đơn giản như vậy. Chỉ cần chiên cơm rồi rắc lên chút muối chút tiêu vô, không cần phải mày mò nêm nếm rất tiện lợi.

Ngon miệng nên cô cũng ăn xong kịp với dì Biên. Thấy cô buông đĩa ngoại nhướn mày:

– Không ăn nữa à?

– Dạ con no rồi

– Ăn chút vậy mà no?

Cô nhoẻn cười:

– Dạ con quen rồi. Ở nhà má cũng hay la con đến bữa ăn ít quá.

Thật ra ngày thường con cũng hay ăn vặt nên tới bữa thường không ăn được nhiều.

Ngoại nhìn qua rồi làu bàu:

– Ở đây không có đồ ăn vặt, đến bữa là phải ăn cho chắc bụng để còn làm công chuyện. Ăn qua quít kiểu đó để mà té xỉu lần nữa là không được đâu đó nghe chưa?

Trở lại dáng khấp nép cô dạ nhỏ. Quay qua nhìn dì Năm, ngoại nói:

– Ngó nó cũng không đến nỗi chậm lụt. Sai nó làm từ từ cho quen.

Dì Năm gật nhẹ:

– Dạ, con biết.

Thấy ngoại đứng lên, chuyển qua ngồi nơi sập, Thuý An tự động lên nhà đem bộ ấm tích và rổ trà cau của ngoại xuống. Ngoại chỉ nhìn

cô không nói gì.

Dì Năm ra hiệu cho cô ra nhà ngoài. Khi ngồi đối diện bên bàn, dì ngắm nghía nhìn cô rồi mỉm cười:

- Tươi tỉnh lên nhiều rồi thì phải, nhìn con khá hơn hôm qua đó
- Dạ chắc tại hôm qua con ngủ sớm.

Dì Năm gật gù rồi chột ngắc lên hỏi:

- Hôm nay là thứ Tư hay thứ Năm hả An?

Câu hỏi đột ngột của dì làm cô nhìn quanh. Nơi đây không có cuốn lịch block như ở nhà. Như nhớ ra, cô nheo mắt nhìn xuống đồng hồ nơi cổ tay:

- Dạ, hôm nay thứ 5.

Dì Năm gật đầu:

- Vậy dì sẽ chỉ con việc trong nhà mình trong mấy ngày nay, con ráng dễ ý nhé. Thứ hai dì đi vắng, việc nhà giao cho con đó.

Thuý An tròn mắt không hiểu:

- Giao cho con? Dì Năm nói là việc gì ạ? Sao dì lại đi vắng?

Dì Năm nhìn cô nhỏ nhẹ nói:

- Dì có việc phải đi vắng vài tuần, có thể mùa thu hoạch nhãn sắp tới không về kịp. Công việc trong nhà có dì Biên lo, nhưng con phải giữ việc chi tiêu trong ngoài. Nếu ngày thu hoạch trái cây dì chưa về thì con lo ngó luôn.

Thuý An hãi hùng:

- Nhưng con... con không biết là ... Con tưởng con về giúp việc lật vật như chăm sóc ngoại hoặc dì....

Dì Năm cười buồn:

- Dì không cần chăm sóc đâu. Dì biết việc ở nhà tự dưng đổ hết cho con sợ không xuể, nhưng con đừng lo, xưa nay chuyện chi tiêu, chuyện mua bán từng vụ dì đều ghi sổ sách rõ ràng, thương lái cũng là người quen của gia đình mình bao lâu nay, người làm cũng vậy. 4 ngày chắc cũng đủ để con làm quen với công việc

- 4 ngày? Vậy thứ hai dì đi rồi à?

- Ủ, thứ hai.

Thuý An ngẩn ngơ. Cứ tưởng về làm công việc vặt trong nhà thôi, ai ngờ lại là công việc phức tạp khó khăn hơn nhiều.

Hồi sáng nói chuyện với dì Biên, cô cũng biết đôi chút rằng dì Năm là người cầm lái trong nhà. Thay thế dì vài tuần ư? Ngốc nghếch và hậu đậu như cô có làm nổi không?

Thuý An thăm lo lắng. Cô chỉ mới quen được không khí thôn quê đây thôi, công việc ở đây làm sao đưa con gái thành thị vô dụng như cô gánh vác nổi?

– Dì à... - Cô rụt rè lên tiếng – 4 ngày hơi ... ít quá, dì có thể....

Dì Năm nghiêm giọng:

– Dì không dòi được đâu. Đã hẹn trước thứ hai, dì nhất định phải đi rồi.

Như sợ lãng phí thời gian, dì Năm mở tủ lấy cuốn sổ cũ kỹ ra:

– Con biết tính toán chứ, phải không?

Thuý An ỉu xiu:

– Dạ tính sơ sơ thì con biết nhưng môn Toán thì con....

Dì Năm khoát tay:

– Biết 4 phép tính đơn giản là được rồi. Dì sẽ cho con biết chuyện trong nhà trước. Đây là sổ chi tiêu trong nhà. Khoảng 3,4 ngày đi chợ một lần, chi tiêu cái gì thì thưa với ngoại.

Mở cuốn sổ dày nhất, dì tiếp:

– Còn đây là sổ về thu hoạch vườn tược. Mỗi mùa thu hoạch đều ghi vào. Chi trả tiền phân bón, cây giống, tiền công thu hoạch cho người làm... Tất cả dì cũng ghi lại chi tiết. Con coi đi, có gì không hiểu cứ hỏi dì.

Thuý An lơ ngơ ngó mấy con số rành mạch trên sổ:

– Nhà mình làm vườn hả dì?

– Ừ, nhà mình có vườn cây ăn trái phía sau. Con chưa đi thăm vườn phải không? Để chút dì nhờ dì Biên đưa con đi ngó qua. Mình trồng nhãn, chanh, chôm chôm là chính. Tới mùa thì mình thu hoạch rồi bán cho thương lái. Công việc nghe thì phức tạp nhưng không khó mấy đâu, chỉ cần tỉ mỉ một chút là làm được, dì sẽ chỉ cho con.

Dì đẩy thêm cuốn sổ nhỏ qua và nói:

– Con coi thử đi, cái này là lịch làm việc thời gian sắp tới. Dì cũng đã tính trước rồi. Con cứ theo đó mà làm.

Không còn có thể thay đổi, Thuý An đành phải chú tâm vào cuốn sổ. Chữ dì Năm rất đều và rõ ràng. Cuốn sổ được dì kẻ ô theo từng mục hạng, từng ngày tháng mạch lạc. Xem sơ qua một lượt tất cả 3, 4 cuốn sổ, cô cầm trở lại cuốn sổ lớn nhất và bắt đầu hỏi dì trước hết là những từ lạ tai rồi đến cách thức thu hoạch, tính thành tiền... Dì Năm trả lời rõ ràng và có vẻ hài lòng về tất cả câu hỏi mà thoát đầu cô còn e ngại là quá ngố.

Đang lắng nghe dì Năm giải thích về công việc của một ngày thu hoạch, Thuý An chợt nghehnh cồ lên khác lạ. Dì Năm ngạc nhiên ngưng lại:

– Gì vậy?

– Mùi gì thơm quá – Thuý An hít hít mũi – Hoa gì thơm quá vậy dì Năm? đâu phải mùi hoa ngâu hờ dì?

Dì Năm khựng người im lặng. Thuý An hỏi đến lần thứ hai dì mới trả lời:

– Đó là hoa Ngọc lan.

Thuý An thích thú nhìn dì:

– Ngọc lan? Ô, dì biết không, có một bài hát tiền chiến có tựa là Ngọc lan hay lắm, còn mới có thêm một bài hát Hương ngọc lan mới làm. Con thuộc lòng hết hai bài đó nhưng chưa bao giờ biết hoa Ngọc lan ra sao. Nhà mình có trồng hả dì?

Dì Năm gật nhẹ. Thuý An gục gặc đầu:

– Chắc là ngoài sân. Ở đây mới nghe thơm, hồi nãy trong bếp con không nghe được. Hoa Ngọc lan đẹp không hả dì?

– Đẹp lắm. – Dì lẩm bẩm, mắt nhìn xa xăm.

Thuý An thích chí:

– Chà, hôm nay con biết hoa ngâu, giờ lại còn biết hoa Ngọc lan nữa. Mấy thứ hoa này trên thành phố không thấy bán. Ô, vậy để bữa nào con hái thử xem. Hoa có cắm được không dì? Con sẽ kiếm cái bình....

Dì Năm như sực tỉnh, dì nghiêm mặt ngắt lời:

– Dì đang chỉ con chuyện tính toán mà An, tự nhiên nói chuyện hoa cỏ làm gì?

– Tại con...

– Tại bị cái gì? Nghe đi, không được lo ra nữa.

Thuý An le lưỡi hết dám nói. Đây là lần đầu tiên dì Năm rầy la cô. Dì không quát mắng như ngoại nhưng vẻ nghiêm khắc cũng làm cô e ngại.

Thấy cô không tía lia chuyện tầm phào nữa, dì Năm hỏi cô xem.

Mùi hương Ngọc lan vẫn thoảng theo gió nhưng Thuý An không dám ngóng hướng gió nữa, cô để hết tâm trí vào mấy cuốn sổ cho đến khi chuông đồng hồ gõ đều đặn 10 tiếng.

Một buổi sáng trôi qua êm ả.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 4

Quang nhấp thêm vài nhát kéo nhỏ tĩa mấy cành lá của cây mai chiếu thủy bướng bỉnh cứ muốn vượt qua khỏi khoảng không gian anh định sẵn cho nó. Dịch người ra một chút, anh ngắm nghía chậu

cây với ánh mắt hài lòng.

Phủi tay đứng lên, một tiếng tăng hắng phía sau khiến anh quay lại. Cô gái mặc chiếc áo thun đỏ ôm sát người đang ngồi trên một tảng đá thấp tay chống cằm nhìn anh.

– Mới ghé hả Hương? – anh hỏi thay câu chào.

Cô gái tên Hương hứ một cái.

– Mới ghé? Em đứng sau lưng anh có 15 phút rồi đó. Có mấy chậu kiểng thôi mà anh cũng để hết tâm trí vô, chẳng biết gì tới xung quanh.

Quang cười, thản nhiên trước lời phàn nàn quen thuộc của cô:

– Hương ghé có chuyện gì à?

Anh nói khi nhấc túi đồ nghề đi trên con đường rải sỏi giữa những hàng cây kiểng. Phủi nhanh quần áo đứng lên và bước sau anh, Hương hơi lóng ngóng vì tê chân. Cô chép miệng nói to.

– Có người quen muốn mua cây giống.

Quang nhướn mày.

– Mua cây giống? Hương chỉ người ta được rồi, bỏ cả sạp hàng mà dẫn họ qua nữa à?

Cô nháy mắt cười.

– Ờ thì sẵn tiện đóng sạp ghé qua anh chơi luôn, ngồi hoài ở sạp hàng chán muốn chết.

– Chà vậy là Hương bắt đầu chán cái sạp hàng mỹ phẩm nữa rồi phải không?

Cô gật đầu ngay:

– Có anh Quang là hiểu Hương nhất. Anh nói đúng rồi đó. Mỹ phẩm bán ở chỗ khách không được bao nhiêu mà cũng có tới 4, 5 sạp. Muốn mượn người coi phụ mà bà em không cho, mệt muốn chết.

Quang phì cười:

– Đã không nhiều khách mà Hương còn đòi mượn người nữa thì lấy đâu lời.

Hương phân bua:

– Nhưng cả buổi chỉ có mình em canh hàng, vừa chán, vừa mệt.

Ngồi hoài có nước mọc rễ luôn. Em đang muốn chuyển qua hùn với người ta mở quán cà phê nhạc đây.

Quang lắc đầu không nói. Hương là cô bạn học chung từ thời tiểu học. Cô bạn này ngoài cái tính ào ào bộc trực ra chẳng hề có chút chín chắn, nghiêm túc.

Nhà Hương ở bên thị xã. Gia đình dòng họ có mấy xưởng sấy trái cây, mấy đại lý bia, nước ngọt lớn, làm chủ luôn cả 2 tiệm vàng có tiếng. Khá giả nên có thể coi cô là tiểu thư miệt này.

Học chưa hết lớp 9 là bỏ trường lớp, cô lấy một ông chồng buôn bán vàng bạc ở tỉnh nhưng chưa đầy năm đã vác đơn li dị. Khi được hỏi về lý do, cô cũng chỉ nói được một câu: “Không hợp, chán”.

Gia đình dòng họ đông đúc, nhiều người có công ăn việc làm khá đều được ba cô gửi gắm con gái mình theo học nghề nhưng từng nghề từng người đều bị cô liệt vào danh sách “chán” của mình để bỏ ngang.

Ly hôn chỉ làm bên nhà chồng giận dữ, làm gia đình buồn phiền. Còn cô, như tính vô tâm cố hữu, cô chả có vẻ gì đau đớn hay hụt hẫng.

Về nhà chỉ mới hôm trước, hôm sau đã qua nhà thăm hỏi Quang.

Thị xã quá nhỏ bé so với lời xầm xì đàm tiếu về mối quan hệ bạn bè của 2 người. Tính cách không chịu trưởng thành và quá thoải mái của cô làm bà nội của anh lúc còn sống cũng rất khó chịu. Gần chục năm trôi qua rồi. Vậy mà cô vẫn còn nguyên cái tính vô tâm, ham vui và mau chán như xưa.

– Đi coi không anh Quang? – Hương hỏi khi theo anh bước vào vườn ươm.

– Coi cái gì? – Anh ngẩng lên.

– Thì coi chỗ mở quán của em đó. Ở bên thị xã.

– Bán quán cà phê à? Vậy còn sạp mỹ phẩm?

Hương cười khi đưa mắt nhìn những thợ ươm đang làm việc đây đó.

– Thì ... sang lại cho người ta. Lỗi một chút nhưng kệ đi.

Cất túi đồ nghề vào cái kệ trong góc, Quang nói.

– Chuyện địa điểm mở quán anh không biết gì, không giúp được cho Hương đâu. Sao Hương không hỏi ý ở nhà?

– Ý kiến gì nữa, ba em ừ rồi.

– Vậy còn nhờ anh làm chi?

– Thì anh khách quan, lại hiểu biết nhiều, anh ngó qua thử chỗ đó ra sao có được không.

Cô nói một cách hăng hái:

– Anh biết không, nó là một cái quán bán cà phê hủ tiếu, rộng nhưng xập xệ lắm. Em định cho sửa sang lại, làm giống như cái mốt ở trên thành phố. Trang trí dây thừng với mặt nạ quái quái, bốn góc để 4 tivi mở nhạc rap, nhạc rock. Thanh niên thị xã bây giờ tân tiến lên là vừa. Quán của em hiện đại như vậy chắc nổi lắm.

Hai Quang cười.

– Hương mở quán muốn nổi bật hay muốn có khách? Đừng có bắt sóng thành phố mà đem về đây thử nghiệm nhé. Kinh doanh phải tính có lời mới được.

Hương nhún vai.

– Có gan làm giàu mà. Giống như anh vậy đó. Trong vòng mấy năm, vừa mua lại được hết đất đai ông bà ngày xưa, đã vậy còn nổi tiếng nữa. Gan thì em có thừa. Lại có vốn nữa, sợ gì?

Quang cười.

– Anh không biết rằng Hương cũng thích làm giàu đó chứ. Nhớ cách đây mấy tháng, lúc mới sang cái sạp bên chợ, Hương đã hí hửng phân tích cho anh nghe nào là Hương chỉ bán cho vui thôi, ra bán cho có việc làm vì mỹ phẩm là thứ hàng hóa sạch sẽ không hôi hám, dơ dáy, không sợ ruồi bu kiến đậu, không sợ mốc meo, không sợ ế ẩm hư hao.

Hương ngắt lời.

– Em nhớ chứ. Nhất là bán Mỹ phẩm thì khỏi tốn công học nghề. Nhưng làm cho vui thì ít nhất cũng huề vốn chứ cứ lỗ đều đều rồi còn mua nhăm mấy lô kem giả, người ta mua về rồi đổi, mất vốn tùm lum, mất công phải cãi lộn. Em chán lắm, chuyển qua bán cà phê có lý hơn.

Rồi vờn ươm, Quang chỉ tay vào bộ bàn ghế gần đó mỉm cười.

– Nếu nói về lý thì chẳng ai nói qua Hương, phải không? Ngồi đi, để anh đi lấy nước.

– Em không uống nước đâu. Anh đi với em đi, qua thị xã uống cà phê, ngó qua cái quán đó luôn.

Quang cười lắc đầu.

– Cà phê anh đã uống từ sáng sớm. Anh không đi đâu.

Hương khựng lại nhìn anh.

– Gì kỳ vậy?

– Hôm nay có nhiều việc lắm.

Hương nhăn mặt.

– Lại nữa rồi. Hôm nay thứ 2, ít khách mà, anh đi vắng một buổi có gì đâu. Còn chuyện ươm cây, ươm giống gì đó thì sai thợ làm được rồi. Kéo cho anh một mối bán cây giống mà anh không nể mặt sao.

Quang cười, nhưng cái cười của anh là cái cười không lay chuyển được. Hương nằn nì bắt lỗi.

– Mất công qua đây rủ anh mà anh ù lì không đi. Hôm bữa anh đi đâu lên Sài gòn cũng không thèm rủ em một tiếng. Giờ mất công qua nhờ anh có chút chuyện, anh lại không đi, gì kỳ vậy?

– Kỳ gì đâu? Anh bận thật mà.

Hương hứ một cái.

– Bận cái gì mà bận. Lúc nào anh cũng chỉ có một lý do. Em ghét cái vườn hồng của anh quá. Càng có tiếng thì càng làm anh đổ hết công sức, thì giờ vô đó, muốn rủ đi đâu cũng khó khăn.

Tỉnh bơ trước lời trách móc xem chừng đã quá quen tai, Quang quay vào nhà. Hương nhăn mặt nhìn theo cái dáng đi lừng lững của Quang. Cô dứ dứ nắm đấm về phía đó. Chúi mũi vô công việc chẳng còn quan tâm tới ai.

Quang trở ra với chai nước ngọt. Anh ngồi xuống ghế đối diện.

Hương im lặng một lúc rồi chuyển qua chuyện khác.

– À hôm bữa anh lên Sài gòn làm gì vậy?

– Công chuyện – Rót nước ngọt cho cô, Quang lơ đãng đáp.

Trả lời cũng như không, Hương trề môi. Cô liếc nhìn anh rồi gõ nhẹ mấy ngón tay lên mặt bàn.

– Nghe nói hôm bữa ở Sài gòn về, anh còn làm người tốt việc tốt nữa.

– Muốn nói gì đây? – Quang có vẻ đề phòng.

Hương cười cười.

– Kể em nghe đi.

– Nhưng chuyện gì mới được?

Hương trợn mắt.

– Còn chuyện gì nữa. Em nghe được hết rồi đó. Hôm đó về nhà có mỗi xuội 2 tay không? Con nhỏ đó nặng bao nhiêu ký? Chắc cũng đẹp nên anh đẹp hết mọi chuyện gồng mình đem vô tận nhà.

Quang lắc đầu.

– Xứ này nhỏ xíu, cái gì cũng thành chuyện được, mệt thật.

Hương liếc nhìn anh.

– Em chỉ nghe người này người nọ qua thị xã kể loáng thoáng thôi.

Hơi chồm người lên bàn, cô hỏi.

– Chuyện hôm đó là sao vậy anh Quang? Bộ anh không biết người bị xỉu đó là cháu bà Ba Thông à?

– Không.

Hương nhìn anh, rồi cô nhỏ giọng.

– Vậy mà biết rồi anh cũng bồng tới tận nhà?

Hơi cau mày, Quang lặng thinh. Câu chuyện khơi gợi làm anh nhớ đến cô gái nhỏ nhắn hôm đó. Quả thật lúc lên đò anh đã chú ý đến vẻ bần thần khác lạ của ô. Cô gái còn trẻ, rất trẻ. Dáng cô ngồi đó có một vẻ gì rất thu hút dù khuôn mặt tái xanh và mệt mỏi, dù cô chỉ ngược mắt ơ hờ nhìn anh chì một lần.

Anh biết cô không phải là người xứ mình nhưng anh không đoán nổi cô là cháu gái bà Ba Thông. Và có nằm mơ anh cũng không tưởng được người đàn bà bòn chòn ngồi cạnh cô lại là bà Hạnh mà thuở nhỏ anh đã được nghe nhắc đến không biết bao nhiêu lần.

Cô gái nhỏ ấy lại là con gái bà Hạnh. Điều ấy làm anh bất ngờ suốt

cả ngày hôm đó. Thật tẩu xảo.

– Rồi lúc nhận ra người đem cháu gái bỏ vô nhà dùm là anh, bà có nói gì không?

Hương hắng giọng hỏi, Quang lắc đầu.

– Chắc là bà quê lắm. – Hương gắng hỏi - Bà có cảm ơn anh không?

Quang lặng thinh không đáp. Hương vẫn tò mò.

– Còn bà Hạnh nữa, bà có biết anh là ai không? Lúc đó bà nói gì?

Nghe nói bà về liền, chắc là bà....

Quang nhăn mặt đứng dậy, giọng anh lạnh lùng.

– Xin lỗi Hương, anh chẳng hứng thú gì về chuyện này. Nếu Hương ghé qua chỉ để nói chuyện tầm phào như vậy thì xin lỗi anh còn việc phải làm.

Hương chợt dạ.

– Nhưng ... anh Quang ... tại Hương thấy....

Quang không muốn nghe tiếp, anh bỏ cô bạn lại bên ly nước mà đi trở lại nhà ươm hoa.

Loay hoay với lô hồng mới và mấy mầm lan vừa lai tạo với nhóm thợ cho đến trưa, lúc rảnh tay và nhớ ra, anh nhìn lại thì không thấy bóng Hương nữa. Nhún nhẹ vai, anh gọi nhóm thợ vào rửa tay ăn cơm.

Ở nhà ngang đã kê 2 cái bàn xếp với hàng ghế xung quanh. Thức ăn bày sẵn trên bàn với 2 thố cơm to.

Quang vuốt mớ tóc và gương mặt còn ướt nước của mình. Anh đến bên bé Hai, cậu nhóc mau mắn đưa cho anh cái mâm lớn được đặt cẩn thận bằng lồng bàn kèm theo một bịch giấy.

– Loại thuốc rê anh Quang dặn nè, em mua được rồi.

Quang gật đầu hỏi mọi người ăn cơm, còn mình bụng mâm đi về cuối vườn. nắng trưa gay gắt làm chút ẩm ướt trên da mặt anh cũng mau chóng khô đi. Con đường trải sỏi đã hết, anh đi luôn vào vườn cây rợp bóng.

Căn chòi lá nằm gần cuối vườn đã thấp thoáng trước mắt, anh bước vào, bên trong vắng tanh, cây đàn bầu còn treo trên vách. Quang hơi ngạc nhiên. Anh đặt mâm và bịch thuốc rê lên cái chõng tre cũ rồi ra ngoài nhìn quanh. Phải đi dọc góc vườn thêm chút nữa, anh mới thấy chú mình.

Ông đang đứng gần cây hồng quân già, ngơ ngẩn nhìn đâu đó qua bờ rào hoa đỏ. Có tiếng ai đó nói líu ríu rồi tiếng cười trong vắt nghe lạ tai. Âm thanh chắc hẳn bên kia bờ rào. Quang nhíu mày bước nhanh lại.

– Chú Tư – Anh gọi.

Chú Tư không nghe thấy anh, ông như mãi ngóng theo một âm

thanh khác. Quang nheo mắt nhìn. Bờ rào với giàn hoa đỏ bao năm mọc um tùm chỉ cho anh thấy thấp thoáng bóng dáng người nào đó. Nhưng họ đã đi xa, tiếng cười nói líu ríu kia cũng nhỏ dần. Anh quay lại vịn tay chú.

– Chú Tư.

Bây giờ thì ông quay lại nhìn anh.

– Trời nắng quá, chú ra đây đứng làm gì?

Chú Tư lắc đầu.

– Không có gì.

– Tới giờ cơm rồi, về ăn thôi chú.

– Ủ, về.

Bước song song với chú, Quang gọi chuyện.

– Hôm nay bé Hai nấu cơm sớm. Chiều nay khách đông, bạn hàng mua cây giống cũng hẹn tới nên sợ không kịp.

Chú Tư gục gặc đầu không nói gì. Ông theo anh vào căn chòi lá. 2 chú cháu ngồi trên chiếc chõng cũ. Quang mở nắp lồng bàn. Món khoai sọ rau răm và món cá trê chiên nước mắm gừng.

Cũng như mọi ngày, món ăn chỉ hấp dẫn Quang. Anh ăn nhanh và nhiều. Khi đơm chén thứ 3, anh liếc nhìn chén cơm đầu vẫn còn quá nửa của ông chú mà ngao ngán. Chú cứ vậy hoài.

Giữa bữa chú Tư chợt ngẩng mặt ra ngoài rồi chép miệng.

– Cây bồ quân mùa này nhiều trái quá.

Câu nói làm Quang khựng lại. Anh nhíu mày nhìn ông. Chú Tư như không để ý đến anh, ông vẫn và cơm một cách uể oải.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 5

Một rổ trái cây tròn tròn, nâu nâu, tím tím ngon lành trước mặt làm Thuý An tròn xoe mắt ngạc nhiên:

– Hồng quân? Dì sai người hái cho con hả dì?

Chăm chăm nhìn cô, dì Năm lắc đầu:

– Không phải, của hàng xóm. Có người đem qua tặng con:

– Tặng cho con? - Mặt Thuý An càng ngáo hơn:

– Con không biết ai tặng mình à?

Cô mới về đây đâu ai đã biết mà tặng nhỉ? Đó có phải là tính mền khách tuyệt vời của người miền Tây mà ai cũng khen ngợi không?

Đang nghĩ Thuý An chợt sáng mắt:

– A! Con biết rồi, là của cái vườn bên kia phải không dì? Cái nhà giáp hông vườn nhà mình đó.

Dì Năm có vẻ tò mò:

– Sao con biết nhà bên đó?

– Dạ, thì hôm qua dì Biên dẫn con đi một vòng vườn, con có thấy cây này. Nó cao ghê dì há, trái quá trời. Con hỏi dì Biên mới biết đây là cây hồng quân. Ở trên Sài gòn họ gọi là hồng quân nhưng nghe dì Biên nói ở dưới này kêu là bồ quân.

Cô liếc nhìn rổ trái hấp dẫn:

– Con ăn một trái được không dì Năm?

– Là người ta tặng cho con mà. Của con hết đó.

Thuý An thích chí:

– Để con lấy cái đĩa đem lên...

– Đừng đem lên nhà trên – Như hiểu ý cô, dì Năm ngăn lại – Ngoại không thích bồ quân đâu, dì cũng vậy, con ăn hết đi

– Nhưng nhiều quá dì à - Mắt nhìn lom lom cái rổ, cô nói

– Thì từ từ mà ăn. Con nói con thích ăn vặt mà, đúng không? Bồ quân để mấy ngày cũng được. Không sao đâu

Thuý An cười với dì rồi mon men cầm một trái hồng quân chín thắm lên cắn thử. Vị thơm ngọt pha chút làm cô chẹp miệng, mặt nhăn nhăn thất vọng:

– Vò sơ trước khi ăn mới không bị chát – Dì Năm nhắc

– À, con quên – Thuý An sáng mắt cười – Đúng rồi, vò cho mềm vỏ.

Lâu quá không ăn, con quên.

Bỏ trái chát qua bên, cô cầm trái thứ 2 và bắt đầu vò bằng 2 tay một cách hứng thú như có trò chơi mới:

– Con thích bồ quân à? – Dì Năm hỏi.

Cắn một miếng và gật gù vì mùi vị ngọt mà thanh miệng của hồng quân, cô ngẩng lên, hơi lạ và nhận ra ánh mắt dò xét của dì:

– Dạ, cũng thích, thích nhất là ngắm cái cây ngay trước mắt mình.

Con không ngờ cây hồng quân lại cao và nhiều trái như vậy. Trái nào trái nấy có màu tím thắm đẹp ghê. Uống cái dì Biên nói không phải của nhà mình.

Dì Năm buông giọng:

– Cây đó nằm giữa ranh giới 2 vườn nhưng nó thuộc về bên vườn nhà người ta. Nhà mình không có cây bồ quân.

Im lặng một lát, dì chợt hỏi:

– Con có gặp Hai Quang rồi à?

Ngưng tay vò trái thứ 3, Thuý An tròn mắt hỏi nhanh:

– Hai Quang à? Là ai ạ?

Sực nhớ đến cái tên dì Biên nhắc qua, cô thấp giọng hỏi:

– Có phải cái chú đem giùm con vô nhà không dì?

– Chú? – Dì Năm nhíu mày nhìn thoáng qua cô.

Thuý An chờ dì trả lời nhưng không hiểu sao dì chỉ nhìn cô vẻ như cân nhắc rồi chép miệng quay đi.

Có tiếng ngoại gọi ở nhà ngoài. Bỏ dở câu chuyện đang nói với dì, Thuý An đi ra. Ngoại sai cô nhổ tóc sâu.

Khi ngoại đã ngủ, Thuý An vừa xuống bếp mon men tìm lại mớ hồng quân thì gặp dì Biên cắp cái rổ nhỏ đi vào từ vườn sau:

– Dì hái gì vậy? Chanh à? – Cô hỏi

– Ờ, mới có keo trồng, lượm chanh rụng về làm chanh muối.

Như chợt nhớ ra điều gì, dì Biên vỗ tay lên trán:

– Quên mất, chút nữa quên chuyện chị Năm giao sáng nay rồi

– Việc gì vậy dì Biên? Con phụ cho – Thuý An tò mò.

Dì Biên xua tay:

– Thôi không dám nhờ em đâu. Mấy ngày em phải học làm công chuyện thế chị Năm, em mà làm phụ thì mợ Ba la tui chết

– Con coi mấy cuốn sổ đó từ sáng đến giờ rồi, dì Năm cho con nghỉ giải lao đến chiều mà. Dì Biên làm gì thì cho con làm với, cho quen mà, dì không bị la đâu.

Gác rổ chanh lên giá, dì Biên đáp:

– Cũng hông có gì mà phụ, xẹt ra bên một chút thôi.

Ngẩng lên ngay Thuý An mừng rỡ:

– Ra bên à, cho con đi theo với.

Dì Biên ngần ngừ:

– Nhưng mà...

– Đợi con một chút thôi.

Không kịp để dì từ chối, cô vọt về phòng rút túi mấy chục ngàn rồi trở ra ngay với viễn cảnh được qua thị xã. Dì Biên hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ hồ hởi của cô. Dẫn cô ra đường đất đỏ dì cười:

– Bộ em thích đi chơi đây đó lắm hả?

Đi nhanh chân để không bị tụt lại sau, cô đáp:

– Dạ ở Sài gòn thì con ít chơi rong rắm. Nhưng về đây thấy cái gì cũng lạ.

Dì Biên nhìn xuống chân cô rồi cười nói:

– Hèn gì mà em đi lập chập. Nói thiệt nghe, ở miệt này đi mấy đôi giày này không đi nhanh được.

Thuý An ngó đôi dép nhựa tiện dụng của dì rồi ngó đôi sandal cứ bị chuệch choạc trên nền đất xộp của mình, cô gục gặc đầu không nói.

Dì Biên hắng giọng:

– Chị Năm dặn tui rảnh thì dẫn em đi một vòng cù lao mình chơi cho biết. Để bữa nào ít công chuyện, ăn cơm sáng xong, tui dẫn em đi. Thuý An không để ý lời dì. Có mấy đứa trẻ con chạy chân đất từ một ngã rẽ rượt đuổi nhau ngang qua. Giọng cười nắc nẻ của bọn nhỏ làm Thuý An lơ mắt hiếu kỳ nhìn theo.

Mấy đứa trẻ da ngăm đen nhưng rất lanh lẹ. Có 1, 2 đứa bé gái đi phía sau tay cầm cành lá gì đó khá to như lá môn hay bạc hà che đầu, mặt mũi khá sạch sẽ, tóc dài cột thun hay kẹp ngang trông như người lớn.

Vì mãi ngó theo mấy đứa nhỏ cô tụt lại đằng sau. Đến chừng sức tỉnh cô phải nhanh chân chạy theo một quãng mới kịp dì Biên.

Vừa thở cô vừa cười nói:

– Ở đây nhiều con nít quá hả dì? Tụi nó dễ thương quá

– Ở, nhưng tụi nó phá lắm, nhà tuốt trong đình mà chiều nào cũng kéo nhau ra tuốt ngoài này giỡn. Ở mà nhắc mới nhớ, bữa nào đi chơi tui sẽ dắt em tới đình xin xăm. Em có xin xăm bao giờ chưa?

Thuý An gật đầu với vẻ hứng thú:

– Dạ chưa nhưng con thấy má con xin rồi. Ở trên Sài gòn có lần má cũng dắt con đi Lăng Ông cúng rồi má lắc xăm. Con thấy lắc bó thể đó hơi khó nhưng chưa thử qua:

– Ở vậy bữa nào đi xin thử. Xăm trong Đình mình linh lắm nghen.

Mấy đoàn du lịch ở tỉnh tới cũng vô xin hà rằm.

Thuý An ngạc nhiên:

– Đoàn du lịch cũng có tour vô cù lao mình nữa hả dì? Chắc là khu mình có nhiều cảnh đẹp lắm?

Dì Biên nói:

– Tính ra thì không đông vui và nhiều chỗ đẹp bằng thị xã đâu nhưng mấy năm nay các đoàn du lịch trên tỉnh thường dắt khách vô tham quan Dinh Ông Đốc và Vườn hồng. Hôm trước người ta còn ghé qua nhà mình nói chuyện với chị Năm về du lịch nữa đó mà chị không chịu

– Không chịu cái gì hả dì Biên?

Dì chắc lưỡi:

– Thì không chịu cho người ta vô tham quan vườn cây ăn trái của mình nè. Nghe nói nếu hợp tác với công ty du lịch thì mình cũng có nhiều tiền lắm.

Thuý An cười nói:

– Con biết rồi. Tại khách du lịch tới thì mình phải tiếp, ngoại không được khoẻ, kinh doanh vậy ồn ào nên dì Năm không muốn.

Dì Biên cãi:

– Mấy người đó nói chỉ cần treo võng trong vườn cho khách tham quan ăn trái cây thôi. cá dưới mương bắt lên thì mình làm món rồi bán, không phiền chi đến mình nhiều. Bên Hai Quang cũng nhờ làm vườn hồng du lịch mới mấy năm mà giờ khá lắm, mua thêm đất mở rộng thêm.

Hai Quang? Cái tên này nghe nhắc tới nhiều thì phải. Thuý An tò mò hỏi:

– Dì nói là cái chú mà hôm con xui đem con vô nhà dùm đó à?

– Ủ:

– Nhà chú đó ở đâu vậy dì?

– Em hỏi làm chi? – Dì Biên khựng người nhìn cô.

Cô thành thật đáp:

– Từ hôm đó tới giờ con cũng chưa gặp để cảm ơn chú đó, con tính....

Dì Biên phẩy tay:

– Ơn nghĩa gì. Người ta... nhân tiện giúp vậy thôi, em đừng nhắc tới làm gì. Cám ơn gì cũng khỏi, không cần đâu.

Thuý An còn thắc mắc thì chợt nhận ra bên đồ với thấp thoáng bóng người đã trước mặt. Quên mất câu chuyện đang nói, cô vui vẻ chỉ tay:

– Đó cặp bên rồi kìa dì:

– Ủ, đồ cử chiều mà đông khách dữ

– Giờ mình đi qua chợ mua gì vậy dì Biên?

Dì Biên ngạc nhiên nhìn cô:

– Qua chợ? Tui đâu có qua chợ làm gì đâu?

Thuý An ngớ người ra:

– Ủa hồi nãy... dì nói qua chợ mà?

– Đâu có, tui ra bên đồ thôi. Chị Năm dặn tới nhà ông Tám Nhiều nhẩn ổng sửa cái máy bơm nước cho sớm trước khi chỉ đi công chuyện. Tui đâu qua chợ làm chi

– Vậy nhà ông Tám đó...

– Nhà ổng ngay bên nè, đâu cần qua chợ.

Thuý An khựng chân, vẻ hăng hái biến đâu mất. Thấy cô xịu mặt dì Biên tò mò:

– Em tưởng tui qua chợ à? Bộ em muốn qua chợ?

Cô nhìn con đồ vừa cặp bên mà ỉu xiu gật đầu:

– Em muốn mua gì sao? - Dì Biên hỏi:

– Dạ không, con muốn coi qua chợ thị xã thôi.

Dì Biên chặc lưỡi:

– Tui hồng rảnh dẫn em qua bây giờ. Để mai được không?

Thúy An ngẩng lên:

- Mai dì Biên rảnh dẫn con đi chơi à?
- Không phải, mai tui đi chợ mua đồ ăn.

Đơn giản chỉ có vậy. Thúy An mừng rỡ, cô gật đầu lia lịa:

- Dạ được, để con xin phép ngoại. Theo dì đi chợ chắc ngoại cho mà
- Ừ chắc vậy thôi. Nghe nói mai một chị Năm đi vắng, em đi chợ thế tui luôn đó.

Thúy An sáng mắt. Nếu được như vậy thì tốt quá. Có thể đi đây đi đó một chút cũng vui rồi. Nhà ngoại rộng lớn, vườn càng rộng lớn hơn, nhưng cô thích có dịp thăm thú chỗ này chỗ kia một chút cho biết. Hơn nữa qua thị xã, cô còn có thể gọi điện thoại về nhà, gọi cả cho Vũ nữa.

Dưới bến lao xao nhóm người đi lên. Có một người đàn ông đi cuối nhóm, ông ta nghiêng qua ngã lại đến suýt va vào người Thúy An, cô giật mình vội nép vào hàng rào để tránh.

Người đàn ông cũng khựng lại nhìn cô. Ánh mắt người say đồ quạch, dài dại khiến cô e ngại quay đi. Người đàn ông cười nhạt rồi chệch choạng lướt qua cô với mùi rượu còn nồng nặc.

Thấy cô nhăn mặt, dì Biên vội sán lại lo lắng:

- Bộ ông đụng em à? Có sao không?

Cô lắc đầu nhìn theo bóng ngật ngưỡng của ông ta:

- Không, chưa có đụng. Có điều chú đó say dữ quá, suýt tí là đụng con thật rồi. Ai vậy dì? Mới giờ này đã say sưa rồi, đi không muốn nổi
- Ông đó à? - Dì Biên chép miệng - Mát mát say xỉn tối ngày. Có gặp nữa em nhớ tránh người đó đi nhé. Thôi tui vô nhẩn ông Tám Nhiều đây. Em vô luôn hay đợi ngoài này?

Thúy An ngập ngừng một giây rồi lắc đầu:

- Con... ở đây đợi dì là được rồi.

Dì Biên vào căn nhà sát mé bến. Thúy An đứng lại. Cô nhìn quanh bến đợi thưa người rồi nhìn qua bờ.

Thị xã là bờ bên kia, không xa lắm.

Không sao, ngày mai cô sẽ có cơ hội gọi điện về nhà rồi. Cô sẽ nghe giọng ba, giọng má, thêm giọng chầm chọc của anh Hai hoặc chị Diễm cũng được. Những giọng nói thân thuộc đó cần thiết với cô biết bao lúc này.

Ngắm bến đò giờ vắng lặng lại, cô thở dài. Chỉ mới 3 ngày thôi. Ba ngày cố gắng làm quen và thích ứng nhưng sao cô vẫn thấy buồn và nhớ đến ngôi nhà của mình. Nhớ đến không khí trong thành phố nhộn nhịp, khác hẳn nơi bình lặng này. Nhớ đến những bạn bè ít ỏi, những phố xá mà cô hay lang thang.

Mai cô sẽ gọi điện về nhà. Cho dù còn phải 1, 2 tháng nữa cô mới xong nhiệm vụ ở đây nhưng chút liên lạc về Sài Gòn sẽ làm cô được an ủi 1 tí để có thể đỡ nhớ nhà.

Với hình dung về niềm vui nho nhỏ của ngày mai, Thuý An chợt nhận thấy khung cảnh trước mắt trở nên dễ thương lạ. Cô nhìn lướt qua dòng nước đục nằm giữa cô và bờ bên kia.Ồ cảnh vật của vùng quê thật đơn giản bình dị nhưng đẹp đấy chứ. Không thả hồn dỗi về bến bờ bên kia nữa, cô đưa mắt ngắm nghía con đò máy đang neo chờ khách. Những người dân quê với những chiếc nón là đang lục tục xuống đò để sang sông. Tiếng cười nói rôm rả làm cái bến nhỏ trở nên sinh động.

Ánh sáng sót lại của trời chiều đang hắt lên những tia lấp lánh trên dòng nước cuộn chảy.

Cảnh đẹp quá! Trời đất, cỏ cây, sông nước vào cái lúc sắp tắt nắng càng cô đọng và đẹp hơn.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 6

Chợ ở thị xã không sầm uất lắm nhưng cũng khá đông người. Thuý An nhẹ nhõm khi điều đình được với dì Biên là dì mua thức ăn còn cô được tự do dạo một vòng với điểm hẹn là bưu điện đầu chợ. Vào bưu điện mua mấy tờ báo theo lời dặn của dì Năm xong, cô qua quầy điện thoại ngay.

Hồi hộp đếm số và đợi từng tiếng reo dai dẳng, cô muồn oà khóc ngay khi nghe giọng ồm ồm trịch thượng của anh Hai vang lên trong ống nghe:

– Alô! Ai đó?

Thuý An run giọng vì xúc động:

– Anh Hai ... là em đây.

Bên kia đầu dây, Liêm dừng một giây rồi kêu lên:

– Ể nhỏ An đó hả? Phải mày không?

– Dạ, là em

– Ha, biết gọi điện về nữa ta – Anh Liêm cười hà hà, giọng chế nhạo quen thuộc vang vang – Sao? mấy ngày dưới đó có vui không? Bị bà ngoại dũa trận nào chưa? Cỡ mày thì chui xó bếp thút thít, tối nằm đập muỗi mà khóc sụt mướt quá.

Có tiếng rọt rọt ở đường dây rồi ai nói gì cũng nghe xa xăm, đầu dây bên kia lại đổi thành giọng nghiêm trang của bà Hạnh:

– Là con An hả? Con gọi về từ đâu vậy?

– Dạ ở bưu điện

– Bưu điện nào?

Thuý An ngần người:

– Dạ bưu điện thị xã đó. Phải qua đò....

Ngắt lời cô, giọng má càng nghiêm hơn:

– Nghe nè An, ai cho con bỏ đi chơi đó? Má đã nói con phải ở lại với ngoại rồi mà sao không nghe lời?

Thuý An kinh ngạc:

– Bỏ đi? Dạ con đâu có bỏ đi?

– Vậy ... chứ sao con bỏ qua thị xã?

– Dạ con đi chợ với dì Biên mà má. Con có xin phép ngoại với dì Năm đang hoàng mà.

Ngưng mắt mấy giây bà Hạnh dịu giọng:

– Là đi chợ à? Vậy thì được.

Bà hắng giọng:

– Mà con gọi về có gì không?

Thuý An ngắc ngư như không biết trả lời sao với câu hỏi của má.

Cảm giác bồi hồi thương nhớ mấy ngày qua đã bay biến đi đâu nào

– Sao An, có chuyện gì không? – Má lặp lại câu hỏi với vẻ sốt ruột:

– Dạ... không, con... buồn nên xin theo dì Biên qua đây gọi điện về nhà mình thôi. Nhà mình ... ai nấy đều khoẻ hả má?

– Tất nhiên là khoẻ rồi. Con cũng khỏe quá. Ở dưới chừng 1, 2 tháng thôi mà, buồn cái gì. Có buồn thì đi dạo hoặc học hành, vẽ vờn gì đó chơi. Ngoại cần người thì cũng sai vật thôi chứ dưới đó có vậy gì nặng nhọc đâu, phải không?

Thuý An lúng khựng với những câu trả lời. má cô hỏi thêm qua loa về ngoại rồi chuyện dưới quê rồi cuối cùng hắng giọng:

– Thôi đừng buồn, cứ ở dưới phụ giúp ngoại với dì Năm nghe An. Dì Năm chỉ đi thăm bạn bè 1,2 tháng thôi. Chừng nào dì về má sẽ xin ngoại cho con trở lên. Con còn học ôn thi đại học nữa, đâu phải ở dưới luôn đâu. Thôi nghe, má tới giờ mở hụi rồi. Thỉnh thoảng có qua thị xã thì gọi điện về cũng được.

Thuý An dạ nhỏ trước khi nghe tiếng gác máy khô khan. Cô thù người trước điện thoại một lúc đến khi cô gái trực bên quầy nhắc khẽ cô mới sực tỉnh lấy tiền trả.

Định gọi thêm cho Vũ và vài người bạn thân nhưng nghĩ sao cô lại thôi. Biết nói chuyện gì với Vũ đây. Chẳng lẽ lại than thở với anh

chuyện buồn vẫn vợ của mình? Lúc đó không chừng anh lại lắc đầu mà nói: “ Em con nít quá, ở dưới phụ việc nhà một vài tháng, coi như nghỉ hè, có gì mà lo, có gì mà buồn”. Còn bạn bè thì cũng biết nói gì ngoài câu thông báo mình đang ở quê?

Thuý An thở dài. Thấp thỏm mãi mấy ngày trời về giây phút gọi điện về nhà, vậy mà xong cú điện thoại, không hiểu sao cô có cảm giác buồn hơn. Dường như có điều gì đó như hụt hẫng. Mình có phải là một thành viên trong nhà không nhỉ? Ý nghĩ chua chát đó vừa đến cô đã vội xua đi ngay. Những lúc hoang mang tủi thân cô hay nảy ra những ý nghĩ vẫn vợ và ngốc nghếch như vậy đấy, chứ tình thật cô cũng họ Phạm như anh Liêm chị Diễm mà. Má vốn nghiêm khắc vậy thôi, chứ nếu là ba, có lẽ này giờ là những lời an ủi triu mến hơn nhiều rồi.

Mình sẽ gọi về nữa. Thuý An thầm nhủ như tự động viên mình. Lần sau có lẽ sẽ được nghe giọng hiền hiền của ba. Mãi suy nghĩ, cô không biết là mình cứ đứng thờ bên quầy đến bao giờ. Cho đến khi khách vào và cô nhân viên nhắc chừng lần nữa bằng cái giọng phiền hà, cô mới sực nhớ tránh qua một bên.

Cái hứng thú đi thăm chợ không còn, Thuý An đành bước qua quầy sách báo, thờ ơ chọn những tờ báo quen mắt. Báo Tiếp Thị, Tuổi trẻ, Phụ nữ, Mực tím, lại có cả tạp chí Thuốc và Sức khỏe, cái gì cô cũng lấy một tờ bất kể cũ hay mới.

Thò tay vào túi sau quần jean để lấy ví tiền, cô giật mình nhảy nhồm vì cùi tay thúc phải một người nào đó phía sau:

– Xin lỗi anh – Cô nói theo quán tính.

Cú thúc có lẽ khá đau vì người thanh niên nhăn mặt:

– Tôi xin lỗi, anh có sao không? – Thuý An bặm môi áy náy – Không ngờ anh đứng sát đằng sau tôi....

Người kia lắc đầu về bực dọc. Anh nhìn cô bỗng dựng nét cau có trên mặt bỗng giãn đi.

Thuý An vội trả tiền rồi ôm xấp báo đến băng ghế gần cửa. Cô chắc lưỡi thở ra. Sáng hôm nay không hay chút nào. Gọi điện về nhà cũng không vui, mua báo lại thúc vào sườn người ta. Lãng nhách thật.

Một người ngồi xuống bên cạnh. Thuý An lơ đãng nhìn rồi nhướng mày ngạc nhiên. Chẳng ai xa lạ, đó là người xui xẻo bị cô thúc cho một cái vì tội đứng quá gần.

Đã xin lỗi rồi, Thuý An tất nhiên không thấy mình cần phải dài dòng gì nữa. Nhưng vừa quay đi, cô ngờ ngợ điều gì vội đưa mắt nhìn lại lần nữa.

Một khuôn mặt lạ. Hình như vậy.

Thúy An cố lục trí nhớ nhưng không biết được ở anh ta có nét gì đó làm mình ngỡ như đã gặp qua rồi. Cô nhăn nhăn trán, kín đáo quan sát anh ta. Da ngăm đen, hơi dữ với cặp mắt sáng và đôi mày rậm, mặt mũi ấn tượng như vậy đúng là đã gặp rồi thì phải? Ở đâu nhỉ? Xứ này cô đâu đã quen biết ai?

Cảm nhận được ánh mắt thỉnh thoảng lén nhìn của cô, người thanh niên cũng quay lại, một bên chân mày khẽ nhướng lên như dấu hỏi. Thúy An đành đáp ứng một câu thành thật:

– Xin lỗi anh, tôi hơi kỳ cục nhưng tôi cứ nghĩ hoài không nhớ ra, mình ... có gặp nhau rồi phải không ạ?

Câu hỏi lễ phép của cô làm người thanh niên phì cười. Nhưng nụ cười mau chóng tắt, anh ta im lặng một giây rồi ngắc gọng:

– Tôi tên Quang.

Thúy An trố mắt. Đó chẳng phải là cái tên cô nghe rồi sao? Quang hả? Cô buột miệng:

– Anh là Hai Quang? Phải hôm trước ở bến đò....

Quang gật đầu. Thúy An ngẩn người. Trời, nghe cách dì Biên gọi, cô tưởng ông Hai Quang tốt bụng nào đó ít nhất cũng cỡ dì Biên, dì Năm, thì ra anh ta chỉ trạc tuổi anh Liêm thôi.

Liếc mắt nhìn anh ta lần nữa, cô nhận được ánh mắt quan sát ngược lại. Ồ, phải rồi. Hình như hôm đó trên đò, cũng ánh mắt này đây cứ nhìn chăm chăm cô, y như bây giờ vậy.

À không, ánh mắt lúc đó chỉ tò mò thôi, còn ánh mắt hôm nay dường như lại dò xét đánh giá.

Thúy An ngộp ngừng. Tuy không thích ánh mắt của anh ta lắm nhưng cô cũng gạt đi sự khó chịu của mình để hắng giọng nhỏ nhẹ:

– Xin lỗi tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn anh

– Về chuyện gì?

Vẻ mặt kín bưng của anh ta làm Thúy An hơi lầy lăm lẹ. Không giống phong cách phóng khoáng, hiếu khách của người miền Tây mà cô từng nghe chút nào. Có chút quen biết mà vẫn lạnh như tiền vậy sao? Không galant bằng đàn ông con trai thành phố nữa. Nén bất mãn, cô nói:

– Dạ thì chuyện anh đưa tôi vô nhà bà ngoại dùm đó. Bữa đó thật tình tôi...

– Không có gì đâu - Hai Quang quay đi nói gọn.

Lần này thì Thúy An cụt hứng thật sự. Cô tần ngần rồi đành... im lặng. Người ta không muốn nhắc đến, không muốn được cảm ơn thì phải. Vậy mà cô lại định huyền thuyên.

Lặng thinh nhưng Thúy An vẫn ngăm ngăm hiếu kỳ. Anh ta ngồi yên

không nhìn cô. Vẻ mặt như đang nghĩ ngợi điều gì. Anh ta vào bưu điện nhưng không gửi thư, không mua sách báo, không gọi điện thoại. Ừ, bây giờ anh ta chẳng làm gì cả. vậy anh ta vào đây để làm gì nhỉ? Chẳng lẽ chỉ để ngồi cạnh cô và giương gương mặt cứng nhắc như đá không thèm đếm xỉa đến ai? Để làm gì?

Thuý An lắc đầu nhè nhẹ. Thật khó hiểu.

Cô có đọc ở đâu đó rằng người có đôi lông mày rậm rì mà cứ chau lại là cộc tính lắm. Còn nữa, người thanh niên ở trước mặt cô ít nói thì thôi chứ, anh ta lại có giọng nói cộc lốc và... lặt lẻo khó gần quá chừng. Anh ta dị ứng câu cảm ơn hay anh ta không hài lòng với cách cảm ơn qua quýt của cô?

Chắc đó là do bản tính của anh ta. Thuý An nhủ thầm. Thôi kệ vậy. Gặp mặt, cô cũng đã cảm ơn rồi, vậy chắc cũng đã đủ. Muốn nói chuyện xã giao thêm tí chút mà anh ta cứ hình sự kiểu này hoài chắc ngạt hết thở nổi luôn.

Mất hứng đối thoại Thuý An cụp mắt ngó xuống chân, nhờ vậy mà cô chợt nhớ một chuyện cần làm khi nhìn thấy đôi sandal dính đầy bùn đất của mình.

Vừa lúc người thanh niên có tên Hai Quang đứng lên đến bên quầy điện thoại, Thuý An âm thầm rời khỏi bưu điện.

Bước qua đường, cô tần ngần giây lát trước sự tấp nập của khu chợ thị xã. Chợ cũng đông đúc quá chừng. Cơn mưa sáng sớm như làm sinh lây chật chội khó đi hơn.

Thuý An chân một người đàn bà mặc áo bà bà in hoa đang rời sạp rau nhỏ nhẹ hỏi:

– Chị ơi, nhờ chị chỉ dùm em sạp giày dép nằm ở đâu ạ?

Người phụ nữ ngạc nhiên lia mắt nhìn cô. Dường như bộ dáng của Thuý An có vẻ ngớ ngẩn, khác thường lắm hay sao đó, nên cô phải lặp lại câu hỏi lần thứ 2, chị mới chỉ tay bằng quơ ra phía tay trái:

– Cảm ơn chị - Thuý An đáp mà không khỏi lạ lùng với ánh mắt hiếu kỳ kia.

Tính hỏi thêm người nữa thì có giọng vang lên bên tai cô:

– Định tìm mua gì vậy?

Thuý An quay lại ngạc nhiên quá xá khi nhận ra người thanh niên khô khan khó gần ở bưu điện khi nãy. Chẳng biết vì sao anh ta cũng có mặt ở đây. Hơi mừng vì cũng là người quen tí xíu, cô nói ngay:

– Anh biết hàng giày dép ở đâu không? Nhờ anh chỉ giúp.

Anh ta gật đầu:

– Em theo tôi.

Theo sát Hai Quang đi loanh quanh mấy sạp chật đầy vật dụng nhà

bếp, cuối cùng cô cũng đến được mấy quày giày dép.
Lựa chọn một lúc để mua đôi dép nhựa màu trắng trong vừa cỡ chân, cô trả tiền xong quay qua mới phát hiện từ nãy giờ Hai Quang vẫn kiên nhẫn đứng cạnh. Cô ngạc nhiên cười xoa:

– Quên cảm ơn anh. Anh cũng mua gì à?

– Không, tôi đợi dẫn em ra, chợ không lớn nhưng đi loanh quanh cũng dễ lạc lắm.

Chà, chu đáo dữ. Đây mới đúng là tính hiếu khách tuyệt vời của người miền Tây chứ. Thuý An gật gù đi theo anh trở ra. Hai Quang nhìn qua cô:

– Em thích đọc sách báo lắm à?

Ngạc nhiên vì anh ta lại là người bắt chuyện, Thuý An nhìn mới báo lùm xùm trên tay mình:

– Nếu ở thành phố thì tôi ham nghe nhạc và đi chơi phố hơn nhưng ở đây yên tĩnh quá, không có nhạc cũng không đi chơi đâu nên mua báo nhiều hơn thường ngày, từ từ đọc cho đỡ buồn.

Hai Quang nhướng mày:

– Sao không có chỗ đi chơi? Dường như em chưa đi hết cù lao này nữa mà?

Thuý An tò mò nhìn anh ta. Giọng anh xem chừng đã dịu đi nhiều, không còn cộc lốc khô khan nữa. Té ra xứ này con người cũng mưa nắng thất thường, cũng khó hiểu như dân Sài gòn vậy

– Có phải em bị cấm đi chơi không? – Anh hỏi tiếp khi thấy cô cứ ngó người ra

– Đâu có - Cô mỉm cười giải thích - Tại mấy bữa nay ở nhà có việc bận bịu nên tôi chưa có dịp đi thôi. Chứ mai mốt có rảnh tôi nghĩ xin phép đi lòng vòng trong cù lao chắc ngoại cho.

Hai Quang nhìn cô như dò hỏi:

– Vậy hôm nay em đi chợ thị xã là đi với

Thấy anh ngưng nữa chừng, cô vui vẻ tiếp lời:

– Với dì Biên. Tại mai mốt đi chợ là việc của tôi. Dì Biên có hứa ngày mai dẫn tôi vô Đình gì đó mé trong tham quan nữa.

Chợt nhớ tới những mẩu chuyện nghe từ dì Biên, Thuý An ngược mắt hỏi:

– À, nghe nói anh trồng hoa rồi hợp tác với công ty du lịch để khách tham quan vườn, làm ăn khá lắm?

Hai Quang gật nhẹ đầu:

– Vì tôi trồng hồng và vài loại cây kiểng nên cũng tạm có khách lui tới tham quan.

Thuý An háo hức hỏi ngay:

– Vườn của anh ở đâu vậy? Tham quan có bán vé vào cổng không?

Hai Quang nhìn cô, tia mắt là lạ:

– Em chưa biết nhà tôi à?

– Chưa! Gần nhà ngoại tôi không?

Hai Quang nhếch môi cười:

– Gần. Nếu em xin phép được đi qua tham quan, tôi sẵn sàng mở rộng cổng để đón tiếp. Em chắc chắn sẽ là khách quý của vườn hồng chúng tôi.

Cảm nhận giọng anh có cái gì đó khang khác, Thuý An ngạc nhiên quay qua. Mặt mũi Hai Quang lại im lìm y chang như lúc nãy ở bưu điện. Dường như anh ta lại đổi kỳ mưa nắng nữa rồi. Về thân thiện mới đây lại đã đâu mất tiêu

– Anh mời ... nghe lạ quá. – Không nhin được cô thốt lên.

Hai Quang lại nhìn cô:

– Là sao?

– Anh nói tôi là khách quý....

Vẫn nụ cười như mĩa mai trên môi anh ta:

– Thì đúng là như vậy mà. Một người khách mà tôi không biết có được hân hạnh tiếp không. Nếu cô đến được thì quý quá rồi.

Vậy là sao? Thuý An trở mắt ngó anh ta. Nói câu gì khó hiểu vậy? Cô đâu cần phải được miễn phí? Sao anh ta lại nói năng với cái giọng khó nghe vậy

– Sao lại nhìn tôi như vậy? – Hai Quang hỏi.

Thuý An thẳng thắn:

– Nè anh, nếu bán vé hay thu tiền của du khách sao thì anh cứ thư tôi vậy. Tôi không thích là khách quý để miễn phí như anh nghĩ đâu. Biết vậy tôi không hỏi anh về cái vườn hồng đó. – Cô lẩm bầm - Thật kỳ cục.

Lờ đi câu cuối, Hai Quang nhướng mày:

– Em biết tôi nghĩ gì à?

– Đoán ra một chút.

Hai Quang chú ý nhìn cô:

– Nghe câu của em mới lạ đó. Dường như em không thích được mời?

– Không phải. Được mời tất nhiên là thích rồi. Có điều tôi không thích nghe những lời mời khách sáo mà... không thật tình

– Tôi mời không thật tình à?

– Chứ còn gì nữa? Có ai mời khách mà nhạt nhẽo không nghe như vậy.

Giọng của anh như... - Cô cố tình tìm lời để diễn tả cảm giác của mình – như... châm biếm ngạo thị. Mời như vậy thì đừng mời tốt

hơn.

Hai Quang im lặng nhìn cô một lúc như phân vân điều gì đó. Cuối cùng anh gật đầu:

– Xin lỗi nếu cách nói của tôi không được chân tình cho lắm. Đó là vì... à, vì tôi đang nghĩ đến một chuyện khác. Chứ thật tình tôi rồi muốn em có dịp ghé lại tham quan vườn hồng của tôi. Tôi nói thật đó.

Thuý An liếc nhìn anh. Lần này thì bình thường rồi. Cô im lặng không nói gì. Để xem đã. Cô thích hoa cỏ thật nhưng chuyện giải trí cho vui thì có hứng thú mới được. Kỳ dị khó chịu như vậy ai đi làm chi.

Trở lại bưu điện, Thuý An thấy dì Biên đứng sốt ruột với giỏ xách đựng thức ăn kể bên. Dì trở mắt nhìn khi cô và Hai Quang băng qua đường. Nhanh chân đến bên dì, cô cười như biết lỗi:

– Dì đợi con lâu không?

Dì Biên không đáp. Mồm dì mấp máy như định nói gì nhưng lại thôi. Thay vào đó dì hỏi cô ra về.

Quay qua chào Hai Quang, Thuý An nhanh chân đến bên dì. Hai người vừa ra khỏi bưu điện là dì hấp tấp hỏi ngay:

– Sao Hai Quang đi chung với em vậy?

– Dạ anh đó dẫn giùm con vô chợ.

Ôm phụ bó nhang to, cô ngó 2 cái túi xốp trong tay dì:

– Dì mua đồ không nhiều, chắc là ra lâu rồi phải không? Con lại vô chợ làm dì phải đợi

– Sao em nhờ nó dẫn em đi chợ làm gì?

Cô cười:

– Con đâu có nhờ, ảnh tình nguyện hướng dẫn thôi. Cũng ngộ, anh ta nhận ra con trước, trong khi con chả biết anh ta chính là Hai Quang, con cứ tưởng Hai Quang là chú nào lớn tuổi.

Giờ gói hàng mới mua, cô khoe:

– Con lựa được đôi dép nhựa mềm hơn đôi của dì nữa. Chị bán hàng nói kiểu mới nhất. Rẻ ghê, có mười mấy ngàn

– Nó có nói chuyện gì với em không? – Dì Biên sốt ruột

– Ai ạ?

– Thì Hai Quang đó

– Dạ có chứ

– Nó nói gì – Dì Biên ngắt lời.

Những câu hỏi liên tục làm Thuý An ngạc nhiên, cô nhìn qua dì:

– Dạ thì xã giao vài câu vậy thôi.

Liếc nhìn dì Biên, cô thấy dì có vẻ lo nghĩ:

– Sao vậy dì? Anh đó không tốt à? – Cô thắc mắc.

Dì Biên khựng người:

- Không phải. Có gì đâu
- Dì hỏi con dữ quá...
- Tại tui thấy em đi chung nên... hỏi thôi.

Dì Biên nhìn cô rồi ngần ngừ chép miệng:

- Thật ra... tui nói cái này nghe, em mới về đây, chưa biết ai với ai, không nên gặp người này người kia nói chuyện nhiều, nhất là ở cái xứ này.

Thuý An nhú mày:

- Người xứ này thì sao hả dì?
- Thì người ta... ờ... người ta nhiều chuyện lắm. nói này nói nọ mắc công.

Thuý An càng ngạc nhiên hơn:

- Nhưng đâu phải ai cũng vậy?
- Nhưng mà không gặp, không nói chuyện thì khỏi phiền.

Thuý An cười:

- Mai mốt dì Năm đi vắng, con phải thay dì, nhiều khi có công chuyện cũng phải gặp người này người kia chứ? Sợ phiền mà cứ ru rú ở nhà buồn chết.

Dì Biên gãi đầu:

- Ý tui là... có công chuyện thì không sao. Thỉnh thoảng chào hỏi người ta cũng không sao nhưng đừng tốn thời gian nói chuyện với người khác, nhất là thằng Hai Quang.

Thuý An vỗ lể, cô cười hì hì:

- Thôi con biết rồi. Dì cứ nói lòng vòng. Dì không ưa cái anh Hai Quang đó chứ gì
- Không phải tôi mà là mợ Ba.

Thuý An trở mắt. Chừng như thấy mình nói hớ, dì Biên lúng túng:

- Ý tôi là mợ Ba cũng khó tính, mợ không thích qua lại với hàng xóm, nhất là nhà Hai Quang. Trời, nói chuyện với em thật khó, em cứ biết là tui dặn như vậy tốt cho em là được rồi, cứ hỏi hoài.

Thuý An khịt mũi ngoan cố:

- Thì ít ra con cũng phải biết lý do tại sao cấm con chứ? Dì không nói rõ làm con càng tò mò.

Dì Biên thở ra nhưng cũng ráng giải thích lần chót cho cô một cách ngắc ngứ:

- Thì tại... là vậy, tại nó cũng chỉ mới ăn nên làm ra mấy năm nay thôi, bày đặt mua thêm đất đai mở rộng thêm cái vườn hồng của nó
- Vậy thì có gì không đúng?
- Nhưng mà nó làm ăn được nên lên mặt. Vả lại khách đông đúc nên

nhiều khi ồn ào, Mợ Ba ghét ồn ào lắm.

Lý do này không phải rồi vì 2 ngày nay Thuý An ở ngoài vườn suốt nên cô biết vườn nhà rộng, bên kia có đông khách cách mấy cũng chẳng thể làm ồn tới nhà trên của ngoại, huống chi 2 ngày qua cô ôm sổ của dì Năm ra đó, có nghe tiếng ồn gì đâu. Cô nhìn dì Biên một lúc rồi phì cười:

– Thôi con hiểu rồi

– Hiểu rồi à? – Dì Biên nhìn cô nghi ngại.

Thuý An cười gật đầu. Tuy dì giải thích một cách ngắc ngứ nhưng cô có thể hiểu được đôi chút.

Thông thường ai cũng làm vườn trái cây, cái nhà anh Hai Quang kia tân tiến trồng hoa cỏ, rồi lại cho khách du lịch vào, người thủ cựu như bà ngoại cô chắc chắn không ưa rồi. Thêm cái vẻ lạt lẽo làm lì của anh ta dĩ nhiên với người dễ tính như cô mà còn dị ứng khi khó như ngoại thấy không thuận nhãn cũng đúng.

Hèn gì mà dì Năm hay gặt đi khi cô cứ thắc mắc này nọ. Hèn gì mà cái anh Hai Quang đó cũng nhìn cô là lạ khi cô hỏi han thân thiện với anh ta. Và còn nữa, ngoại la rầy cô dữ như vậy chắc cũng vì vừa về đây, cô đã làm phiền hàng xóm như vậy. Đúng ngay anh ta bỗng cô vào nhà.

Dì Biên nhìn chừng cô một thoáng rồi gật đầu:

– Nếu em hiểu sơ sơ rồi thì tốt, để tui dọn trước nhen, em đừng kể là gặp và nói chuyện với Hai Quang.

Cô gật đầu hiểu ý:

– Con biết rồi, con không nhắc lại đâu.

Bến đò đã trước mặt. Thuý An theo dì Biên xuống đò.

Ngồi nhìn con sông cuộn cuộn chảy dưới thân đò, cô chợt nhớ đến ngày đầu tiên đến đây. Và rồi liên tưởng đến cảnh mình ngất chẳng biết trời trăng để cái anh chàng có gương mặt lạnh lạnh và tính khí mưa nắng khi nãy bỗng đem vào tận nhà. Thoáng đỏ mặt cô vội lắc đầu xua đi những ý nghĩ vẩn vơ kia.

Về đến nhà cô theo dì Biên đi vòng qua hè. Ngang cửa sổ bên hông cô thấy dì Năm trong phòng nên gật đầu chào, nhưng dường như dì không thấy cô, mắt dì nhìn đâu đó, dáng ngồi bất động.

Thuý An tò mò nhưng cô không dám làm rộn dì. Mai dì đi rồi chẳng biết bạn của dì ở đâu và vì sao dì phải đi thăm tới cả tháng. Dù không dám hỏi nhưng cô có thể đoán chuyện thăm viếng đó không vui về gì vì trông dì lúc nào cũng buồn bã, thậm chí làm ngoại cũng buồn lây. Mấy ngày nay, ngoại ít nói, ít la rầy Thuý An. Ngoại chỉ ngồi trên sập gụ nhai trầu và nhìn băng quơ ra sân trước.

Có tiếng ngoại ho nhẹ. Thuý An ôm bó nhang to, đôi dép nhựa mới mua và cả mấy tờ báo nhẹ chân ra sau nhà. Có lẽ giờ này không nên quấy rầy ai hết.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 7

Giao bó nhang trầm to dùng cho dì Biên xong, Thuý An cũng định ngồi dùng tách trà ông từ già rót mời để thông thả ngắm nghía mấy đôi liễn và tranh sơn mài treo đầy trên vách, nhưng thấy người vào lễ và hỏi quẻ xăm khá đông, cô đành rời phòng tiếp khách để dạo bước ra ngoài.

Nơi dì Biên dẫn cô tới sáng nay là ngôi đình khá cũ kỹ nằm trong một khuôn viên đầy cây cao bóng rợp và những băng ghế đá rải rác. Kiến trúc xưa cũ với những mái cong kiểu cổ phủ rêu xanh, ngôi đình đã chịu nhiều dấu ấn của thời gian nên những chạm trổ rồng phụng bên ngoài như mờ nhạt hẳn đi. Bên trong đình những hàng chữ Hán nổi trên cột kèo vẫn còn rõ ràng. Các bức tượng thờ trên bệ vẫn bình lặng hiện hoà qua màn hương khói.

Khách vào đình khá đông nhưng dường như không khí trang nghiêm làm ai nấy cũng khẽ khàng, gượng nhẹ. Đây đó chỉ có tiếng lắc xăm xanh xách, tiếng lầm bầm khấn nguyện mà thôi. Khói nhang trầm làm Thuý An ho sặc mấy cái, cô ra ngoài và thơ thẩn gần tốp khách du lịch dưới tán cây bồ đề trong sân để nghe anh chàng hướng dẫn viên thao thao công trạng của ông Đốc học, người được dân xứ này mến phục nhớ ơn và lập đình thờ.

Tích xưa rất hấp dẫn nhưng anh chàng hướng dẫn viên nói bằng cái giọng khoa trương quá nên Thuý An mất cả hứng.

Cô thông dong đến tựa lưng vào một cây sứ trắng ngắm cảnh vật và nghĩ lan man.

Sáng nay dì Năm đã đi rồi, đi từ sớm. Dì vừa đi, ngoại liền hối dì Biên và Thuý An vào đình cúng nhang và xin lễ cầu an.

Thuý An biết dì Năm chỉ mới 5, 6 ngày. Dì ít nói nhưng hiền hậu nên cô cũng mến. Lúc dì xách túi hành lý ra cổng cô cũng thấy buồn buồn.

Vậy là bây giờ ở nhà, ngoài cô ra chỉ còn có ngoại và dì Biên mà thôi. Ra vào chỉ có vồn vện mấy người chắc là trống trải và buồn hơn.

Đang lơ đãng nghĩ ngợi thì một cái vỗ nhẹ vào vai làm Thuý An giật

mình quay lại. Hai Quang đang đứng ở sau lưng cô.

Thúy An hơi nhăn mặt:

– Anh làm tôi hết hồn. Hình như anh thường xuất hiện thành linh thì phải, lần nào cũng thật bất ngờ

– Vậy à?

Hai Quang khẽ cười. Thúy An cũng im lặng. Cô sực nhớ tới lời dặn dò của dì Biên hôm qua. Liếc nhìn anh, cô tò mò:

– Anh cũng đi cúng? – Cô hỏi qua loa.

Hai Quang lắc đầu hỏi ngược lại:

– Em đã tham qua hết chưa? Sao lại thờ thần ở đây?

– Sơ sơ thôi – Cô mỉm cười – Em bị sặc khói nên ra đây thở một chút

– Dì Biên đâu rồi? – Hai Quang hỏi như thuận miệng:

– Dạ dì đem nhang và gạo vào trong rồi. Ở trồng đông lắm.

Hai Quang nhìn băng quơ những du khách túm tụm bên gốc bồ đề rồi buông giọng:

– Đi một vòng không?

– Đi đâu?

– Loanh quanh ở đây chơi trong khi chờ dì Biên ra.

Cô nhìn anh phân vân. Lời mời ngắn gọn lửng lơ nhưng không tệ như hôm qua. Đứng ở đây cũng chẳng làm gì. Dì Biên xin lễ cầu an có lẽ cũng khá lâu

– Sao em ngại à?

– Ngại gì đâu – cô cười

– Vậy thì đi.

Hai Quang đi trước mấy bước rồi ngoái lại như chờ đợi. Thúy An mỉm cười, cô bước theo anh. Hai Quang đưa cô đi một vòng qua cây bồ đề ra khỏi khoảng sân lát gạch tàu cũ kỹ.

Cảnh vật ở đây hơi hoang tàn một chút, dường như ít được chăm sóc. cuối sân chỉ có một gốc thiên tuế già cỗi xoe những cành lá sắc xanh rờn và cứng cỏi. Xung quanh nó, ngoài những đám cỏ dại rạp mình như phủ phục và những chấm hoa dại điểm tô, không còn cây gì khác. Khung cảnh ấy làm gốc thiên tuế như bề vệ vươn xoe tự do và kiêu hãnh hơn.

Thúy An không nhịn được phải hỏi:

– Cây này chắc được trồng cả trăm năm? Nó đẹp quá.

Hai Quang gật đầu:

– Nó được học trò ông Đốc đem từ Qui Nhơn vào lúc bắt đầu xây đình. Trải qua bao nhiêu năm, bao nhiêu thăng trầm, các loại cây cối cùng thời với nó bị đốn bỏ, bị tróc gốc, chỉ có nó trụ mãi đến bây giờ.

Thuý An gật gù:

– Thiên tuế tượng trưng cho sự vĩnh cửu mà. hèn gì mà đáng vóc của nó có một vẻ ngạo nghễ đặc biệt quá.

Hai Quang nhìn cô nhưng không nói gì.

Rồi gốc thiên tuế 2 người qua một khu đất trống rải rác mấy cây sứ trắng, hồng. Hoa nở đẹp đưa mùi hương ngọt như kẹo thoang thoảng trong không gian. Chỉ tay vào ngôi nhà ngói nhỏ bên tay phải, Hai Quang nói:

– Đó là mặt sau của hậu viện, di Biên của em chắc còn đang ở trong đó.

Thuý An ngấm phần hậu viện rồi tò mò hỏi:

– Mấy cái lu nước kia sao nhỏ quá, anh Quang?

Hai Quang nhìn theo tay cô, anh mỉm cười:

– Đó không phải là lu đựng nước đâu. Nó dùng để làm chao và muối dưa:

– Làm chao? Ở đây làm chao bán à?

Hai Quang lại ngó cô:

– Sao lại bán? Nhà chùa làm tương, chao để dùng mà.

Thuý An ngó người ra. Tương chao, dưa muối gì mà cả lu như vậy? cái đình này chắc phải nhiều người lắm

– Em chưa đi tham quan chùa chiền lần nào à? - Hai Quang hỏi khi thấy vẻ ngô ngố của cô.

Thuý An cười bối rối:

– Đi cúng chùa thì cũng có một vài lần, nhưng thường mẹ An chỉ mua nhang đèn, trái cây vào cúng rồi về chứ không vào hậu viện như vậy. Không ngờ ở trong chùa lại làm tương chao nhiều thế.

Hai Quang đột ngột quay đi, anh không nói gì nữa. Thuý An nhìn theo. Cô không quá lạ lẫm như hôm qua nữa. Có lẽ cô đã thấy quen với tính khí thất thường của anh rồi thì phải. Theo nhận xét khơi khơi của cô, anh ít nói, hơi ngạo mạn, khó hiểu nhưng có lẽ cũng khá tốt bụng. Còn cô từ xưa đến nay chỉ cần không đạo mạo, không quá khó chịu là cô có thể kết thân được rồi.

Vòng qua hậu viện, một hàng cây phượng đang trổ hoa hiện ra thật rực rỡ phía trước làm Thuý An muốn nín thở vì bất ngờ:

– Đẹp quá, trời ơi – Cô kêu lên.

Nhanh chân vượt qua Hai Quang, cô băng lên trước như bị hàng cây rực hoa đồ thu hút

– Tôi không định dẫn em lại đây, không ngờ em thích phượng đến vậy.

Mắt cô mãi mê dán lên đám màu sắc sặc sỡ ấy, cô lẩm bẩm như

không nghe anh nói gì:

– Nhiều hoa quá. Chưa bao giờ An thấy nhiều hoa phượng như vậy. Hết hè rồi mà.

Đến dưới gốc phượng đầu tiên, Hai Quang vỗ nhẹ vào thân cây:

– Hàng phượng này mùa hè nào cũng rụng rớt như vậy và rồi lâu mới tàn.

Thuý An tấm tắc:

– Anh Quang hay thật, biết chỗ này. Đây vẫn còn thuộc Đình Ông Đốc mà sao không thấy người ta dẫn du khách vào tham quan?

– Ở đây là mé sau. Có lẽ người ta thấy hàng phượng này cũng không đặc sắc nên không dẫn khách vào đây. Cũng tốt. Vì chỗ này tôi thích nhất, họ mà chú ý đến thì nó không còn yên tĩnh nữa.

Thuý An ngược mắt ngắm từng tán hoa đây đó rồi lại nhắm đếm xem có mấy cây tất cả. Dựa lưng vào thân cây, Hai Quang nhìn vô một lúc rồi chợt hỏi:

– Em còn đi học không?

Câu hỏi làm Thuý An ngẩn người. Ngưng ngược mắt ngắm hoa, cô quay lại bần thần nhìn anh rồi lại lẹm khựng nhìn lên cao như tránh né câu trả lời.

Màu hoa phượng quen thuộc mới vừa dâng trong cô một cảm xúc bồi hồi say sưa thì bây giờ sao lại lắng dịu để trở thành cảm giác gì đó như ngậm ngùi. Cô cụp mắt xuống. Với cô, màu hoa giờ sao gay gắt, chói mắt quá

– Tôi hỏi không đúng lúc à? – Đăm đăm nhìn cô, Hai Quang dịu giọng.

Thuý An cười gượng gạo:

– Không phải

– Em còn trẻ quá, tôi đoán là em chưa học xong trung học.

Thuý An bặm môi im lặng. Thấy cô không muốn trả lời, Hai Quang cũng không hỏi thêm.

Có một đóa phượng rơi nhẹ xuống đất, Thuý An cúi người nhặt lên.

Những cánh phượng và nhị hầu như còn nguyên. Cô ngắm nghía mấy chiếc cánh có vân trắng ngoằn ngoèo rồi buột miệng:

– Hời nhỡ An thích ép hình bướm bằng hoa phượng vào tập lắm.

Hai Quang thoáng nhìn cô nhưng vẫn lặng im. Giọng cô như vương đầy luyến tiếc:

– Có mấy anh An quen ở lớp trên chỉ cho An cách ép hoa phượng, hoa giấy, lá thuộc bài thành hình bướm, hình phượng hoàng. An thường được bạn bè nài xin vì hình rất đẹp.

Thuý An mỉm một nụ như tự cười mình:

– Lên lớp 12 bớt mơ mộng ngây ngô một chút nhưng an vẫn ép 2 con bướm rất đẹp trong cuốn lưu bút. Một con có cặp cánh cũng có vân trắng thật lạ như cánh hoa này, còn một con màu hồng đều trông hiền hơn. Chúng như một đôi vậy.

Hai Quang tựa lưng vào một thân cây phượng. Anh lắng nghe cô một cách tôn trọng:

– Mấy anh bạn An chỉ cách xịt keo để cánh hoa cứng hơn, bền hơn nhưng An không thích làm vậy. Cánh hoa cũng như cánh bướm, mỏng manh, mềm mại trông thật hơn. Cũng lạ, người ta hay mong muốn và ước mong sự bền vững

– Như vậy không tốt sao? – Quang nhẹ giọng hỏi.

Thuý An so vai:

– Dĩ nhiên cũng tốt nhưng chuyện đời đâu có tuyệt đối. An thấy quan trọng là cái mình có được, đạt được là thật nhất, đáng nhớ nhất, không gì so sánh được, không gì thay thế được. Khi đó phạm trù bền vững trở thành không cần thiết nữa.

Quang cười nhạt:

– Em đọc được điều này ở đâu?

– Có đọc được ở đâu đâu, em tự nghĩ vậy đó

– Tự nghĩ? – Quang nhại giọng cô - Miễn là đáng nhớ nhất, thật nhất chứ không cần chuyện bền vững? Ở tuổi em bàn về vấn đề này như vậy có già dặn quá không?

– Tuổi? – Cô ngó ra - Tuổi tác thì dính gì vào đây?

– Sao lại không dính dáng. Em bao nhiêu tuổi?

– 18.

Quang nheo mắt như đánh giá:

– 18? hay thật! Chỉ 18 thôi mà đã luận về tình yêu một cách già dặn và hiện đại như vậy à?

Thuý An trở mắt nhìn anh một cách kinh ngạc:

– Anh Quang nói gì vậy? Gì mà... tình yêu? Yêu đương gì ở đây? An đang nói về tuổi học trò mà?

Tới phiên Quang ngẩn người. Thuý An nhìn kỹ mặt anh rồi cô phá lên cười nắc nẻ:

– Trời ạ, thì ra này giờ ông nói gà, bà nói vịt.

Giơ một ngón tay, cô phân bua ngắt quãng trong tiếng cười:

– Nhưng cái này không phải lỗi của An nhé. An đang nói chuyện ... con bướm ép trong lưu bút, đang nói về chuyện bọn An bỏ thời gian o bế giữ gìn những kỷ vật tuổi học trò sao cho bền lâu. Có vậy thôi mà anh Quang lại nghĩ xa đi đâu tới hàng ngàn cây số. Mặc cười quá.

Cô lại sắc lên cười, tiếng cười giòn tan.

Hai Quang nhìn Thuý An một lúc rồi anh cũng đành phì cười.

Téo thật! Đúng là lỗi của anh rồi. Cô trẻ con quá, trẻ hơn cả cái tuổi 18, vậy mà anh cứ bị ám ảnh chuyện người lớn để rồi vạ vào cô.

Khi cả anh và cô ngớt cơn cười, anh nghiêm mặt nhìn cô rồi hắng giọng:

– Xin lỗi em.

Thuý An phẩy tay cười:

– Không sao. Thật ra chuyện đối thoại lạc quẻ kiểu này An bị hoài.

Anh Quang không biết đó thôi, An có tật hay nói lung tung, hay suy diễn, nhiều lúc nói hăng say không mạch lạc, bị bạn bè hiểu sai hết.

Cô hít một hơi thở dài rồi nhìn anh cười:

– An bỏ lô ba la toàn chuyện không đâu, chắc anh Quang nghe oải lắm.

Hai Quang lắc đầu:

– Đâu có. Em thành thật, vô tư, trò chuyện với em rất thích. Tôi chắc là ở thành phố em có rất nhiều bạn.

Thuý An gật đầu khoe ngay:

– Anh Quang nói đúng quá. An có nhiều bạn lắm. Bạn của An lại có nhiều nhóm khác nhau. An không đi với nhóm này thì đi với nhóm khác, vui lắm

– Sao lại nhiều nhóm khác nhau? – Hai Quang thắc mắc.

Thuý An giải thích:

– Vì mỗi nhóm bạn lại hợp ý, hoà đồng một sở thích khác nhau. Ví dụ như nhóm khoái dạo phố và ăn vặt, có nhóm thích đọc sách, có nhóm mê dân ca, có nhóm tôn sùng pop-rock.

Hai Quang gật đầu hiểu ra:

– Vậy thì em thích hết các thứ đó?

– Đúng rồi, An thích hết các thứ giải trí và đam mê đó. Còn mấy nhóm bạn của An thì không ưa sở thích của nhau – Cô cười – Người khác trên An là kết bạn bè hỗn tạp, nhí nhố, nhưng An thấy đây có gì đâu. Nhóm bạn nào cũng dễ thương, chơi chung vui lắm.

Thấy anh gật gù, cô hỏi lại:

– Còn anh Quang? anh có nhiều bạn không? Bạn thân kiểu như An đó?

– Tôi à?

Câu hỏi đột ngột của cô làm anh ngẫm nghĩ mât một lúc rồi thú nhận trong sự ngạc nhiên của chính mình:

– Hình như ... tôi không có bạn thân thì phải.

Thuý An lỏ mắt:

– Anh không có bạn hàng xóm, bạn học chung, bạn quen biết hoặc làm việc chung à? Anh không hợp sở thích với ai sao?

– Không. Miễn cưỡng lắm thì cũng có một cô bạn tương đối thân thôi. Nhưng cũng không hợp sở thích lắm.

Thuý An tò mò nhìn anh rồi tủm tỉm cười. Hèn gì mà anh ít nói. Bộ dáng không cởi mở và còn hơi lăm lè của anh chắc làm nhiều người không thích rồi.

Chẳng bù cho cô chút nào, Thuý An trầm nghĩ. Điều anh Liêm, chị Diễm thường hay la mắng cô cũng đâu đúng lắm. Có bạn bè, có nhiều người quý mến mình xem ra vẫn thích hơn không kết bạn bè. Sống mà không giao tiếp, không bạn bè thân như cái anh chàng Quang này hoặc như ngoại, như dì Năm buồn lắm.

Hít hít cánh phượng với cái mùi hăng hăng quen thuộc ấy vài cái, cô lượm thêm vài cánh còn tươi trên nền đất rồi bỏ luôn vào túi áo định bụng sẽ về làm một con bướm tặng người bạn mới quen của mình.

Có cái gì đó trong túi áo cô thuận tay lôi ra:

– Gì vậy? – Hai Quang hỏi khi thấy cô vừa ngó mảnh giấy nhỏ trên tay vừa cười một mình

– Lá xăm An mới xin được:

– Em cũng xin xăm à?

Thuý An cười hì hì:

– Dì Biên bày An xin. Lắc xong rồi xổ tung ống xăm cả mấy lần, cuối cùng cũng xin được mà không phạm quy, có chữ Hán, chữ Việt nhưng An xem cũng chả hiểu gì hết

– Trong đó có người giải mà? Sao em không đưa bác từ giải dùm?

– Người ta xúm quanh ông ấy đông lắm.

Hai Quang ngấm vẻ mặt cô rồi hỏi:

– Có muốn tôi xem thử giúp em không?

– Xem cái gì ạ? – Thuý An ngạc nhiên:

– Ý tôi là em có muốn tôi giải giúp em không?

Thuý An nhìn anh nghi ngờ:

– Anh biết giải quẻ xăm nữa à?

Quang nhếch môi cười không nói gì. Thuý An ngần ngừ rồi chắt lưỡi chìa mảnh giấy hình chữ nhật nhỏ xíu:

– Nếu vậy thì ... giải thử giùm An đi.

Quang cầm mảnh giấy cô đưa, nhìn thoáng qua rồi gật đầu nói:

– Em xin được quẻ Trung. Quẻ này không xấu cũng không tốt. Mấy câu thơ này ngụ ý nói chuyện buồn phiền rồi cũng qua đi. Ước vọng hạnh phúc tưởng trong tầm tay nhưng không dễ gặt hái. Phải qua đoạn đường trúc trắc, nhọc nhằn mà lại lắm ngã rẽ. Cần kiên nhẫn

và đủ nghị lực mới vượt qua được.

Thuý An đồng tai nghe hết những lời giảng mơ hồ kia. Chà, nói vậy là sao nhỉ? Cứ như lời an ủi hay khuyên nhủ ai vậy. Mà cô thì có bí lối gì đâu mà cần khuyên nhủ? Cô cầm miếng giấy, ngờ ngợ hỏi:

– Trong đây ... nói vậy thật à?

– Đại khái là vậy, tôi chỉ diễn giải ra thôi.

Thấy cô ngấm ngấm trề môi, Quang bực dọc:

– Có gì à? Không tin tôi nói thật? Vốn chữ Hán của tôi không nhiều nhưng từ thuở nhỏ tôi ăn dăm nằm dề ở đây. Những là xăm đó tôi thường sao phụ bác từ. Những gì thuộc về đình này tôi đều biết rõ, biết còn hơn nhà mình nữa.

Thuý An vội xua tay:

– Không phải, tôi đâu có nghĩ anh dịch sai đâu, chỉ là... tôi thấy....

Ngó 4 câu thơ tứ tuyệt bằng chữ Hán rồi ngó lại mấy câu tiếng Việt cũng không đâu ra đâu, cô ngập ngừng với thắc mắc của mình:

– Tại tôi thấy lời xăm sao có vẻ mông lung mơ hồ quá.

Quang dịu giọng:

– Xăm cũng là một dạng tiên đoán tương lai, không đúng 100% đâu. Xã hội này bao nhiêu là người. Mỗi người một cảnh đời, một gút mắc khác nhau. Chỉ có 100 lá xăm, làm sao đại diện tỉ mỉ cho hàng ngàn, hàng vạn cảnh đời được. Đúng được tương đối là hay rồi, tin hay không tùy mình.

Ừ nhỉ! Thuý An ngẩn ra nhớ lại những điều diễn giải của anh khi nãy. Đúng rồi, tuy chỉ chung chung mơ hồ nhưng cũng hơi khớp với trường hợp của cô đó chứ

– Hồi nãy anh nói An muốn đạt được hạnh phúc hay ước vọng gì đó phải kiên trì và cố gắng à?

Anh gật đầu. Thuý An ngiên ngấm rồi chắt lưỡi:

– Quẻ xăm này không biết có linh nghiệm không.

Thấy anh nhướng mày thắc mắc, cô chép miệng nói:

– An thật tình cũng đang có một ước vọng nhưng... chắc khó mà thực hiện được

– Mong ước cao lắm sao mà sợ không thực hiện được?

Thuý An lắc đầu:

– Trái lại, mong ước của An rồi tầm thường.

Quang cười:

– Tầm thường à? Để tôi đoán nhé. Mong ước năm sau thi đậu đại học phải không?

Thuý An trợn mắt nhìn Quang:

– Anh ... sao anh Quang nói như thầy bói vậy? Sao anh biết?

Quang lắc đầu cười:

– Đơn giản là suy đoán thôi. Hồi nãy chính em thú nhận là mình 18 tuổi. Thấy hoa phượng tươi là mặt mày bí xị, tôi đoán đại vậy thôi. Không ngờ em rớt thật.

Nhìn gương mặt mà anh bảo là bí xị, anh hất hàm:

– Thi mấy trường mà rớt?

– Hai

– Rớt hết hai à?

Cô ỉu xìu gật đầu. Sao hơn một tháng rồi mà sự xấu hổ khi phải nhắc lại chuyện này vẫn còn nguyên vậy không biết.

Ngắm những cánh hoa phượng rụng trên sân, Quang buột miệng:

– Hai trường em không thêm vào học là trường gì vậy?

Anh dùng chữ “không thêm” làm cô phì cười:

– Khoa Nha trường Y và Kinh tế thương mại. Đừng nói An không thêm học. Là một đứa dở như An không lọt được vào kỳ thi tuyển thôi

– Vậy nãy thời gian quay trở lại để em lựa chọn lần nữa, em có cố gắng để thi mấy trường đó không?

Thuý An nín lặng, cô lựng khựng hồi lâu để rồi hạ giọng ỉu xìu:

– Thật ra An hơi ớn cái nghề mó máy vô miệng người ta, cũng ngán người ta công việc tính toán, kinh doanh. Có đậu ... chắc cũng khó mà học vô. Bởi vậy em chỉ muốn....

Thành thật ghê, Hai Quang tủm tỉm:

– Vậy em thích làm gì?

Thuý An nháy mắt đùa:

– Thích không làm gì hết. Cái này là bí mật. Nói anh Quang biết rồi không linh nghiệm sao?

Cô háng giọng quay đi:

– Thôi không nói chuyện đó nữa. Anh Quang chưa biết tính An đó thôi, có nói anh cũng không hiểu. À, anh nói dẫn An đi tham quan mà, hết rồi sao?

Hai Quang mỉm cười:

– Tôi có nói dẫn em tham quan đâu, chỉ rủ đi một vòng thôi.

Quang chột nhìn cô, ngần ngừ một lúc anh nói:

– Có một chỗ cũng có hoa cỏ như ý em thích, nhưng không phải ở đây.

Đến lượt cô ngó lại anh và sau một giây thì đoán ra:

– Anh muốn nhắc đến cái vườn hồng nhà anh à?

Quang gật đầu và nhấn mạnh:

– Lời mời thật tình đó.

Thuý An bật cười. Anh vẫn nhớ chuyện bị cô bắt lỗi hôm qua:

– Sao? Đi chứ?

Thuý An ngẫm nghĩ. Hôm qua đi chợ thị xã, hôm nay đi đình, nếu xin đi nữa thì không biết ngoại có cho đi không hay bị la. Ngoại không thích hàng xóm, không thích vườn hồng đang ăn nên làm ra của anh này. Vậy muốn tham quan cô phải viện lý do gì bây giờ?

Cô ngập ngừng hỏi:

– Nhà anh Quang ở đâu vậy?

– Sát bên nhà em – Hai Quang đáp nhanh.

Cô trở mắt ngạc nhiên:

– Anh Quang nói sát bên nhà ngoại An thật à?

– Sao lại không thật. Vườn của tôi giáp mé sau vườn nhà ngoại em.

Hèn gì mà dì Biên nói bên anh đông khách ồn ào. Thuý An chợt nghĩ ra, cô kêu lên:

– Ý anh nói...chỗ có cây hồng quân? Cây hồng quân thật to...

– Đúng rồi. Bờ rào hoa chuông và cây hồng quân là ranh giới, bên kia là vườn nhà tôi. Sao qua thử xem được chứ?

Thuý An ngần ngừ chỉ một giây. Máu phiêu lưu ngốc nghếch trời dậy là náo nức, cô ngẩng lên:

– Không biết An xin ngoại được không, nếu xin được thì chiều An qua, được không anh Quang.

Hai Quang cười, tia mắt sáng rực:

– Dĩ nhiên là được.

Thuý An nhìn đồng hồ:

– Không biết dì Biên đã xong chưa.

Hai Quang gật đầu:

– Có lẽ xong rồi đó. Vậy chia tay ở đây nhé. Hẹn em buổi chiều.

Thuý An dạ gọn trước khi trở ra sân đình đón dì Biên. Viễn cảnh sẽ được vui chơi ngắm ngó đây đó làm cô thích chí. Chân cô nước mau hơn.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 8

Sau bữa cơm trưa, khi nghe cô rụt rè xin ra vườn đọc sách, ngoại ngưng nhai trà nhìn cô:

– Trong nhà có bàn ghế đàn hoàng đạo không được à? Sao phải

xin ra đó?

– Dạ ra ngoài vườn... đỡ chán hơn, buồn buồn con hái trái cây ăn. Thuý An hồi hộp với lời nói dối mà thật của mình. Mấy hôm trước rảnh rồi cô cũng ôm mấy cuốn sổ của dì Năm ra vườn nhẩn vẩn vẽ trên cành. Học không được bao nhiêu nhưng cảm giác thú vị đến nỗi đến giờ ăn cơm dì Biên phải ra tìm mới gọi được cô vào. Ngoại cũng có vẻ thích cô ở quanh quẩn trong vườn, trong nhà hơn là cho phép cô đi chơi đây đó.

Với tay lấy ống nhỏ, ngoại gật đầu kèm với lời dặn dò:

– Ra vườn chơi cũng được nhưng đừng ham chơi ở miết ngoài đó nghe, nhớ giờ còn về phụ dì Biên dọn cơm nữa. Có ăn vặt gì thì cũng ít thôi để còn chừa bụng ăn cơm. Dì Năm của bây đi rồi, chưa vô kỳ thu hoạch nhưng phải lo nhìn chừng trong nhà ngoài cửa mới được.

Thuý An thích quá gật đầu lia lịa:

– Dạ con nhớ rồi. Con cảm ơn ngoại.

Cô vừa định lĩnh ra ngoài thì ngoại đã lầu bàu:

– Đội cái nón vô, nắng còn gắt lắm. Đi vô đình từ sáng đến trưa cũng không đội nón, giờ cũng vậy. Bệnh hoạn thì sao? Tóc tai ngắn ngắn mà cứ khoe cái đầu ra hoài.

Thuý An le lười vào trong phòng lấy cái nón vải jean bạc màu của mình ra đội lên đầu. Gì chứ mái tóc ngắn này cũng đã là đề tài mấy ngày của ngoại rồi. Ở Sài gòn cô không đến nỗi thấy mình khác người lắm nhưng ở đây, quả thật khi xung quanh ai cũng để mái tóc dài tự nhiên, cái đầu của cô trông có vẻ... ngứa mắt thật đó chứ.

Ra khỏi phòng, Thuý An rón rén chân, ra đến ngoài hè mới hấp tấp chạy.

Cô vào ngay trong vườn nhẩn nhen mấp mô làm cô suýt té mấy lần trước khi đến được gốc cây hồng quân. Thẳng hàng với cây hồng quân là một bờ rào cao quá đầu cô trồng thứ dây leo ra hoa từng chùm như chùm chuông nhỏ.

Thuý An vệt đám phong linh thiên nhiên đỏ sắc đó, cô hí hửng vui mừng khi thấy mình không cần phải tìm lối trống nào vì thân cây hồng quân và bờ rào không liên lạc, khe hở ấy cô lách qua dễ dàng.

Và cô cũng không cần tìm cách vòng qua cổng, không cần phải ngại ai chặn mình vì Hai Quang đang ngồi bên gốc cây hồng quân đợi cô:

– Lần này không phải xuất hiện sau lưng nữa phải không? – Hai Quang nói khi đứng lên.

Cô chỉ biết ngượng nghịu cười trừ:

– Nhưng vẫn làm An bất ngờ. Sao anh Quang biết ... An đi ngả này?

– Đoán đại thôi.

Cô ngắc ngứ viện dẫn lý do chui rào của mình:

– Hồi sáng An quên hỏi anh tới cổng trước nhà anh phải đi ra sao.

Hai Quang gật đầu thản nhiên:

– Từ cổng trước nhà em qua bên tôi phải vòng vèo bất tiện lắm, đi đường tắt như vậy cũng tốt.

Thấy cô chưa lấy lại hơi thở bình thường anh thắc mắc:

– Em có vẻ gấp quá vậy?

Cô thành thật đáp:

– Mấy ngày nay đi chơi 2,3 chỗ rồi, sợ xin đi chơi nữa ngoại la nên An xin ra vườn thôi. Qua bên anh Quang chơi chút rồi An phải về.

Đang bước trước dẫn đường, Hai Quang đột ngột quay qua:

– Thế nếu chút nữa tham quan vườn hoa của tôi xong, tôi tặng em vài cành hoa đẹp, em nhận không?

Vừa nghe anh nói, chân Thuý An tự nhiên ngừng lại. Những cành hoa đẹp ư? Chu choa! Còn gì bằng? Nhưng ngoại thấy thì sao? Cô nhìn anh cười bẽn lẽn:

– Hoa thì An rất thích nhưng An chỉ sợ ngoại thấy sẽ rầy, không chừng ngoại nghĩ là An chui qua đây hái trộm nữa chứ. Chỉ có đem trái cây về thì ngoại không nghi thôi. Ý, nhưng mà rổ hồng quân hôm trước anh Quang cho còn chưa ăn hết. Làm gì hôm nay anh đã đòi cho nữa rồi. Nếu anh Quang không thấy phiền thì hôm khác thêm An sẽ qua xin. Gì chứ mấy thứ trái cây, nhất là trái cây lạ thì....

Quang chột cau mày ngắt lời:

– Em nói gì? Tôi tặng em rổ hồng quân nào?

– Thì là cái bọc hồng quân sáng hôm kia đó. Bộ không phải là của anh à?

Quang im lìm như đang nghĩ ngợi điều gì:

– Có chuyện gì à?

– Không. – Anh lắc đầu - Mình đi coi vườn hồng nhà tôi nhé. Mé này. Thêm chừng chục bước và vòng qua một hòn non bộ giả, Thuý An ngẩn người. Cả một vườn hồng trước mặt cô.

Hai Quang dẫn cô mon men theo một con đường rải sỏi. 2 bên con đường rải sỏi đó là hoa hồng, chỉ toàn hoa hồng trước mặt cô. Hồng bạch, hồng vàng, hồng nhung,... Những khóm hoa vừa nở khoe sắc, có những đóa còn e ấp nụ.

Thấy Thuý An cứ đứng sững người và nín thở nhìn ngắm hoa mà không muốn đi tiếp, Hai Quang cũng dừng lại và quay nhìn cô hỏi:

– Em thấy sao?

Mắt ngẩn ngơ nhìn khắp nơi quanh mình, cô thở ra:

– Trời ơi! Chưa bao giờ An thấy nhiều thật nhiều hoa và lại tươi đẹp

rực rỡ như vậy. Đẹp quá! Cứ như tất cả những giống hoa hồng đều hội tụ ở đây vậy.

Ở vườn hồng đã có một tốp khách du lịch đang tham quan. Họ cũng đang chỉ trỏ chụp ảnh đây đó bên những cành hồng khoe sắc.

Người hướng dẫn tốp khách đó đang thao thao nói về từng loại hồng bỗng chợt thấy Hai Quang, anh chàng bèn gọi và giới thiệu anh với mọi người.

Trong khi Hai Quang chào hỏi và nói chuyện với khách, Thuý An men vào vườn hồng ngắm nghía những nụ hoa một cách thoả thích.

Trong ánh sáng rực rỡ của nắng dưới sự đùa bỡn nhẹ nhàng của gió, những cánh hồng đủ màu sắc, đủ chủng loại như đang chen nhau phô mình nổi bật trong những đài lá xanh còn đọng sương. Hồng bạch trắng muốt tinh khôi, hồng vàng ngọt ngào đài các, hồng nhung kiều kỳ mạnh mẽ. Có những đoá hồng đỏ tía, cũng có những bụi khác pha sắc cam là lạ. Đến một khóm hoa màu hồng phấn, Thuý An nâng nhẹ cành hoa khẽ khàng và ngắm nghía. Đang thăm so sánh màu hồng phơn phớt mỏng manh dịu dàng với màu đỏ thắm kiều sa của những đoá hồng nhung gần đó, một giọng nói vang lên bên tai:

– Em thích chúng lắm à?

Cô giật mình ngẩng lên nhận ra đó là Hai Quang, cô mỉm cười nói:

– Em thích màu hồng này hơn màu đỏ thắm của hồng nhung. Mùi hương cũng ngọt ngào hơn nữa.

Hai Quang gật đầu. Anh lơ đãng ngắm ánh nắng phản chiếu từ đoá hồng lên gương mặt của Thuý An. Cô thôi so sánh 2 loại hồng, anh thì so sánh gương mặt hồn nhiên và đôi môi chân phương vẻ trẻ còn của cô với màu hồng phấn của cánh hoa.

Hỏi gì đó không thấy anh trả lời, Thuý An ngẩng lên:

– Anh Quang đang nghĩ gì vậy?

– Em hỏi gì? – Hai Quang sực tỉnh:

– Hồi nãy anh có nói còn trồng nhiều loài hoa khác nữa mà?

Anh gật đầu và chỉ tay:

– Ủ, phía trong kia. Thêm vài loại cúc nhưng hồng vẫn là chính.

Theo chân anh, Thuý An bước tiếp con đường rải sỏi. Hết vườn hồng rộng với ngàn hoa khoe sắc ấy là đến những luống đất thấp trồng cúc thành từng thảm nhỏ, mỗi thảm là một màu, một giống cúc khác nhau. Vườn hoa đủ loại này nhỏ hơn vườn hồng nhưng cũng không kém tươi tắn bởi những cánh cúc mạnh khỏe và thanh khiết.

Chỉ tay vào thảm hoa gần đó được đan kết từ những bụi hoa tím nho nhỏ thật dễ thương, cô hỏi:

- Đây là hoa gì lạ quá anh Quang? Còn khóm màu tím bên này nữa?
- Đây là hoa gắm, bên đó là thạch thảo. Còn màu tím viền luống cúc vàng kia là lan môn.

Thuý An thú vị nhấm lại những cái tên. Cô mãi mê vừa đi vừa ngắm nghĩa hỏi han. Căn nhà kính trồng hoa ngay trước mặt Thuý An.

Quang đưa cô vào nhà kính. Gọi là nhà kính nhưng thật ra nhà được làm bằng vách mica trong, trần tôn nhựa được kiềng vững bằng những cây cột sắt sơn xanh.

Hoa trong nhà kính được trồng trong những chậu nhỏ, những túi nylon nho nhỏ đầy dưới đất. Một kệ dài 3 tầng bên tay phải ken đặc thanh dầy những túm nylon, mỗi túm là một cây hoa nhỏ đang được ươm trồng. Có vài công nhân đang làm việc trong nhà trồng hoa.

Thuý An thích thú đi xem khắp nơi. Vừa ngắm ngó cô vừa hỏi han đủ thứ chuyện, nào là trồng hoa có khó không, ươm hoa cần phải có những gì, làm sao chăm sóc đến hoa hồng có thể mọc đều cành và tươi tốt như vậy. Hai Quang trả lời rành rẽ tất cả những câu hỏi có khi thật lắm cẩm của cô.

Dạo khắp nơi trong nhà kính cũng mất mấy mươi phút. Ngoài trời nắng lên cao nên trong nhà kính không khí có vẻ hơi nóng. Khi ra khỏi nhà kính mồ hôi đã tươm ướt thái dương Thuý An và chải thành giọt ở tóc mai.

Quây quanh nhà kính có đặt rải rác và bộ bàn ghế nhựa trắng lịch sự dưới hàng dù xanh đỏ. Vài lồng chim treo trên cao. Khách ngồi cũng lác đác. Họ giải khát bằng những chai nước ngọt, nghe tiếng chim hót, bình phẩm về những thảm hoa trước mặt.

Thấy Thuý An liếc nhìn bộ bàn ghế trống gần đó, Quang nhẹ nhàng nói:

- Còn một chỗ đáng tham quan nữa, đi xem xong rồi về đây nghỉ mệt có được không?

Thuý An cười:

- Dĩ nhiên là được.

Hai Quang dẫn cô đi vòng qua khu cây kiềng rồi đến một vườn cây riêng biệt phía sau. Thuý An ngạc nhiên khi nhìn thấy những cây chôm chôm cao lớn:

- Tưởng anh chỉ trồng hoa thôi, nhà anh cũng có vườn cây ăn trái nữa à?

- Phần đất này tôi vừa mua lại. - Hai Quang nói khi quay lại nhìn cô. Vườn cây cũng khá rộng nhưng hơi xơ xác một chút. Thuý An ngắm những chiếc võng bằng dây dù màu xám giăng mắc giữa những thân cây. Tán cây dày phủ bóng mát xuống cả khu vườn làm thành một

thế giới thanh bình riêng biệt. Gió lùa vào mát dịu không khí, gió lay cành lá xào xạc, vô tình làm rơi nhẹ vài lá khô vàng xuống nền đất.

Thuý An nói mà không giấu được vẻ ngưỡng mộ:

– Bên vườn nhà An cũng rất yên tĩnh và mát mẻ nhưng dường như không có cái không khí yên bình, ru ngủ như ở đây. Dường như ngấm hoa và hưởng ánh nắng mặt trời quá no mắt, khung cảnh tự nhiên, đậm chất đồng quê như vậy thật thấy nhẹ nhõm, dịu mát.

Cô tới một chiếc võng ngồi xuống đu đưa:

– Anh nói vừa mua lại à? Cả khu vườn?

– Ừ, cả khu vườn.

Thuý An le lưỡi:

– Tuy nó hơi xác xơ so với một mảnh vườn được trồng để thu hoạch cây trái, nhưng mua một mảnh vườn như vậy cũng bộn tiền?

Hai Quang nhún vai:

– Em cũng biết coi vườn đấy chứ. Đúng là cây cối ở đây không được chăm sóc tốt lắm, cây trái không sai quả nhưng nó cũng đáng tiền

– Đáng tiền?

– Ừ, nó đáng tiền nhờ ở sát bên vườn nhà tôi, và đáng tiền hơn nữa vì nó giáp bờ nước. Cảnh có xác xơ nhưng có hề gì. Cho dù như vậy thì tôi cũng kiếm ra tiền được.

Hơi kiêu căng tự mãn thì phải. Thuý An thầm nghĩ. Cô tò mò chỉ tay lên những chùm chôm chôm vừa xanh vừa đỏ trên cành:

– Cây trái vẫn còn chưa thu hoạch, người ta bán luôn à?

Hai Quang nhếch môi:

– Cao giá thì cái gì mà không mua được. Huống chi mấy thứ trái cây lơ thơ đó.

Câu nói của anh làm cô thắc mắc đưa mắt lên nhìn. Về mặt anh đứng dưng lạnh lẽo, giọng nói thì như mĩa mai, ngạo thị. Thuý An không hiểu lắm. Có gì mà anh lại mang bộ mặt và giọng nói đó khi đề cập về đất vườn nhỉ.

Cô ngẫm nghĩ rồi thử hỏi một câu băng quơ:

– Vậy vườn nhà anh rộng nhất rồi.

Hai Quang cười nhạt:

– Em không biết nhà mình ngày xưa nổi tiếng là nhiều đất và giàu có nhất nhì xứ này sao? Nhà tôi là cái thá gì cơ chứ.

Thuý An ngược lên nhìn anh kỳ lạ, cô sửa lại:

– Là nhà ngoại An thôi, không phải nhà An.

Hai Quang im lặng gật đầu:

– Tôi quên, nhà em ở thành phố có lẽ khá hơn cái cù lao quê mùa này.

Thuý An ngắt lời:

– Dường như An thấy anh đặc biệt quan tâm đến chuyện giàu nghèo. An tưởng đâu chỉ có ở Sài gòn mới quan tâm đến chuyện vật chất, hoá ra ở đâu cũng vậy

– Không phải – Hai Quang vẫn lạnh tanh vẻ mặt - Chỉ có tôi thôi. Tôi bắt buộc phải coi trọng vật chất, bắt buộc phải chuyên chú vào chuyện làm giàu cho mình, cho gia đình mình.

Thuý An cau mày:

– Tại sao?

Hai Quang quay lại nhìn thẳng vào mắt cô:

– Vì không như vậy thì không ngẩng đầu lên được.

Thuý An định nói, có ai dìm đầu anh đâu, nhưng chừng như cô thấy nói vậy thô kệch quá cô nín lặng. Không để ý đến vẻ mặt dị ứng của cô, Quang quay nhìn bờ nước đằng xa:

– Tôi sẽ cho mở một cái bến đàng rìa nước, sẽ thuận tiện cho việc bán giống lan, cúc vừa lai tạo, lại thuận tiện cho du khách đến bằng đò. Tôi sẽ giữ nguyên mảnh vườn cây trái này, mắc võng và dựng thêm vài nhà gỗ để người ta nghỉ.

Trong lúc Hai Quang say sưa với phương án mở rộng vườn tược làm giàu thì Thuý An thắc mắc nhìn anh. Anh nói nghe say sưa dữ, cũng đầy áp khí thế.

Bất chợt Hai Quang cau mày nhìn qua:

– Tôi dẫn em đi tham quan vườn, vậy mà em ngấm ngĩa quan sát tôi, có gì lạ à?

Bây giờ mới biết sao? Thuý An cười giễu cợt:

– Cũng hơi lạ

– Lạ cái gì?

– Lạ nhất là anh quan sát tôi thì được. Đừng chối vì ngày từ lần đầu gặp anh trên đò, anh đã chòng chọc nhìn tôi rồi. Tôi thấy anh nói chuyện kỳ kỳ nên quan sát chút thôi. Vậy mà cũng khó chịu.

Hai Quang im lặng rồi sau đó lại hỏi:

– Tôi kỳ chỗ nào vậy?

Cô đáp ngay:

– Ở chỗ chẳng hiểu đâu anh lại có cái giọng mỉa mai chua chát khi nãy trong khi chính anh mới đang ăn nên làm ra, mua vườn mua ruộng

– Chua chát? – Hai Quang nheo mắt

– Chứ còn gì nữa? quyết chí làm giàu chứ gì? Ai cấm anh? nhưng nếu làm giàu mà có vẻ cuồng tín như anh thì trong sách vở tôi cũng đã từng thấy. Họ rốt cuộc cũng giàu thật nhưng bì với của cải kiếm

được họ mất nhiều thứ lắm, và họ sống cũng chẳng thoải mái sung sướng gì

– Em nói gì vậy? – Hai Quang cau mày – Em cho tôi là cuồng tín à?

Thuý An khịt mũi:

– Gần giống vậy đó.

Hai Quang nhìn cô chăm chăm. Tia mắt anh như phân vân làm Thuý An thắc mắc chẳng hiểu cô có gì lạ. Rồi anh quay đi giọng bình thường:

– Ta trở ra đi.

Vòng qua nhà kính treo lan và dãy lồng chim véo von. Nắng dịu lại đôi chút, du khách xúm nhau ra vườn chụp ảnh. Quanh mấy chiếc ghế trắng đã thừa thớt hẳn. Kéo chiếc ghế trống như một lời mời, anh hỏi khi khui chai nước ngọt cho cô:

– Em đã đi được một vòng hết khu vườn rồi đó, có thể cho một lời nhận xét không?

Cô tòm tòm khi nhận ra trong giọng nói thản nhiên vẫn có sự đặc ý chẳng cần che giấu:

– Anh muốn nghe nhận xét bộc trực mà chắc là ngổ, hay tế nhị mà khách sáo?

Hai Quang nhướng mày:

– Lời khách sáo tôi nghe nhiều rồi, em thử nói ra lời thật nhất của mình xem

– Được thôi – Thuý An hít một hơi rồi bắt đầu phê bình – Vườn hồng của anh khá đẹp. Hoa tất nhiên là khỏi chê. Tôi chưa thấy hoa ở đâu nhiều, đẹp, và được chăm sóc công phu như vậy. Cảnh vật ở vườn hoa được bố cục cũng hay, có thêm vườn cây và những chiếc võng giăng cũng hay, chỉ có điều....

Thấy cô ngập ngừng, Hai Quang cười nhạt:

– Tôi vẫn nghe đấy.

Thuý An tòm tòm cười trước kiểu nói ngạo mạn của Quang. Đối đầu với kiểu hãnh diện mình tài giỏi cô đã có kinh nghiệm chút chút.

Chẳng phải Vũ, thậm chí anh Liêm cũng từng cụt hứng nổi cáu với cô đó sao. Hít một hơi thật sâu, cô tạo một vẻ khách quan nhận xét:

– Nếu chủ nhân vườn hồng đừng để mục đích làm giàu lấn át hết những thơ mộng của thiên nhiên thì...

– Mục đích ấy có gì sai? – Hai Quang ngắt lời - Chẳng phải trên đời này tiền bạc là tất cả đó sao?

Thuý An tròn mắt ngó Hai Quang lạ lùng. Giọng anh ta càng lúc càng như phần nộ chuyện gì đó đến độ không hiểu nổi.

Vẫn giữ nguyên bộ mặt ngạo nghễ khinh đời, anh vẫn đều đều nói

tiếp những ý nghĩ của mình:

– Em có biết sức mạnh của đồng tiền to lớn đến mức nào không? Đồng tiền có thể làm thay đổi và đánh gục nhiều thứ, từ ý chí đến lòng dạ con người. Đừng nhăn mặt, cô bé! Em không hài lòng với cách suy nghĩ của tôi vì em hãy còn quá trẻ, quá trẻ để có thể nhận định được thật rõ rệt về quyền lực của đồng tiền.

Không thể để Hai Quang cứ tiếp tục giảng giải những suy nghĩ của mình một cách thô thiển như vậy, Thuý An cao giọng phản đối:

– Không đúng, anh nói sai rồi.

Cái giọng lạnh lạnh của Thuý An làm Hai Quang vụt im bật. Anh đưa mắt nhìn sang Thuý An, nhận thấy trên gương mặt bầu bĩnh của cô thoáng ửng chút sắc giận. Chà! Cô nhỏ này cũng đáo để lắm đây ! Tính nết chắc cũng không kém bà ngoại của cô ta bao nhiêu. Bất giác anh hơi nhếch môi cười chế giễu:

– Tôi sai à?

– Sai hoàn toàn – Thuý An khẳng định

– Chỗ nào?

– Chỗ nào cũng sai

– Vậy theo ý em thì sao?

– Trái ngược với anh.

Câu trả lời ngắn ngủi có vẻ ngang ngược của cô khiến anh tức cười. Cô ta trẻ con thật! Anh không hỏi nữa, chỉ nhìn cô chờ đợi.

Và đúng như anh dự đoán, sau một phút im lặng mím môi tỏ ý phản đối, Thuý An ra chiều suy nghĩ một chút rồi tăng hắng lấy giọng nghiêm trang:

– Cách đây không lâu tôi có đọc trong một cuốn sách có viết, “Người Trung hoa có 3 mối lo là: Đa nam đa ưu- Đa thọ đa ưu- và Đa phú đa ưu”. Họ giải thích thế này, “Đa nam đa ưu tức là...

– Có nhiều con trai thì lo – Hai Quang ngắt lời:

– Ủa, anh cũng...Vậy 2 câu kia anh biết luôn rồi à?

Hai Quang chậm rãi nói sau khi nhìn Thuý An:

– Là “ sống lâu cũng đáng lo và giàu cũng đáng lo”, phải không?

– Vâng, không sai.

Im lặng hồi lâu, không nghe Thuý An nói gì, Quang nhắc nhẹ:

– Em nói tiếp đi!

– Tự nhiên anh hớt lời băng ngang qua như vậy nên tui... quên mất tiêu rồi.

Nghe giọng vùng vằng giận dữ của Thuý An, Hai Quang ngạc nhiên quay sang nhìn, trông thấy cô có vẻ lúng túng thật sự nên phì cười:

– Thế em muốn nói gì mà kể ra 3 mối lo của người ở tận bên Tàu?

– Thì đâu phải chỉ có người Hoa, người Việt mình cũng có đấy thôi –
Thuý An tiếp tục tranh cãi hùng hồn – Ông bà ta cũng từng có câu”
ăn cơm với cáy thì ngáy o o, ăn cơm thịt bò thì lo ngay ngáy” đó sao?
Hai Quang vẫn nhìn cô nghiêm chỉnh:

– Sao nữa?

– Như vậy thì xem ra, giàu có cũng chưa hẳn là sung sướng

– Vậy em nói tôi nghe trên đời này ai không thích giàu có?

– Ở...

– Còn em? Em có thích giàu có không?

– Đương nhiên là thích rồi nhưng

Thuý An ngắc ngứ, Hai Quang vẫn tiếp tục đều giọng:

– Hãy cứ nhìn những người giàu có mà xem, trong thiên hạ ai không
xuýt xoa, ao ước được như họ, đúng không?

– Nhưng vấn đề là...

– Sao? – Hai Quang nghiêng đầu nhìn cô:

– Là... họ đã làm giàu bằng cách nào cơ. Giàu có bằng cách làm ăn
chân chính thì đương nhiên là ai cũng khen ngợi ao ước chứ làm
giàu bằng những việc phi pháp thì có hay ho gì đâu, không chừng
còn rước vạ vào thân.

Thấy Hai Quang vẫn chăm chăm nhìn mình không có ý ngắt lời nên
Thuý An cao hứng nói một hơi:

– Tôi thấy anh đã quá quan trọng chuyện làm giàu đến mức khó
hiểu. Tạo ra đồng tiền để cuộc sống được thoải mái hơn, vui vẻ hơn
thôi, chứ theo tôi thì... tiền... cần thiết thật, quan trọng thật nhưng
không ghê gớm đến mức có thể đánh đổi tất cả.

Thấy Hai Quang im lặng có vẻ lắng nghe, cô mạnh dạn nói tiếp một
cách hùng hồn:

– Anh cứ cố tình nhấn mạnh cái suy nghĩ lệch lạc ấy làm gì trong khi
anh dư hiểu là có những thứ mà đồng tiền không thể nào lay chuyển
được:

– Thí dụ?

– Thí dụ như là ... tình yêu.

Thấy Quang nhìn mình vẻ giễu cợt, Thuý An nóng bừng mặt:

– Ý tôi là tình yêu thật cơ!

Quang nghiêng đầu nhìn cô mắt hơi nheo lại:

– Em biết gì về một tình yêu chân thật?

– Ở...

– Em đã yêu bao giờ chưa?

Kiểu hỏi dồn của Quang làm Thuý An lúng túng. Cô không biết phải
trả lời thế nào với anh. Nói sao bây giờ nhỉ? Bây giờ diễn giải có vẻ

chắc ăn như bắp mà nói chưa biết yêu ai tin? Còn nếu gặt đầu thì sao? Bỗng cô chợt nhớ chuyện giữa cô và Vũ. Thuý An hơi phân vân tự hỏi mình đã yêu chưa. Nếu có thì tại sao từ ngày về quê đến nay mình chẳng thấy nhớ nhung gì cả? Cô nhú mày lắc đầu, chắc chưa đâu:

– Sao? Chưa à? – Giọng Hai Quang vang lên giễu cợt.

Thuý An bị hỏi bất ngờ nên buột miệng trả lời:

– Sao anh biết?

– Thì em vừa lắc đầu đấy.

Nhận ra mình có vẻ ngớ ngẩn trước anh chàng nhà quê nhưng lý sự này, Thuý An đâm ra bực bội:

– Sao anh lại có cái kiểu nói chuyện như muốn bắt bí người ta thế?

Quang nhướn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Tôi bắt bí em chuyện gì?

– À...

– Thôi mình đừng nói chuyện này nữa – Anh nói vẻ làm hoà – Em không đồng ý với tôi cũng không sao. Mình đi dạo tiếp nhé.

Thuý An lắc đầu:

– Tôi phải về thôi

– Sao vậy? Giận tôi à?

– Giận gì đâu. Chỉ hơi bị cụt hứng chút xíu.

Hai Quang nhìn cô:

– Tôi xin lỗi vì đã để em mất hứng ngắm hoa. Thú thật tôi cũng lầy lẹn khi nghe em nói những lời khác người như vậy

– Lẹn gì? Anh lẹn thì có. Chỉ có anh mới có ý nghĩ khác người đó thôi. Tôi nói như vậy không đúng sao?

Hai Quang nhìn cô chăm chú, nét mặt trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói:

– Nếu cách suy nghĩ của em đúng thì ... năm xưa mẹ em đâu có gạt bỏ hết tất cả để lấy người chồng giàu có ở thành phố.

Thuý An ngớ ngàng:

– Sao lại dính đến mẹ tôi ở đây? Anh nói vậy là ý gì?

Hai Quang nhún vai:

– Chẳng có ý gì. Thật vậy mà

– Anh đang phê phán mẹ tôi hả? Anh biết về mẹ tôi?

Chưa kịp trả lời thì người hướng dẫn của tốp khách du lịch chợt chạy lại và kéo Quang ra to nhỏ gì đó, Thuý An thoáng thấy trán anh hơi cau lại, anh vội quay qua cô nói nhanh:

– Tôi có việc gấp, em ngồi nghỉ đợi chút nhé.

Thuý An chưa kịp nói gì thì anh đã nhanh chân chạy theo người

hướng dẫn du lịch. Còn lại một mình, cô ngẩn người nhìn xung quanh. Khách tham quan vẫn còn lác đác trong vườn hồng chụp ảnh. Thuý An nhíu mày suy nghĩ có nên đợi Hai Quang ở đây không? Quang xong việc có trở lại đây không? Nếu bỏ về thì những thắc mắc này ai giải thích đây?

Dì Năm Hoa? Cô chất lười lác đầu. Ai chứ dì Năm chắc sẽ không nói cho mình nghe đâu, không chừng còn bị rầy vì soi mói chuyện người lớn nữa ấy chứ.

Dì Biên? Nghĩ tới dì Biên tự nhiên Thuý An tươi hẳn nét mặt. Ai chứ bà dì này thì chắc được, bà hơi nhát, cũng rất sợ bị ngoại la, nhưng cái miệng thì không kín, tính lại hay nói nên... có thể được.

Quyết định sẽ tìm dì Biên để điều tra, không cần chờ Hai Quang cho mất công, Thuý An vội vàng chạy theo đường cũ tọt về nhà. Khi ngang qua bụi hồng tiểu muội, cô tiện tay ngắt đại một cành cho bỏ ghét.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 9

Buổi thu hoạch nhẵn bắt đầu từ sáng sớm và kéo dài cho đến trưa thì nghỉ tay để mọi người ăn cơm, sau đó làm lại đến xế chiều.

Khi Thuý An tắm ra, bàn cơm đã được dì Biên bày xong. Cô định ngồi vào chỗ cạnh nồi cơm thì ngoại ngăn lại. Dì Năm cười nói:

– Hôm nay con khỏi lãnh việc bới cơm.

Trong khi cô còn đang ngạc nhiên vì nhiệm vụ mọi ngày bị dì Biên dành thì ngoại đã dễ miếng lườn cá bỏ vào chén cô, ngoại nói gọn:

– Lo ăn thôi được rồi. Ăn cho chắc bụng đó.

Dì Biên nháy mắt:

– Hôm nay chắc là An ngủ ngon nhất. Lúc đầu tưởng người thành phố làm không quen ai dè em cũng lanh lẹ chạy đầu này đầu nọ vừa ghi sổ vừa tính toán đến mướt mồ hôi. Giỏi ghê.

Và miếng cơm Thuý An cười:

– Con đâu có giỏi. Con còn không biết cân, cân lộn tùm lum.

Dì Biên chất lười:

– Thì mới làm chưa quen mà, rồi em cũng làm được hết, đó thấy không, mấy người làm họ khen em còn nhỏ mà giỏi nữa, phải không chị Năm?

Dì Năm mỉm cười xác nhận. Thuý An hơi mắc cỡ với lời khen của dì. Nhưng quả thật hôm nay cô làm việc rất hăng say. Việc kiểm mấy bao nhãn rồi cân, và cộng sổ không khó, nhưng phải lằng xằng một chút. Vốn không quen vận động, cô chạy tới chạy lui mướt mồ hôi. Lúc đầu cô có lọng cộng một chút nhưng rồi với sự giúp đỡ của mọi người, mọi việc cũng suôn sẻ. Vả lại ngắm những bao nhãn tròn to ngon lành, những nhân công thu hoạch lành nghề, thoăn thoắt khiến cô thích thú đến quên mệt nhọc. Giờ tắm rửa sạch sẽ ngồi ăn cơm cô mới thấy chân tay mỏi như đến rã cả người.

Trong bữa ăn dì Biên kể những chuyện vui nho nhỏ xảy ra ngoài vườn. Ngoại không nói gì nhưng gấp thức ăn cho cô đến mấy lần. Ăn xong, cô ra ngoài giúp dì Năm cộng sổ sách. Thấy cô che miệng ngáp, dì Năm kéo sổ lại cười:

– Thôi đi ngủ đi, con mệt cả ngày rồi.

Thật sự đuối sức nên khi được cho phép ngủ sớm, cô vào phòng đánh một giấc thật ngon lành. Mãi cho đến khi một tiếng ca trầm trầm buồn buồn lại văng đến cô mới mơ màng tỉnh giấc.

Tiếng côn trùng rì rả và màn đêm đen kịt ở khe cửa sổ cho cô biết đã khuya lắm rồi. Vẫn còn mỗi người, cô trở mình cố dỗ giấc ngủ.

Nhưng gió đêm âm thanh xào xạc ngoài vườn và giọng ca đâu đây quyện vào nhau thành một thứ âm thanh huyền hoặc kỳ lạ.

“Ơ...hơ....

Đêm nay... ơ... lại giống đêm nào....

Nhấp xong chung rượu... ơ... mà buồn tâm can”.

Thuý An dụi mắt chợt tỉnh táo. Chà ngâm nga thành câu nữa chứ. Có đàn nhạc tài tử gần đây sao?

Cô ngồi hẳn dậy chân thò xuống giường tìm dép nhưng tai cô vẫn lắng nghe. những lời ca bay theo làn gió đêm thổi tới văng vẳng, lúc thoang thoảng cứ như không, có khi rõ mồn một như người hát đang ở đâu gần đây lắm.

Không trống, không đàn nhưng giọng hát lên bổng xuống trầm thật hay qua. Dì Biên gần đây kể cho cô nghe đủ thứ chuyện về xứ này. Nhưng chuyện nửa đêm có người ngâm nga như thế này thì chưa nhắc đến bao giờ. Sao lại có tiếng ca nghe lạ quá.

“Người sầu ... chứ ... sao dễ thở than.

Sầu tôi như thể nhang tàn đem khuya”.

Thuý An muốn nín thở lắng nghe. Đúng là tiếng ca ngâm đêm trước rồi. Tiếng ngâm nga khàn khản, mang mang, lẫn trong tiếng nỉ non của côn trùng thật hay nhưng nghe sao buồn thê lương quá.

Người đang ngâm nga ấy ở đâu nhỉ? Tiếng ngâm nga là thực hay

mộng? Có phải là có người đang than vãn trong đêm chẳng?
Đợi một lúc tiếng ngâm không cất lên nữa, thay vào đó là tiếng sáo.
Ồ, tiếng sáo trong đêm du dương theo gió như tỉ tê với một mối tâm sự gì đó.

Thuý An mê mãi nghe, cô không biết là mình đã rời giường và men ra bên hiên nhà để nghe rõ hơn tiếng sáo.

Không biết mất bao lâu, tiếng sáo mới lụi tàn trong đêm. Cô còn ngẩn ra với dư âm của nó thì một giọng nhỏ nhẹ vang lên làm cô giật mình quay lại:

– Con làm gì ngoài này?

Ánh trăng sáng cho cô thấy được dáng người lù lù bên thềm nhà là dì Năm Hoa. Dì ngồi bệt bên hiên nhà, chiếc nạng đặt bên cạnh. Thở phào xua đi cơn hoảng sợ vì bất ngờ, cô quên trả lời dì. Đến khi dì hỏi thêm lần nữa, cô mới sực tỉnh đáp:

– Tiếng ai hò ngâm và thổi sáo đánh thức con dậy. Là ai ngâm vậy dì? Ban nhạc tài tử à? Nghe hay quá.

Đôi mày dì Năm nhíu lại với giọng nghiêm trang:

– Con không khoẻ mạnh, sao không ngủ cho đầy giấc, ra đây làm chi sương xuống lạnh bệnh làm sao?

– Tại giọng ngâm đó hay quá nên con mới....

Dì gạt phắt đi:

– Để ý tò mò làm gì, kệ người ta. Khuya rồi con vô ngủ đi.

Thuý An hơi ngạc nhiên nhưng thấy ánh mắt dì nghiêm khắc lạ thường, dì lập lại:

– Mau về phòng đi.

Giọng của dì xem chừng không muốn nghe năn nì, Thuý An đành phải riu riu trở vào phòng. Đến cửa phòng mình cô mơ hồ nghe giọng thờ dài nho nhỏ đằng sau lưng.

Ồ dì Năm cũng đâu có ngủ. Dì khó ngủ à? Hay dì cũng bị tiếng hát và tiếng sáo kia làm tỉnh giấc?

Trăng đêm thật sáng. Mùi hương Ngọc lan cũng nồng nàn.

Cơn mưa nhỏ làm trời chiều sẫm màu sớm hơn thường ngày dù chỉ mới hơn 4 giờ. Tiễn người thầy thuốc đông y ra cổng xong, Thuý An định quay vào thì chợt nghe mùi hương thoang thoảng.Ồ, lại là hương ngọc lan

Cô mất mấy phút sục tìm trong khoảng sân trước nhà mới phát hiện được một cây đậm hương nhất nằm sát bên bờ rào. Cây chỉ có vài cánh hoa nhưng mùi hương thật nồng nàn lan toả khắp không gian Thuý An hái lấy một nụ hoa. Cô ngắm nhìn và thăm ngạc nhiên cho cánh hoa khá đơn giản nhưng lại có mùi ngậy ngát như vậy

Vuốt nhẹ viền cánh trắng muốt cô tự nhủ, người đời thường chú ý đến những hào nhoáng bên ngoài nên hầu như chẳng ai thấy những hoa đậm hương mà đơn giản như vậy

Ngắm chán, cô bỏ đoá hoa vào túi áo sơ mi của mình rồi men ra cổng ngắm trời mây

Có hai, 3 tốp con nít chạy rượt đuổi ngang nhau qua nhà cô. Cô đứng nép vào bên rào nhường đường. Có lẽ lũ trẻ hôm trước. Tiếng cười đùa của bọn trẻ thật trong trẻo vào hồn nhiên

– Anh Hai đợi em với, anh Hai

Đứa con gái nhỏ 7, 8 tuổi vừa chạy vừa kêu. Trong bọn con trai đang đùa giỡn, một chú nhóc dừng lại. Đứa con gái trờ lên thờ hồn hèn.

Thằng anh nhăn mặt lườm:

– Con gái lúc nào cũng vậy, chậm quá chùng

Đứa bé gái phân bua:

– Em còn xách tập cho anh nữa mà

– Thì đưa đây tao xách. Có mấy cuốn t65ap mà làm như nặng lắm vậy

Nhận cái túi xộp được kẹp ở nách đứa em ra, thằng nhóc nhìn lướt qua rồi chột hỏi:

– Viết đâu rồi?

– Thì ở trống

– Tao có thấy cây nào đâu

Đứa bé gái tròn mắt. hai anh em mở túi lục lạo. Khi thấy rõ là ngoài hai cuốn tập cong queo mất góc chẳng có cây viết nào, con bé kêu lên:

– Hồi nãy em bỏ vô hết thật mà

Thằng anh hừ một tiếng rồi xỏ ngón tay vào một cái lỗ rách ở cái túi xộp:

– Mà làm rách mấy rồi còn gì nữa. Đã nói phải kẹp chặt vô nách rồi mà. Có hai cây viết mà mà làm rách hết, chút làm sao học?

Đứa con gái sợ sệt, nó lục túi tập lại lần nữa rồi ngáp ngừng quay trở về. Thằng anh la lên:

– Đi đâu đó?

– Thì em về kiếm – Con bé lí nhí nói

– Chạy từ nhà lại đây, biết chỗ nào mà kiếm?

Đứa bé gái bối rối:

– Thì ... em kiếm đại

Thằng anh nhăn nhó một lúc rồi kẹp túi đựng tập vào nách:

– Kiếm thì hai đứa kiếm, mất mà lúc nào cũng ngó đâu đâu làm sao kiếm ra. bắt đầu từ đây đó, ráng kiếm đi, ngó coi có rách ở mấy bụi nào không?

Thúy An mỉm cười nhìn hai đứa trẻ lò mò vừa đi vừa dáo dác ngó tìm dưới đất. Cô đi lại bên chúng và hắng giọng làm quen:

– Tụi em làm mất viết hả?

Hai đứa trẻ ngóc lên nhìn cô bằng ánh mắt tò mò. Thúy An cười nói:

– Chị có viết đó. Mấy cây lộn

– Chị muốn ... cho tụi em à? - Đứa bé gái buột miệng hỏi

Thúy An gật đầu:

– Ủ, đợi chị ở đây được không? Chị chạy vô lấy cho mấy đứa

Hai đứa trẻ nhìn nhau thật nhanh rồi e dè gật đầu với cô:

Khi cô trở ra hai đứa trẻ vẫn lảng vảng gần cổng, chúng im lặng nhìn tay cô. Khi cô chìa tay ra với mấy cây viết, đứa bé gái mừng rỡ sáng mắt hẳn. Nhưng nó không cầm vội mà liếc mắt rụt rè nhìn anh. Ra về người lớn hơn, thằng anh cầm lấy và khoanh tay cúi đầu:

– Em cảm ơn chị

Đứa em cũng khoanh tay cảm ơn như anh trai. Thú vị vì bọn trẻ quá lễ phép, Thúy An hỏi:

– Tụi em đi học à? Sao học buổi chiều tối như vậy?

Thằng anh tần ngần một giây rồi đáp:

– Tụi em học lớp tình thương

Thúy An hiểu ra. Cô nhìn lại dáng vẻ chững chạc lẫn rụt rè của hai anh em mà cảm phục. Không được theo học trường lớp chính quy nhưng chúng vẫn ham học và ngoan ngoãn quá chừng

– Lớp em ở gần đây không?

– Dạ gần, ở trong đình đó chị

Thúy An ngạc nhiên ồ lên một tiếng:

– Trong đình Ông Đốc có lớp học à?

– Dạ

– Lớp mấy em có đông không?

– Dạ đông, 16 đứa lộn

Đứa bé gái nãy giờ ngấm Thúy An bỗng rụt rè hỏi:

– Chị mới về phải không? Chị ở ... ở nhà này à?

Thấy nó chỉ tay vào nhà ngoại bằng ngón tay út bé xíu e ngại, tự dưng Thúy An nhớ đến mấy hộp bánh kẹo má biếu ngoại vẫn còn nguyên trong nhà, cô cười gật đầu:

– Ủ, chị mới về mấy ngày nay thôi. Mấy em chắc ở trong xóm. Chị tên An, mấy em tên gì?

Đứa bé gái đáp:

– Em tên Mai, anh Hai em tên Minh

Rồi như sợ trễ, đứa con trai dậm chân nhẹ nói nhỏ:

– Tụi em vô học không thôi thầy la

Thuý An gật đầu:

– Ủ, chúc mấy em học vui vẻ

Hai anh em khoanh tay chào cô rồi quay lưng đi. Thuý An nhìn theo, tuổi thơ miền quê mộc mạc dễ thương thật

Ánh chiếu đã tắt hẳn. Tần ngần một chút, cô lững thững đi trên con đường đất bắt đầu sẫm màu trời.

Đã một tuần ở đây, cô đã yên tâm hơn và không còn thấy lạ lẫm với cảnh vắng vẻ và thiếu ánh sáng của những con đường nhỏ quanh nhà nữa. Đang lang thang bỗng nhiên cô thấy cô tiếng người nói chuyện rồi hai bóng người từ xa đi lại. Thuý An chợt nhận ra một trong hai người là Hai Quang. Nhớ đến cuộc nói chuyện không vui vẻ hôm trước, cô quay người định vô nhà thì anh gọi lớn

– Khoan đã An. Anh muốn nói chuyện với em

Cô bậm môi đứng yên chờ đợi. Hai Quang đến bên cô. Quay lại người đàn ông đi chung, anh nói:

– Anh Bẩy về trước đi, tôi gặp anh sau

Người đàn ông ngần ngừ rồi cũng bỏ đi. Ngang qua cô, ông ta không quên liếc nhìn tò mò. Đợi ông ta đi khuất vào ngõ rẽ, Thuý An hắng giọng:

– Anh muốn nói chuyện gì với An?

Hai Quang nhìn cô:

– Em ghé qua nhà tôi được không?

Thuý An lắc đầu:

– Vườn hồng nhà anh An đã tham quan hết rồi, đâu còn chỗ nào chưa đi qua. Anh có gì cứ nói ở đây cũng được mà Anh nhìn cô im lặng. Mất một lúc anh mới thở nhẹ:

– Tôi chỉ... tôi muốn xin lỗi em

– Về chuyện gì?

– Chuyện hôm trước. Tôi đã quá... cố chấp. Tôi biết em giận tôi lắm. Cho tôi xin lỗi

Thuý An nhìn anh, cô dịu giọng:

– Không sao. Nhưng nói thật sao hôm đó anh có thái độ lạ quá. An nhớ lúc mời An ghé tham quan vườn hồng, anh có vẻ vui vẻ lắm, rồi sau đó tự nhiên anh lại gay gắt. Anh có thể cho An biết nguyên nhân không?

– Có lẽ... tôi đã quá lời. Tôi cũng không hiểu sao mình lại cứ để chuyện của ngày xưa làm cho đầu óc căng thẳng nên đã có ý nghĩ so sánh không đúng. Em bỏ qua nhé

Thuý An im lặng nhìn Quang, trong bụng nghĩ không biết có nên nhân dịp hẳn đang xuống nước bắt hẳn phải giải thích rõ ràng hay

không. Nhưng dường như Hai Quang đọc được suy nghĩ của cô nên tìm cách gạt ngang:

– Em đừng thắc mắc những gì tôi đã nói. Tôi hứa với em là từ rày tôi sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện đó nữa

Anh ta không muốn nói, Thuý An cũng chẳng biết làm gì hơn là gạt đầu một cách vô thường vô phạt, miệng lí nhí:

– Vậy ... không còn gì nữa, An về nhen

Quang có vẻ do dự:

– Em định đi đâu vậy?

– Không, An đâu có định đi đâu

– Em có thích vô trong đình không? – Hai Quang ngập ngừng đề nghị - Ghé vào chơi chút nhé

Thuý An lắc đầu quày quặt:

– Thôi, vô trong đó giờ này sao được?

– Sao lại không vô được? – Hai Quang ngạc nhiên

– Tại vì trong đình giờ này tụi trẻ con đang học mà

– Em cũng biết chuyện đó nữa à?

– Biết chứ

– Vậy vô không?

– Không. Chỗ tụi nhỏ học hành, có gì đâu mà coi. Bộ anh tính vô trông hả?

Hai Quang gạt đầu. Thuý An thắc mắc tiếp:

– Anh vô trông làm gì vậy?

– Thì ... xem tụi nhỏ học

– Trời đất! Anh cũng ngộ ghê!

Hai Quang nhướng mắt ngạc nhiên hỏi:

– Có gì mà ngộ

– Thì đó! Lớp học trẻ con mà anh cũng tò mò coi. Nè! bộ anh thường tới coi tụi nhỏ học lắm hả?

Hai Quang gạt đầu xác nhận:

– Thường lắm, tới theo dõi việc học của chúng coi có tiến bộ không

Thuý An nhìn anh lạ lùng, rồi bỗng nhiên sực nghĩ ra cô reo lên:

– A! An biết rồi ! Anh có con học ở trông chứ gì? Nên anh thường xuyên tới kiểm tra xem có đi học không hay trốn chơi chứ gì?

Hai Quang nhăn mặt lắc đầu:

– Trời ơi! Em nói gì vậy?

Rồi như không muốn nghe tiếp những câu đoán mò của cô, anh khoát tay:

– Thôi thôi rồi, tôi vô trong đó xem sao. Em đi về nhé, trời tối rồi đấy!

Anh ta nói xong quay người đi thẳng

Thúy An tần ngần một lúc rồi cũng lững thững đi về. Vừa đi vừa nghĩ, quái cái anh chàng này cứ nhất định nhào vô chỗ người ta học để làm gì nhỉ? Cô chợt phì cười một mình khi nhớ tới câu suy đoán lúc nãy. Chắc trật lắc rồi, vì chẳng lẽ một người ăn nên làm ra như Hai Quang mà con cái lại không được tới trường lớp đàng hoàng hay sao, mà phải tới đình để học lớp tình thương. Kể cũng lạ, từ ngày mới quen biết, nói chuyện với Hai Quang, cô cũng chẳng biết anh ta có vợ con gì chưa nữa. Chuyện này... để thử hỏi xem! Ai nhỉ?... Dì Biên.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 10

Tối nay trời có vẻ oi bức, những cơn gió hiu hiu mới thỉnh thoảng thổi nhẹ qua. Cả nhà ăn cơm xong nên cũng chẳng có gì làm, ngoài dì Biên đang lui cui rửa chén sau hè.

Bà ngoại, dì Năm, và Thuý An, mỗi người đều cầm trên tay một cây quạt nan và mạnh ai nấy phát. Trong lúc mọi người thanh thần phẩy quạt cho mát thì Thuý An bước lại sập, leo lên ngồi gần ngoại, miệng nói tay quơ khay trà về phía mình:

– Để con tèm trà cho ngoại nhen

Ngoại cô vẫn không ngừng tay quạt:

– Có biết tèm không?

– Dạ chưa! Nhưng ngoại cứ cho con thử nghe

Bà ngoại gật nhẹ đầu, không nói thêm gì với cô mà quay sang dì Năm:

– Con coi thu xếp sao cho tuần sau còn lên cúng chùa nữa nhen

– Dạ! Con tính chờ thu hoạch xong hết mớ nhãn nữa là rảnh rồi, chắc cuối tuần này là dứt. Con có dặn chị Biên ra chợ mua dầu lửa, chao tương, ... đủ hết các thứ rồi. Còn gì nữa không má?

– Ồ! Để coi... Mua thêm mớ vải nâu cho mấy sư cô nữa

– Dạ, để mai con nhờ chị Biên đi mua giùm

Dì Biên vừa từ nhà sau lên, bỗng trở mắt chỉ tay về phía Thuý An cười khúc khích làm ngoại và dì Năm cũng quay lại nhìn. Thuý An hơi giật mình khi ngoại cô đập nhẹ quạt xuống sập

– Trời đất ơi! Con gái con lú gì mà... nhìn coi... cái gì mà nó cuộn một cục tổ bố như cuộn chả giò vậy. Có con cái nhà ai như nó không chứ. Mất mũi để đâu không biết, vậy mà đòi học nhạc hoạ gì đó...

têm có mấy miếng trầu mà bó thành từng cục thù lù như vậy, ai mà dám bỏ vô miệng nữa chứ? Hừ...

Thuý An sượng trôn ngồi im chịu trận, dì Năm miệng hơi mỉm cười bước lại gần cô:

– Để dì chỉ cho con cách têm nghe

Dì mở hết những cuộn trầu của Thuý An làm lại từ từ cho cô xem, tay vừa làm vừa dặn dò dì Biên

– Sớm mai chị Biên ra chợ chuyển nữa nghe. Chị mua dùm tôi khoảng hai chục thước vải nâu cho may sư cô, tiện thể chị dắt con An ra chợ luôn để nó gọi điện thoại về nhà

Thuý An nhìn dì Năm ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy dì Năm? Sao con phải gọi điện?

– Con nhỏ này nói lạ. Dì đi công chuyện xong rồi, bây giờ cũng không còn bận rộn gì nữa. Con có muốn về Sài gòn thì nhấc má con hay ai đó xuống rước về

Thuý An chột bần thần, cúi đầu nói lúng búng trong miệng:

– Bộ ngoại với dì không thích con ở đây nữa hả?

Tiếng bà ngoại nạt gắt:

– Nói tầm bậy! Ai đuổi bây đâu mà làm cái bộ mặt sầu bi cúrt chuột đó. Dì Năm bây sợ bây buồn, nhớ Sài gòn nên nói vậy chứ nếu bây thích ở lại thì ai cấm

Nghe ngoại nói vậy, Thuý An ngược nhìn dì Năm cười tươi:

– Con ở đây chơi hen

Dì Năm Hoa vuốt đầu cô:

– Con không nhớ nhà sao?

Thuý An gật đầu định nói có, nhưng lại lắc đầu

– Con thích ở đây không?

– Dạ thích

– Ủ, vậy thì ở đây chơi tới chừng nào cũng được, mai mốt có học hành gì thì đến kỳ nghỉ hè nhớ về đây thăm ngoại với dì

– Dạ, bây giờ con biết quê ngoại rồi, mai mốt con sẽ đi một mình khỏi cần má con dẫn nữa

Bà ngoại cô cất tiếng hỏi, giọng dịu dàng hiếm thấy:

– Nè! Con thích học nhạc nhùng hay hoạ hoàn gì đó thì cứ vô đó đi, thi đậu ngoại cho học đàn hoàng

– Nhưng má con không chịu

– Dẹp má bây qua một bên

Câu phán đanh thép của ngoại làm Thuý An hí hửng:

– Vậy ngoại cho con học hả ngoại?

– Ủ

Giọng ngoại dứt khoát khiến Thuý An lên tinh thần. Được bà ngoại ủng hộ thì còn gì lo nữa. Chẳng phải má cô là người nắm toàn quyền sinh sát trong nhà cũng phải rét trước ngoại sao?

Nhìn vẻ mặt hớn hờ của Thuý An, bà Ba Thông thấy lòng mình tràn ngập tình thương với đứa cháu ngoại. Bà chợt nghĩ tới mẹ nó. Sao đứa con gái nhẩn tâm, hời hợt của bà lại có thể sinh ra được đứa con dễ thương đến thế chứ?

Không ai lên tiếng, vì mỗi người đều đang suy nghĩ đến những điều tốt đẹp, vui vẻ trong tương lai. Chợt tất cả cũng nghe văng vẳng tiếng ai đó nghêu ngao từ mé sau vườn vừa được một cơn gió hiếm hoi đưa tới nghe rõ mồn một

– “Chữ tình... bạc lắm ... ai ơi...

Nó như ong bướm... ơ... đậu rồi... lại bay...”

Thuý An ngược nhìn lên định hỏi xem ai hát vậy thì chợt ngạc nhiên khi thấy bà ngoại và dì Năm nhìn nhau. Bà ngoại lắc đầu chép miệng thở dài. Dì Năm cúi xuống khay trà im lặng. Vừa nhìn sang dì Biên thì dì vội nhìn sang nơi khác, tay quạt phành phạch vờ không biết. Thuý An ngồi im không dám hỏi han hay thắc mắc gì nữa. Không khí trong nhà như chùng xuống, dường như mọi người đều trầm ngâm với những ý nghĩ riêng tư. Chỉ còn giọng ca vãn theo gió ngân nga vô tình đọng lại

– “Hơ... ơ... Đôi ta chẳngặng sum vầy...

Cũng như chim nhạn... hờ... lạc bầy kêu sương...”

Mặc cho không khí trong nhà đầy vẻ trầm lặng một cách u buồn, người ngoài kia vẫn tỉ tê ngâm nga những câu hò điệu hát bằng cái giọng nhừa nhựa, buồn buồn nghe náo cả lòng.

Đang thơ thẩn trong vườn chợt như đâu đây có tiếng bọn con nít đánh vắn văng vẳng từng chữ, Thuý An lắng tai nghe. Và như trò chơi ráp nối, bọn trẻ đánh vắn mấy từ cô đã có thể nhớ ra đó là những câu ca dao quen thuộc và thích thú với trí nhớ của mình. Tò mò, cô men theo tiếng đọc bài mà chui qua hàng rào để lọt vào vườn hồng nhà Hai Quang. Đèn trong gian nhà chính đã được bật lên nhưng ánh sáng không đủ toả sáng khắp vườn hồng. Vì thế khu vườn khoe sắc rực rỡ trong nắng gió ban ngày dường như đang chìm trong giấc ngủ. Có hai thanh niên đang lui cui làm gì đó trước sân. Họ không để ý đến Thuý An. Cô lẹm khựng một lúc nhưng chẳng ai trong họ ngẩng lên để cô chào và hỏi chuyện.

Tiếng đánh vắn và học bài nơi đây nghe khá rõ. Tàn ngần một chút, Thuý An đánh bạo vòng qua hiên của ngôi nhà chính

Gian nhà bên đúng là lớp học

Đèn bên trong sáng choang rọi sáng cả sân qua ô cửa. Cô mon men đến bên cửa sổ nhìn vào. Lớp học chỉ có 5, 6 dãy bàn, có lẽ là bàn tự đóng vì khá thô thiển. Bảng đen với chữ viết bằng phấn trắng cho cô biết hôm nay lớp đang học vần UÔN và UÔNG. Học trò chỉ chừng hơn 10 đứa và thầy giáo đang chỉ tay lên bảng xướng cho bọn trẻ đánh vần là một người đã quen biết chút chút đối với Thuý An

Bài đánh vần ban nãy của bọn trẻ quả là:

“Chuồn chuồn bay thấp thì mưa

Bay cao thì nắng bay vừa thì râm.”

Còn bây giờ chúng đang tập đánh vần và đọc câu

“ Công cha như núi Thái sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”

Đang ngấm nghĩa bọn trẻ với những cặp mắt chăm chú vào tập, những cái miệng háng hái đọc thật to từng chữ, từng câu thì bỗng dừng tiếng người xướng ngưng nữa chừng làm Thuý An cụt hứng nhìn lại

“Anh thầy giáo” đã nhìn thấy cô. Sau vài phút khựng lại, Quang mỉm cười chào cô và xướng vần kế tiếp cho bọn học trò. Tiếng đọc lại tiếp tục nhưng vài đứa trẻ tinh nhạy vừa đọc vừa nhìn qua ô cửa sổ, trong đó có hai anh em nhà bé Mai

Lũ trẻ đọc xong câu ca dao, Quang bước ra cửa mỉm cười. Không hỏi tại sao cô lại có mặt tại đây, anh tự nhiên nói:

– Em vào chơi, tham quan lớp học cho vui

Có lời mời thân tình, Thuý An không khách sáo nữa, cô đánh bạo bước vào và ngồi ở chỗ trống của cái bàn sát vách. Nhăn mũi cười với anh em Mai, cô quay lên bảng để xem “anh thầy giáo” viết bài tập về tính cộng

Giảng và cho học trò làm cho suôn sẻ mấy phép tính cộng đó xong, Hai Quang cho lũ trẻ tan học. Bọn học trò lần lượt ôm tập đi lên và khoanh tay chào thầy trước khi ra về

Cảnh tượng lễ phép ấy khiến Thuý An chột nôi tính tình nghịch, cô cũng nổi đuôi lũ trẻ, cũng khoanh tay và gập người chào thầy Quang. Thấy thế anh phì cười. Thuý An ngồi ghé lên một góc bàn hỏi:

– Không ngờ anh vừa làm chủ vườn hồng rộng lớn, vừa là thầy giáo lớp học tình thương. Lấy giẻ lau tấm bảng nhỏ, anh nói thành thật

– Bọn trẻ nhỏ không đến trường được, lại quấy phá nhiều, nên tôi gom chúng lại dạy chút ít kiến thức thôi. Tôi không phải thầy giáo, chắc cách dạy không sư phạm lắm

Thuý An cãi:

– Sao lại không sư phạm ạ. An thấy mấy em dễ thương và lễ phép

lắm, anh dạy vậy là thành công đó chứ

Quang quay lại nhìn Thuý An và cười:

– Hình như em cũng hứng thú với đám trẻ lắm

Ngẫm nghĩ một lúc anh nói:

– Tôi đôi khi cũng bận bịu công việc, nên lớp học này nhóm học không đều đặn được. Nếu hôm nào em rảnh, có thể nhín thời gian dạy dùm tôi một, hai buổi không?

Cô ngẩn người nhìn anh:

– Anh nói An dạy à? An đâu có dạy học bao giờ. Vả lại An mới chỉ học hết trung học

Quang mỉm cười:

– Hết trung học là tốt rồi. Chưa dạy thì cứ dạy thử xem sao. Em cũng thích ngành sư phạm mà. Chỉ cần mình có lòng là được rồi

Thuý An gãi gót ngàn ngứa. Viễn cảnh có thể đứng trước mấy đứa trẻ kia sang sảng giảng bài thật thú vị, những ánh mắt ngưỡng mộ, những đôi mắt háo hức lắng nghe. Chà hay đấy, nhưng ... Cũng không dễ dàng...

– Sao? – Quang cười nhắc lại – Em thấy được chứ?

Cô cười ngượng ngịu:

– Để ... An hỏi ngoại xem được không

Quang tươi nét mặt, anh gật đầu:

– Được rồi. Tôi chờ câu trả lời của An, nếu An dạy được thì cứ qua đây. Lớp học này sẵn sàng chờ một cô giáo mới

Thuý An bật cười với cách nói khoa trương của anh. Quang nhìn cô rồi chợt hỏi:

– Sao em biết lớp học dời về đây mà qua vậy?

– Đâu có. An chỉ định ghé thăm vườn hồng thôi, tự nhiên nghe con nít ê a om sòm nên tò mò muốn coi thử có chuyện gì, không ngờ ...

Ừa, mà sao lớp học ở đình lại dời về nhà anh vậy?

Quang gom mấy cục phấn gầy trên bàn trả lời:

– Tháng này trên đình có cúng bái nhiều lắm, tôi sợ tội nhỏ học không đều nên dời quách về đây cho yên. Em đợi một chút nhé, tôi đi lấy cho em ly nước

Thuý An xua tay lắc đầu:

– Khỏi, An chỉ qua xem chút thôi rồi phải về liền

– Bà ngoại rầy hả?

– Không – Thuý An cười – Hôm nay ngoại với dì Năm đi chùa rồi

– Vậy sao em không đi bằng cổng chính mà lại chui rào?

Quang vừa hỏi vừa cười vẻ trêu chọc khiến Thuý An đỏ mặt phân bua:

– Tại An đang ở sau vườn nên tiện thể chui qua, khỏi mất công đi vòng cửa trước cho xa chữ bộ. Nhưng bây giờ thì An phải về trông chừng nhà để dì Biên dọn dẹp nhà kho, bà ngoại dặn vậy. An về nhé

– Em về bằng cổng chính chứ? Hay là thích...

Thúy An phản ứng bằng cách dậm chân trừng mắt làm Hai Quang vụt im bật, neho mắt cười hết dám đùa dai

Cô đi một lèo ra cổng về nhà.

Đi tới đi lui vợ vẫn trên nhà một hồi cũng chán, Thúy An mon men ra chái hè đằng sau, nơi chứa những đồ đạc linh kính ít dùng đến

Cô ló đầu vào nhìn, dì Biên đang lui cui dọn dẹp sắp xếp lại các thứ trông cho gọn. Thúy An bước vào:

– Con phụ dì dọn nha

– Thôi, em lên nhà đi, ở đây bụi bặm không hà!

Vừa nói, dì Biên vừa chồm lên tìm chỗ gác cái vật là lạ đang cầm trên tay. Thúy An neho mắt nhìn:

– Cái đó là cái gì vậy dì Biên?

– Hả? Em hỏi cái này hả?

Dì quay lại, chìa một vật ra cho Thúy An xem, cô ngờ ngợ:

– Nhìn nó giống như cây đàn

Dì Biên lắc đầu quày quặt, đưa nó cho Thúy An:

– Tui cũng không biết là cái gì. Đâu em coi kỹ coi. Nó là cây đàn hả?

Thúy An cầm lấy xăm soi, miệng lẩm bẩm:

– Đúng rồi. Đây là cây đàn bầu. Của ai vậy dì?

Cô ngược nhìn dì Biên hỏi, dì lắc đầu cười:

– Tui có biết đâu. Từ lúc tui về đây với mợ Ba đã có nó trong nhà này rồi. Mỗi lần tui dọn dẹp là nó lại được dời tới dời lui nhưng cũng chỉ ở trong cái chái này thôi, chẳng lấy ai rờ tới nó

– Chắc của dì Năm con quá

– Em nói chị Năm hả? Chắc hông phải, tui có thấy chị Năm đàn bao giờ

Vẫn ngăm ngía cây đàn, Thúy An gật gù:

– Của ai tính sau. Bây giờ con đem nó ra lau chùi cái đã

Thúy An xách cây đàn lên nhà, lấy chổi lông gà phủi hết bụi rồi đi tìm miếng giẻ sạch nhúng nước ngồi lau. Khiếp, cây đàn cũ quá chừng, phải lau đi lau lại mấy lượt trông nó mới khá lên được một chút. Cô hí hục đánh bóng cái khúc gỗ dài cả thước nhưng vẫn cẩn thận sợ lỡ tay làm gãy cái trụ bằng tre mỏng manh ở phía đầu khúc gỗ. Cái cây tre yếu đuối đó lại còn được xỏ qua một cái gáo dừa nữa chứ, chưa nói đến sợi dây đàn duy nhất mỏng lét thấy mà ớn. Để nguyên không ai đụng tới thì không sao, rủi nhằm lúc xui dây mục mà mình còn

đụng, nó đứt bung vào mắt thì có mà chết
Thúy An kỳ cọ cây đàn trong nơm nớp lo sợ. Bỗng cô ngừng tay khi khám phá ra trên mặt đàn có khắc chữ. Cô khẽ nệ ôm cây đàn ra ngoài hiên, ánh sáng ngoài trời làm cô đọc rõ mồn một hàng chữ thật nhỏ được khắc lên trống đàn

“Đàn cầm ai bén duyên tơ

Năm canh luống những ngẩn ngơ tiếng đàn”

Thúy An ngồi thừ người ra nhìn cây đàn, đầu óc nghĩ ngợi lung tung. Câu thơ được khắc trên mặt đàn chứng tỏ chủ nhân của nó phải là một người có tâm hồn nghệ sĩ lãng mạn

Cây đàn này của ai thế nhỉ? Cô quay nhìn vào nhà, dì Biên đã dọn xong cái kho chuẩn bị đi tắm. Thúy An định hỏi dì Biên nhưng lại nghĩ lại thấy thôi, dì ấy chắc cũng không biết gì hơn. Có lẽ cô hỏi dì Năm vậy

Đứng nhìn cây đàn giờ đã được lau chùi sạch sẽ trông cũng đẹp mắt ra phết, Thúy An khoái chí với công sức của mình đã bỏ ra cho nó, cô chun mũi quyết định đàn thử xem sao. Nhưng ở đây thì không được, vì cô chưa hề biết sử dụng đàn bầu, lỡ có ai nghe được, họ cười chết. Thúy An nhìn quanh rồi chợt nghĩ ra, cô lại khẽ nệ ôm cây đàn ra vườn sau. Bỏ cây đàn xuống cô xoa tay. Chà, chỗ này thì lý tưởng rồi, vắng vẻ, êm ả, khỏi sợ ai cười

Cô ngồi xuống, loay hoay một hồi lâu, cô nhớ hình dáng nhà nghệ sĩ biểu diễn đàn bầu trên tivi rồi bắt chước họ, cô cũng một tay cầm cái trụ bằng tre nhún nhún, một tay gảy sợi đàn. Nhưng mãi mà sao cũng chỉ có những âm thanh “tùng... tưng... tưng ... tưng” nghe lảng nhách làm sao đâu. Đánh vật với cây đàn bầu một hồi lâu mà vẫn không nên trò trống gì, chán quá, Thúy An thờ dãi nhìn quanh. Bỗng cô giật mình khi thấy bóng dáng một người đàn ông đứng im lìm nhìn cô. Cái ông say xỉn lè nhè mà cô đã từng gặp. Ông ta đang đứng bên kia bờ rào thuộc khu vườn hoa của Hai Quang

Trong khi Thúy An đứng tròn mắt dè dặt ngó thì ông ta vẫn đứng bất động, mắt nhìn cây đàn như đang say nghĩ điều gì, thỉnh thoảng ông ta lại đưa mắt nhìn cô rồi lại nhìn xuống cây đàn. Thúy An lưỡng lự không biết có nên bắt chuyện với ông ta hay không, nhưng nói thì nói gì bây giờ, cô còn không biết hiện giờ ông ta tỉnh hay say nữa. Vậy chẳng lẽ lặng thinh ôm cây đàn vào nhà?

Cô không biết làm sao đành cứ đứng thừ mặt ra

Chừng như nhìn đã chán, suy nghĩ đã nhiều, ông ta đột ngột cất giọng:

– Cây đàn này... ở đâu vậy?

– Cháu tìm được trong kho của ngoại

Thúy An nhanh nhẩu trả lời, bụng cũng mừng vì thời gian ngưng ngừng này giờ đã tan

Ông ta gật nhẹ đầu nói tiếp:

– Cháu thích nó à?

– Dạ, nhưng cháu chưa biết đàn

– Chưa biết thì học cho biết, có gì khó đâu.

Thúy An mở to mắt ngạc nhiên:

– Chú ... biết đàn hả?

– Ủ - Ông ta gật đầu lần nữa

– Vậy... chú dạy cháu đàn được không?

Ông ta lại gật đầu:

– Được

Thúy An cười tươi vội ôm cây đàn lên men theo hàng rào tới chỗ quen thuộc để chui qua. Cô nhận ra ông ta hôm nay thật hiền lành, khác xa lúc say xỉn. Khi đã qua phần vườn bên kia, cô hỏi:

– Chú có thấy anh Quang ở đâu không?

Ông nhìn cô lắc đầu:

– Không thấy

– Vậy ở ngoài đó có còn khách tham quan không chú?

– Chú thấy lúc này thì còn nhưng bây giờ chắc họ ra hết rồi

– Vậy là chú bị nhốt trong này rồi

Thấy ông nhìn như không hiểu, cô vội giải thích

– Ở ngoài trước nếu hết khách tham quan thì người ta đóng cổng khoá lại, chú bị kẹt trong này rồi đó. Nhưng không sao đâu. Không chừng chiều lại có đợt khách khác tới thì họ lại mở cổng, nếu không thì kêu anh Quang mở cho, hén chú!

Ông lại gật.

Cô đưa cây đàn cho ông cầm, miệng cứ liếng thoắng:

– Học đàn này khó không chú?

– Dễ, không khó

Tới băng ghế đá gần đó, Thúy An nói:

– Ngồi đây được không chú?

– Cháu muốn ngồi đâu cũng được

Trong lúc Thúy An ngồi trên chiếc ghế đá thì ông ta lại ngồi xuống dưới đất, cạnh bụi cây quỳnh làm cô phải tụt xuống ngồi đối diện

Ông đặt cây đàn nằm trên đất, ngồi thẳng người, tay vuốt nhẹ từng chữ của hai câu thơ trên mặt trống, mắt như mơ màng, miệng lầm bầm gì không biết

Một lúc sau, chừng như sức nhớ còn có Thúy An, ông tăng hăng nhẹ

rồi một tay cầm trụ điều khiển âm thanh, tay kia khảy nhẹ dây đàn, ông chép miệng:

– Dây chùng quá rồi

– Có sao không chú? Còn đàn được không chú

Thúy An nhấp nhồm, ông không nói gì, chỉ chăm chú sửa tới sửa lui một hồi. Cuối cùng ông cũng gảy lên được những tiếng buồn buồn, một điệu buồn đầy quyến rũ thấm sâu vào tâm hồn con người. Tiếng nỉ non của nó làm người nghe phải nao lòng, thấm thía

Độc tấu một hồi, ông như xuất thần cất giọng ngâm nga:

“Đêm qua nguyệt lạnh về Tây

Sự tình kẻ đẩy người đây còn dài

Trúc với mai, mai về trúc nhớ

Trúc trở về mai nhớ trúc không?

Bây giờ kẻ Bắc người Đông

Kể sao cho hết tấm lòng tương tư...”

Thúy An há hốc miệng ngẩn ngơ ngồi nghe ông hát. Hoá ra những tiếng nỉ non trong đêm cô thường nghe là đây. Chính là ông

Chợt có tiếng dì Biên réo tên cô om sòm làm Thúy An giật mình nhú mày đứng dậy. Ông cũng đã ngưng đàn ngược lên nhìn cô mỉm một nụ cười nhẹ, rồi nhìn gì đó phía sau cô. Thúy An quay lại, Hai Quang đứng đó từ lúc nào, cò lẽ cô mãi nghe đàn nên không biết. Cô cười một cách ngượng ngập vì đã bị bắt quả tang chui qua nhà người ta phá giấc ngủ trưa

– Ờ, xin lỗi anh ... vì đã... Thôi An về ngay đây. Cảm phiền anh đừng trách chú này ghen, tại An mà ổng mới bị kẹt trong này đó. Anh mở cửa cho ổng ra nha!

Hai Quang vẫn im lặng nhìn cô chăm chăm làm Thúy An càng thêm lúng túng. Lại có tiếng dì Biên gọi dồn, Thúy An vội quay người về thì bỗng người đàn ông gọi:

– Đàn của cháu nè

– Ý, suýt nữa cháu quên

Trao cây đàn cho cô ông nói thêm một câu làm cô ngẩn người:

– Cháu muốn ăn trái hồng quân nữa không?

Hồng quân...? Thúy An đứng sựng người như thế, cứ mở to mắt nhìn ông không chớp. Vậy là sao? Chẳng lẽ người cho cô quả hồng quân hôm trước là ông. Thúy An lóng ngóng trả lời:

– Dạ, cháu ăn chưa hết ... Cám ơn chú.

Cô ngập ngừng một chút rồi men theo đường cũ ra về

Đến ngay gốc cây hồng quân ranh giới giữa hai vườn, Thúy An lại tiếp tục biểu diễn màn ôm đàn chui qua hàng rào. Nhưng lần này có

thêm sự chứng kiến của chủ nhân làm cô cảm thấy mắc cỡ nóng bừng cả mặt mũi. Đến lúc qua hẻm bên vườn nhà, cô len lén nhìn sang thấy Hai Quang vẫn đứng nhìn cô miệng có sẵn một nụ cười nhẹ, cô thở phào nhẹ nhõm yên chí rằng anh sẽ không trách cứ gì ông kia nên cười thật tươi giờ một tay lên vẫy rồi ôm đàn quay ngoắt vào nhà

– Trời đất! Em đi đâu từ nãy đến giờ

Thúy An trả lời tỉnh:

– Con ở sau vườn chứ đâu

– Làm tui hết hồn, tự nhiên tắm lên thấy nhà cửa trống hoác mà em đi đâu mất tiêu. Lỡ mợ Ba về hỏi tui hông biết trả lời thì sao?

– Trời ơi, con có phải con nít đâu mà dè sợ con đi lại mất

Nhìn thấy cây đàn trên tay Thúy An, dì Biên trố mắt

– Ủa, cây đàn hồi nãy đây hả?

– Dạ, nó đó

– Chèn ơi, sao hồi nãy tui thấy cũ rích mà bây giờ sáng bóng vậy?

– Thì con chùi nó kỹ lắm chứ bộ!

– Chà! Coi đẹp ghê hen, mà lúc nãy đang tắm, tui nghe có tiếng đồn, phải nó không?

Thúy An cười, gật đầu xác nhận

– Biết đồn ha?

– Không – Cô lắc đầu

– Sao tui nghe em đồn hay quá vậy

– Đâu phải con

– Vậy chứ ai?

Giọng ngạc nhiên của dì Biên làm cho Thúy An tức cười:

– Dì biết lúc nãy ai đàn không?

– Ai vậy?

– Cái ông say xỉn tối tối hay hát đó

Dì Biên trợn mắt:

– Ông Tư Sang hả?

– Dạ. Ông tên là Tư Sang hả dì?

– Ủa, sao em quen với ông?

– Thì cũng mới quen thôi, ông biết đàn đó dì, ông đàn hay lắm

– Nè, em đừng có lân la nói chuyện với họ, ngoại em mà biết là chết đó

– Sao ngoại lại ghét ông vậy dì?

– Tui... đâu có biết

– Mà nhà ông ở đâu vậy dì?

Dì Biên chỉ tay qua phía vườn hoa:

– Thì nhà ông ở bên chứ đâu!

Thúy An tròn mắt ngạc nhiên:

– Ở bên đó à?

– Vậy ông là gì của anh Quang hả dì?

– Là chú

– Ông Tư Sang đó là chú của anh Quang à?

Dì Biên ngó cô lom lom:

– Tui dặn em trước rồi nhen, đừng để ý đến nhà Hai Quang. Mẹ ba không ưa họ đâu

– Tại sao vậy dì? Xích mích gì à?

Dì Biên lúng túng:

– Thì xích mích nhiều chuyện lâu đời rồi. Tui mới về ở với mẹ Ba có hơn 10 năm nay thôi, đâu biết nhiều

Thúy An nhú mày:

– Vậy là chuyện xích mích lâu lắm rồi à? Tới giờ mà cũng còn giận nhau sao? Là chuyện gì vậy?

Dì Biên nhăn mặt:

– Sao em hỏi nhiều vậy? Đừng nhắc chuyện này tốt hơn

– Sao lại không cho con hỏi chứ? Là chuyện xích mích gì vậy? Dì kể đi

Dì Biên lúng túng:

– Tôi đâu biết gì nhiều. Thì ... nhà Hai Quang hồi xưa nghèo lắm, mà nhà mẹ Ba thì giàu

– Vậy thì sao?

– Ông Tư Sang hồi đó...

– Ông sao dì? – Thúy An xích lại gần dì Biên hỏi

– ... cũng nghèo lắm

Dì này nói lạ. cô ngó dì Biên chăm chăm, trong bụng hơi bực vì phải nghe nhiều câu lòng vòng. Cô sốt ruột hỏi, giọng có phần khó chịu:

– Đó đâu phải là nguyên nhân hai nhà xích mích nhau, dì cứ vòng vo làm gì? Cứ nói đại cho rồi. Dì không nói thì con cũng biết hà

– Làm sao em biết được?

– Xời ời! Dì làm như có một mình dì biết chuyện vậy. Dì không nói thì con sẽ qua kể bên hỏi anh Quang, hoặc hỏi ông Tư cũng được vậy.

Tại vì hai người đó bây giờ con quen hết chớ bộ

– Tui không biết à nhen. Em cứ nói chuyện với chú cháu nhà nó đi, mẹ Ba mà bắt gặp có chuyện gì thì ráng chịu, đừng trách là tui không dặn trước

Bực mình dì Biên ghê! Thúy An quay phắt người bỏ đi ra sau nhà thì nghe dì Biên gọi giật giọng:

- Ý, bộ em tính qua đó thiệt đó hả?
- Thắc mắc thì phải hỏi cho ra chứ
- Nè, tui nói cho nghe nhưng đừng...
- Biết rồi, con đừng để ngoại với dì Năm biết chứ gì?
- Ủa, lại đây

Thúy An đến ngồi cạnh dì Biên, háo hức lắng nghe. Dì nhìn xung quanh như sợ có ai nghe lỏm, nhỏ giọng rù rì:

- Ông Tư Sang hồi đó nghèo nhưng hiền lành, giỏi giang lắm, ở đây ai cũng mến. Ông lại có tài đàn ca cũng khá, nên nhiều cô thích, nhưng ông chỉ thương có mỗi một người
- Ai vậy?

- Má của em!

- Hả! – Thúy An mở to mắt ngạc nhiên – Má con?

- Ủa – Dì Biên gạt đầu xác nhận

Thấy điệu bộ ngẩn ngơ của cô, dì Biên nói thêm:

- Nghe nói hồi đó hai người cũng thương nhau lắm, nhưng ...
- Bà ngoại con chê ông nghèo, không chịu hả? – Thúy An hấp tấp hỏi

- Không phải

- Vậy thì sao hai người lại chia tay, rồi hai nhà lại ghét nhau?

- Lỗi không phải ở mợ Ba, mà là chị Hạnh

Thúy An chau mày không hiểu:

- Ủa sao dì mới nói là ông Tư với má con thương nhau mà?
- Thì đó, hai người thương nhau ở đây ai cũng biết. Vậy mà đừng một cái, má em chê ông nghèo nên bỏ ông, rồi lấy ba em
- Gì kỳ vậy?
- Vậy mới nói. Từ ngày đó tới giờ ông mới thất chí bỏ bê hết, không làm ăn gì nữa, suốt ngày chỉ nhậu lè nhè. Hồi đó má ông, tức là bà nột thẳng Hai Quang còn sống thấy con trai mình thất tình bệ rạc như vậy thì xót nên chửi rửa cô Hạnh hết lời. Nói thật cho em nghe nha, ở đây ai cũng nói má em là người phản bội tàn nhẫn

Thúy An ngồi nghe mà bần thần cả người. Thì ra... chuyện xưa cũ rồi mà ông Tư Sang vẫn không gượng lại được, buông trôi cả cuộc đời như vậy. thử hỏi một người cháu như Hai Quang, ngày nào cũng nhìn thấy chú mình như vậy thì sao không tức tối được chứ? Anh ta có những luận điệu gượng ép, khó chịu khi triết lý về chuyện giàu nghèo thì cũng phải thôi

Hình như bà ngoại và dì Năm đã về. Dì Biên vội vã lĩnh tuốt ra sau bếp mất tiêu. Còn lại Thúy An ngồi lại một mình trên nhà suy tư với những gì vừa nghe được.

– Làm gì mà ngồi thừ ra vậy?

Tiếng ngoại sau lưng làm Thúy An vội vàng quay lại:

– Ngoại mới về!

– Làm gì ngồi đó?

Ngoại hỏi lại và cau mày khi nhìn thấy cây đàn:

– Con nhỉ này, ở nhà rảnh quá không có gì làm phải không? Lọc lợi cái đồ quý này ở đâu ra vậy?

– Dạ con thấy trong kho sau hè

Dì Năm vừa bước vào thấy thế nên nói:

– An, con đem cất đi. Đừng để đó ngoại không thích

– Dạ. – Cô líu ríu ôm cây đàn trong tay, lóng ngóng không biết nên đem đi đâu. Chẳng lẽ lại đem trở vào kho? Công trình cô lau chùi cả buổi chứ bộ!

Đang phân vân thì bắt gặp ánh mắt dì Năm nhìn dò xét, cô đánh bạo:

– Con cất trong phòng được không dì?

Dì Năm còn đang lưỡng lự thì bà ngoại cất tiếng cầu nhàu:

– Đem đi đâu cũng được, miễn là khuất mắt tao

Dì Năm gật đầu.

Thúy An mừng rỡ ôm đàn đi một mạch vào buồng ngủ, đặt nó lên giường

Thế là xong. Tối nay đẩy nó vào sát vách là được rồi, chỗ còn rộng chán

Ăn cơm chiều xong, loay hoay một chút là trời đã tối. Thúy An trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Cô ngồi dậy mon men qua buồng của dì Năm. Cô đẩy nhẹ tấm rèm, thò đầu nhìn vào. Qua ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, cô thấy dì Năm nằm im trên giường chắc đã ngủ, bèn quay ra. Bỗng nghe tiếng dì Năm:

– Con chưa ngủ hả An?

– Ý! Dì cũng chưa ngủ hả?

– Chưa, con vô đây

Thúy An bước tới gần giường thì dì ngồi dậy. Cô ghé ngồi xuống phía chân dì, lặng im. Dì Năm dường như hiểu rất rõ ý nghĩ của cô, hỏi thẳng:

– Con có chuyện gì muốn nói phải không?

Thúy An hơi ngập ngừng:

– Dạ, con muốn hỏi về... cây đàn. Con thấy nó cũ quá trời, con chùi mỗi tay luôn đó. Chắc lâu lắm rồi không ai đụng tới nó hả dì?

– Ừ

– Cây đàn đó của dì hả?

– Không

– Cửa má con hả dì?

Dì Năm lắc đầu không trả lời

– Hồi trưa lúc con chùi nó xong thì có người sửa lại dây mới đàn được đó dì. Dì biết ai sửa cho con không? Ông Tư Sang kể bên nhà mình đó dì. Đến hôm nay con mới biết cái người tối tối hay ca là ông. Tại lúc sửa đàn cho con, ông cũng đàn thử và ca một bài nghe hay lắm dì

Dì Năm nghiêm giọng

– Con quen ông hồi nào vậy?

– Dạ, mới hồi trưa này

Thấy dì Năm nhìn mình dò xét, Thúy An lật đật giải thích thêm:

– Con cũng mới biết ông là chú ruột của anh Quang bữa nay thôi

Dì Năm nhíu mày:

– Con cũng biết Hai Quang nữa à?

– Thì anh là người đưa con về nhà hôm...

– Biết rồi. Nhưng con gặp nó rồi à?

– Dạ! Gặp mấy lần. Anh nói chuyện cũng đàng hoàng lắm

Dì Năm nhìn xoáy vào mặt cô cháu gái:

– Con biết được những chuyện gì rồi?

– Dạ? Con có biết gì đâu? – Thúy An chối phăng

Dì Năm liếc nhìn cô rồi buông giọng:

– Con không nên la cà nói chuyện với những người đó. Cũng đừng đem cây đàn ra tập tành đàn ca hát xướng gì hết. Bộ con không nghe người ta nói “Làm thân con gái chớ nghe đàn bầu” sao?

– Ủa. sao kỳ vậy hả dì?

– Cái gì kỳ?

– Thì... dì vừa nói là con gái không được nghe đàn, sao vậy dì?

– Không phải không được nghe đàn, mà là không nên nghe đàn bầu, cũng không phải dì nói mà là người xưa nói, ông bà nói, con hiểu chưa?

– Nhưng tại sao lại cấm không cho con gái nghe. Còn con trai thì sao? Có bị cấm không hả dì?

– Cũng không phải là cấm. Ông bà xưa chỉ khuyên thôi. Bởi vì tiếng đàn bầu đó đặc biệt lắm. Có nghe rồi con mới thấy, tiếng đàn nó da diết ní non để rồi thấm vào tận tâm hồn con người một điệu buồn êm ái quyến rũ. Tiếng đàn bầu trong đêm vắng dễ tạo sự u hoài và niềm sầu cảm. Gặp khi đang có tâm sự buồn, khi nghe tiếng đàn càng buồn thấm thía. Bởi vậy đàn bà con gái đều được khuyên không nên nghe đàn bầu chỉ vì sự quyến rũ đặc biệt của nó thôi

– Nhưng con nghe rồi, có sao đâu?

– Thôi, con đừng có ở đó mà nói nhảm nữa, khuya rồi, về giường ngủ đi

Thúy An dạ nhỏ, lững thững về buồng mình. Được vài bước cô sực nhớ ra một chuyện nên quay lại hỏi:

– Dì Năm ơi, còn chuyện này nữa?

– Chuyện gì?

– Có phải bữa trước ông Tư Sang cho con rỏ hồng quân không dì?

Trong bóng tối Thúy An vẫn thấy rõ ánh mắt nhìn chăm chăm của dì

– Ủ - Dì gật đầu

– Sao tự nhiên ông cho con vậy dì?

– Dì không biết, sao con không hỏi ông – Dì trả lời qua quýt nhưng Thúy An nắm ngay cơ hội:

– Con sẽ hỏi ông, dì không la con chứ?

Dì Năm nhăn mặt, đẩy cô ra:

– Con muốn nói chuyện với ai thì nói, miễn đừng để bà ngoại thấy là được rồi. Ngủ đi con, nhiều chuyện quá!

Thúy An mỉm cười đi về buồng mình. Ngả lưng xuống giường, với tay qua vuốt nhẹ cây đàn, cô nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ mà đầu óc cảm thấy lung tung lang tang sao đâu. Chẳng hiểu người lớn nghĩ gì lạ đời, chế ra được cây đàn độc nhất vô nhị như vậy mà không cho một nửa nhân loại thưởng thức. Thật là ... không hiểu nổi!

Đàn cầm duyên tơ

Chương 11

Thúy An lững thững mở cổng bước ra con đường đất. Sáng hôm nay trời nắng nhẹ rất đẹp, công việc ở nhà lại không có gì nên cô xin phép ngoại ra thị xã gọi điện về nhà.

Vừa qua một ngã rẽ cô chợt nhận ra Hai Quang đang đi ngược chiều với mình. Thấy cô một mình trên đường anh có vẻ ngạc nhiên

– Em đi đâu vậy? – Anh hỏi

– Em định đi qua thị xã gọi điện thoại. Anh cũng qua chợ à?

– Không – Hai Quang lắc đầu

Nhìn cô một thoáng, anh chợt hỏi:

– Em có chuyện gì phải gọi gấp về nhà à?

Cô cười:

– Cũng không gấp nhưng hôm nay rảnh rồi nên gọi điện về thăm nhà thôi, nhân tiện tán chuyện với mấy đứa bạn

– Nếu không gấp hôm khác gọi được không?

Thúy An ngạc nhiên nhìn anh:

– Anh định...

– Em có muốn đi xuống một vòng quanh cù lao không? Hôm nay tôi cũng rảnh

Thúy An sáng mắt:

– Anh nói đi chơi bằng xuồng à? Chùng nào đi?

Hai Quang mỉm cười:

– Nếu em đồng ý thì đi ngay bây giờ cũng được

Thúy An do dự. Gì chứ đi chơi cô rất ham, nhưng sợ đi lâu bà ngoại biết sẽ rầy nên ngập ngừng nói:

– Đi bằng xuồng máy hay chèo tay vậy anh?

Hai Quang nhìn cô ngạc nhiên không hiểu nhưng vẫn trả lời:

– Mình đi bằng xuồng máy, sao em hỏi vậy?

– Tại em nghĩ cù lao này cũng khá lớn, nếu chèo tay thì mất nhiều thời gian lắm mà em chỉ xin ngoại đi có một lát thôi, sợ lâu quá ngoại rầy

– Em muốn về xin phép? Tôi sẽ đợi

Thúy An lưỡng lự một lát rồi quyết định:

– Thôi mình đi

Hai Quang cười gật đầu rồi nắm tay cô một cách tự nhiên kéo đi theo ý mình, Thúy An bối rối muốn rút tay lại nhưng hình như anh không để ý đến vẻ ngại ngùng của cô nên vẫn nắm chặt

Bỗng có tiếng gọi đằng sau làm cả hai quay lại:

– Anh Quang !

– Ủa Hương – Hai Quang lên tiếng – Hương đi đâu vậy?

– Chà, em cũng tính hỏi anh câu đó chứ

– À, anh đi... có việc

– Việc gì vậy?

Quang hơi cau mày:

– Việc riêng. Còn Hương?

– Em hả? Em đi tìm anh chứ đâu?

Cô gái miệng trả lời Quang nhưng mắt cứ dán chặt vào Thúy An làm cô hơi lúng túng.

Từ ngày về đây, lúc nào ra đường cũng có người này hoặc người kia dòm dòm ngó ngó nhưng cô phớt lờ vì nghĩ mình là người lạ, người ta tò mò thì nhìn ngó vậy thôi, cô không quan tâm. Nhưng lúc này thì cô không thể tự nhiên được khi Hai Quang nói chuyện với cô kia mà cứ nắm tay mình, Thúy An vội giật mạnh thu tay về. Hương vẫn nhìn lom lom không bỏ sót một cử chỉ nào của Thúy An trong khi Quang

làm như không để ý, hỏi tiếp:

– Tìm anh? Chuyện gì?

Hương rời mắt khỏi Thúy An, quay sang nhìn Quang:

– Rủ anh ra quán cà phê nhạc của em. Từ ngày mở quán đến giờ anh không thèm ghé. Cả hôm khai trương em mời mà cũng chẳng thấy mặt mũi anh đâu hết

Giờ thì đến phiên Thúy An được dịp quan sát Hương. Thật tình thì cô hết sức ngạc nhiên khi bắt gặp một cô gái ăn mặc mô đen cực kỳ như vậy ở chốn làng quê này

Thúy An đứng im như phỗng, cứ nhìn Hương từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên như một người hành tinh vừa mới xuất hiện vậy. Mà cũng đúng thôi vì từ ngày về đây cô chưa hề gặp Hương, nên không thể tưởng tượng nổi ở cái cù lao này lại có một cô gái rất ư là mốt, không hề thua kém các cô gái chường diện ở đất Sài Gòn

Giữa ban ngày mà Hương ăn mặc cứ như là lên sân khấu ấy. Chiếc quần jean trắng lưng xệ bó sát đùi, ống hơi loe, chân mang đôi giày cao cả tấc. “Với đôi giày thế này, làm sao mà chị ấy có thể đi được trên những con đường làng mưa sinh ướt mà không bị té nhĩ?”

Chiếc áo hai dây bằng vải thun mịn có in hình một con mèo đang toét miệng cười trông rất lạ mắt. Để lộ giữa ánh nắng hai bờ vai trần với làn da trắng hồng. “Lạ thật, con gái nhà quê mà sao lại trắng trẻo thế cơ chứ? Chả bù cho mình, dân thành thị chính hiệu mà lại... Chậc! Đúng là trời cho ai nấy hưởng”

Thúy An ngấm nhìn không chớp mắt sợi dây chuyền to sụ với cái mặt hình trái tim bằng đá cẩm thạch màu xanh lý trên chiếc cổ trắng ngần kia mà thấy chói cả mắt. “Nó lấp lánh quá, rực rỡ quá! Chà! Với bao nhiêu vàng vòng trang sức chị ta đeo trên người xem cũng sang trọng ra phết”

Lại còn mái tóc uốn quăn được nhuộm màu hạt dẻ nữa kia. Gương mặt chị trang điểm thật kỹ, phấn son và chì đều tô kẻ thật đậm nên trông chị ta hoàn toàn khác xa, lạc lõng với dân cư xứ này

“A! Hay chị ta là Việt kiều về thăm quê hương? Chắc đúng là như vậy rồi!”

– Có gì quan trọng đâu! Hôm nay anh bận thì hôm khác ghé. Quán của Hương mới mở thì vẫn còn đó chứ đã dẹp đi đâu mà vội.

Giọng Quang trả lời tỉnh bơ làm Hương phật lòng, cô hỏi gặng:

– Vậy chứ anh có chuyện gì gấp đâu nói em nghe. Hồi nãy ghé đằng nhà, chú Tư nói hôm nay không có đoàn khách nào cả, mà anh thì rảnh nên đi vòng vòng đâu đó chơi rồi. Giờ ra đây gặp anh thì anh lại nói anh bận là sao?

Quang ngạc nhiên trước giọng điệu của Hương. Cô bạn cũ của anh hôm nay sao vậy nhỉ?

Nhưng anh chưa kịp trả lời thì Thúy An lên tiếng, có lẽ cô thấy mình bị thừa khi phải đứng nghe đối đáp qua lại như thế này:

– Thôi An về nghe anh Quang. Bữa khác mình đi cũng được

Cô cũng gật đầu chào Hương:

– Chào chị

Thúy An chưa kịp quay đi thì Quang đã chụp nhanh tay cô:

– Nè! Tôi đã nói là đưa em đi mà, sao lại về?

– Thì ... cũng đâu có gấp

– Gấp hay không thì mình cũng đi thôi. Lúc này em đồng ý rồi, nhớ không?

– Vâng, nhưng ...

– Không có gì đâu, đừng bận tâm

Thúy An chưa biết trả lời thế nào thì Hương xen ngang:

– Hai người đi đâu vậy?

Quang nhìn Hương vẻ hơi do dự một chút, rồi anh thản nhiên trả lời

– Hôm nay anh đưa Thúy An đi dạo quanh cù lao. À! Nãy giờ anh quên giới thiệu với Hương. Đây là Thúy An – Anh quay sang nói với Thúy An – Nãy giờ nghe chắc biết tên của Hương rồi phải không?

Hương là bạn của tôi

Hương lại cất giọng nhanh nhẩu:

– Anh khỏi giới thiệu em cũng đoán ra, đây là cháu của bà Ba, hôm bữa té xỉu dưới bến đò phải không?

Thúy An nóng bừng mặt xấu hổ khi nghe có người nhắc đến chuyện hôm trước. Vẻ ngượng nghịu của cô không qua khỏi mắt Hai Quang, anh xác nhận và khéo đưa câu chuyện sang mức bình thường để dẹp tan những câu hỏi tò mò các cô của Hương mà anh biết chắc sẽ tuôn ra:

– Chuyện đó nghe có gì ghê gớm đâu. Tại Thúy An không quen đi đò, vả lại từ thành phố tới đây đã mệt sẵn rồi. Ai cũng vậy thôi!

– Vừa rồi em nghe hai người tính đi chơi quanh cù lao hả? – Hương nhìn Thúy An hỏi - Bộ em không sợ bị xỉu nữa hả?

Chị này quả là lảm chuyện, cứ muốn bươi cái chuyện cũ rích kia ra hoài. Tuy trong bụng khó chịu nhưng Thúy An vẫn ra vẻ nhỏ nhẹ trả lời:

– Dạ không

– Tại sao? – Hương vẫn hỏi tới

– Tại có anh Quang đi chung thì em không sợ gì hết!

Mắt Hương nhướng lên ngạc nhiên như không tin vào tai mình

những câu vừa nghe, cô liếc qua Hai Quang. Anh đang im lặng nhưng cũng không dấu nổi vẻ bất ngờ. Thúy An cũng không hiểu tại sao mình lại buột miệng trả lời mạnh dạn như vậy. Rồi sợ hai người kia hiểu lầm cô bèn nói thêm như giải thích:

– Bữa trước chưa quen mà anh Quang còn giúp thì chẳng lẽ bây giờ ảnh lại để cho em té lộn cổ xuống sông hay sao?

Hương nhếch mép cười, định xin đi theo chơi nhưng nhìn sang thấy mặt mày Quang nghiêm nghị quá, chẳng thể đùa dai được nên nhún vai:

– Vậy thôi, hai người đi đâu thì đi nhưng chiều này nhớ ghé qua quán Hương ghen! Hương mời đó

– Ờ để coi. – Hai Quang trả lời không hào hứng lắm

– Còn coi ngó gì nữa ! Anh cứ hẹn lần hẹn nữa hoài!- Hương nở nụ cười với Thúy An - Chị mời cả em nữa đó ghen

– Dạ

Thúy An máy móc gật đầu. Hương quay người bỏ đi, không quên liếc xéo Hai Quang bằng ánh mắt sắc như dao mổ cau

Thúy An cứ mãi lo nhìn theo Hương cho đến khi dáng Hương khuất hẳn sau hàng loa kèn sau ngã ba cô mới quay sang bên, bắt gặp Hai Quang đang nhìn mình, cô tỏ vẻ ái ngại:

– Hay anh lại đăng quán của chị Hương đi, bữa khác mình ...

Hai Quang ngắt lời cô:

– Chuyện đó tôi biết sắp xếp, đừng bàn nữa. Bây giờ mình đi!

Anh nói như ra lệnh làm Thúy An hơi khó chịu nhưng cô không biết phải phản ứng ra sao vì ai biểu hồi nãy hăm hờ chịu đi, giờ từ chối sao được?

Quang cũng nhận ra thái độ do dự của cô nên hỏi nhẹ nhàng về quan tâm:

– Em không thích đi nữa à?

Thúy An vội lắc đầu:

– Đâu có! An thích đi chơi lắm, chỉ vì...

Quang lại cắt ngang không để cô nói tiếp:

– Vậy mình đi ngay bây giờ được chưa?

Rõ ràng tranh luận với anh là một việc làm rất mất thời gian, Thúy An đành cười trừ, không ý kiến gì thêm nữa. Cô gật đầu rồi lẻo đẻo theo anh đi về hướng bến đò

Thúy An cố giữ một khoảng cách nhất định, không đi sát bên Hai Quang nhưng cũng không đi quá xa để anh chụp tay lôi đi nữa. Lúc này chỉ một mình Hương thôi cô đã thấy ngại hướng chỉ sắp tới bến

đồ. Chỗ nào thì eo ôi... lúc nào mà chẳng đông người qua lại
Quả thật cô đoán không sai. Hai người vừa xuất hiện thì những cặp
mắt đã dòm ngó chỉ trở. Lại thật, mấy bữa trước cô cũng theo dì Biên
đi qua lại đây rồi chứ có phải không đâu? Mọi người cũng nhìn vậy,
nhưng chỉ đơn giản là nhìn qua thôi. Còn hiện tại thì họ cũng nhìn
đấy nhưng còn rù rì gì với nhau nữa cơ! Hay là tự mình nghĩ thế? Kệ!
Chẳng thềm để ý. Cứ đứng đây đợi Hai Quang đi lấy xuồng. Anh đã
dẫn thế

Chiếc xuồng máy đã được Hai Quang cho cặp sát vào bờ. Anh nói
vọng lên:

– An ơi ! xuống đây !

Anh cố giữ cho xuồng đứng yên, nó vẫn hơi chòng chành dù nhẹ
nhưng Thúy An cũng hơi sợ nên tự nhiên nắm lấy tay Quang giờ ra
cho cô níu. Cô cúi rúm ghé ngồi giữa tấm ván bắc ngang gần đầu
mũi chứ không dám ngồi qua bên nào của hai mé xuồng

Quang thấy điệu bộ của cô nên cười, mặt anh đã có vẻ thoải mái:

– Em thích ngồi đâu cũng được, không sao đâu, đừng sợ

Trên bờ bỗng lại có tiếng réo thật lớn:

– Con chào thầy!

Hai Quang ngược nhìn lên, Thúy An cũng quay lại

Trên bờ là hai anh em thằng cu Minh và bé Mai. Cả hai đưa nhãn
răng ra cười hết cỡ. Chẳng biết chúng đứng đấy từ lúc nào. Hai
Quang hất mặt hỏi, ra về nghiêm khắc của một ông thầy ngay:

– Hai đứa đang làm gì ở đó?

– Dạ, đâu có làm gì đâu thầy - Thằng Minh nhanh nhẩu

– Dạ, tụi con đi chơi ạ. – Con bé Mai thật thà đáp

Hai đứa nhìn Thúy An rồi khều nhau chỉ trỏ, con em níu thằng anh
giật giật:

– Ý! Chị cho mình viết đó

– Ủa, thấy rồi

Thấy chúng nhận ra mình, Thúy An cười rủ:

– Hai đứa có muốn đi chơi một vòng không?

– Dạ muốn !

Chợt nhớ ra mình chưa hỏi ý kiến Hai Quang mà đã đoảng tính rủ rê
tụi con nít, cô bèn quay sang anh cười bến lên:

– Mình cho tụi nó đi chơi chung được không anh Quang?

Hai Quang gật đầu cười để dãi một cách không ngờ:

– Ủa, hai đứa xuống đi!

Chỉ chờ có thế, hai anh em nó ùa xuống ngay

Hai Quang cho xuồng chạy thật chậm. Anh khỏi phải giới thiệu cảnh

quan cho Thúy An nữa, chỉ ngồi nhìn cô và cười. Mọi việc đúng ra của anh thì bây giờ đã có hai anh em Minh Mai cáng đáng hết rồi. Thằng cu Minh đứng hiên ngang đằng mũi xuống, tay chỉ chỗ này chỗ nọ, nói huyền thuyên cho đến độ Thúy An nghe thôi cũng không nhớ hết. Mai thì ngồi kể bên cô. Hai Quang để ý quan sát thấy con bé thật thông minh. Nó hay nhìn theo ánh mắt của Thúy An mà đoán, thỉnh thoảng mới nói nhưng rất đúng lúc. Thí dụ như lúc đi ngang qua một con lạch nhỏ, thấy Thúy An ngoái đầu nhìn, nó bèn giới thiệu ngay:

– Tụi em hay vô tuốt trong đó câu cá lắm!

Thúy An thắc mắc:

– Ngoài này sông lớn, cá nhiều sao không câu mà vô đó?

– Ý ! ở trống nước êm mình thả mồi, cá lượn vô mới dễ dính. Chứ ngoài này nước mạnh khó câu lắm

– À ra thế - Thúy An gật gù

– Bữa nào chị rảnh đi câu với tụi em không? Mai mạnh dặn rủ

– Ủ đi, chừng nào?

Mai ngập ngừng:

– Cũng hông biết nữa ... để bữa nào ba cho đi thì em chạy kêu chị hén!

Thúy An trợn mắt:

– Ủa! Đi với ba em à?

– Dạ

– Vậy ai câu?

– Ba

– Còn tụi em?

– Dạ! Anh Minh thì được ba cho móc mồi, còn em chỉ ngồi coi thôi!

Nếu chị có đi chung thì chị cũng ngồi chơi với em coi ba câu cá

Thúy An phì cười:

– Xời ời. Vậy mà nãy giờ nghe em nhưng chị tưởng em rành câu cá lắm chứ...

Mai dẫu môi cố cãi:

– Thì em cũng rành đó chứ! Không tin chị cứ đi với em coi. Em biết lúc nào cá cắn câu, lúc nào không phải

Giọng thằng Minh hớt ngang:

– Mà y xạo quá!

– Em xạo hồi nào?

Hai Quang hắng giọng làm hai đứa im bật. Anh lên tiếng hỏi:

– Nãy giờ hai đứa gọi cô An là gì vậy?

– Dạ, là chị...

Hai anh em rụt rè trả lời. Hai Quang lắc đầu nói tiếp:

– Sao lại chị. Phải gọi là cô nhé

Trước ánh mắt ngơ ngác của hai đứa nhỏ, Thúy An cũng thấy ngỡ ngàng quá phải đính chính:

– Tụi em làm quen với nhau cả tuần trước rồi. Hai đứa nó kêu như vậy có gì sai đâu, sao anh lại không chịu?

– Rồi tới lúc em vô lớp dạy tụi nó học thì sao? Lúc đó tụi nó cũng kêu chị om sòm coi sao được?

Hai Quang nhắc lại chuyện này làm Thúy An bối rối. Hình như có lúc anh rủ cô sang nhà phụ giúp trẻ học, cô đã đồng ý rồi. Hai đứa nhỏ này thì vừa nghe như vậy đã reo lên mừng rỡ

– A! Chị cũng làm cô giáo nữa hả?

– Vậy thì thầy nói đúng rồi, mình phải gọi bằng cô chứ! Hen anh Hai !

– Ủa, gọi bằng cô!

Thúy An vội xua tay lắc đầu nguầy nguậy:

– Khỏi, khỏi. Chị chỉ tính dạy các em mấy môn vẽ... và hát thôi

– Vẽ hả? Em thích học vẽ lắm! - Thành Minh giơ tay la lớn

– Em thích hát! Em thích hát!

Thúy An không biết nói sao đành quay sang Hai Quang. Anh chỉ cười nhìn cô chăm chú. Gió lộng trên sông đang thổi ngược làm mái tóc bay lung tung phủ kín khuôn mặt cô, anh vẫn nhìn thấy rõ đôi mắt đen nháy mở to hướng đến anh một tia nhìn lạ lùng, bối rối.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 12

Hôm nay trời không có nắng, gió thổi từng đợt mát mẻ dễ chịu, tự nhiên Thúy An muốn đi chơi. Trời đẹp và mát vậy không đi chơi thật uổng, mặc dù cô cũng nghi ngờ trời sẽ đổ mưa. Nhưng không sao, mưa thì càng thích. Thúy An thích mưa lắm. Dạo trước mỗi khi trời mưa là cô chỉ muốn ra đường. Cô tìm đủ mọi cách để ra khỏi nhà, khi thì nói phải đi học thêm, khi thì viện lý do trả tập cho bạn... để được đi lang thang trong mưa.

Sở thích oái oăm của cô đã có lần bị anh Liêm phát giác, ông anh lập tức tố cáo cô em út ngay trong bữa cơm chiều. Thế là mọi người trong nhà đều nhìn cô bằng cặp mắt quái đản, cùng hỏi cô chỉ với một câu: “Khùng hả?”.

Hôm đó vô tình anh Liêm ngồi với bạn trong quán cà phê thì mưa đổ

ập xuống bất ngờ. Những người đang đi trên đường đều nháo nhào tấp xe vô lễ tìm chỗ trú. Cô và mấy đứa bạn cũng vậy, tấp ngay vào quán ổng đang ngồi. Ông anh cô lúc đó không thấy cô hay có thấy mà không kêu không chừng, bởi vì ổng ngại kêu em gái rồi còn đám bạn của nó thì sao? Phiền và hơi bị hao.

Đứng nhìn mưa một hồi thấy càng lúc mưa càng lớn, ào ào, mịt mù, trắng xoá. Đường phố vắng hoe ngoại trừ những chiếc taxi, xe tải hay xe hơi là không sợ ướt, còn hầu hết đều chen chúc đứng đầy hai bên lề đường, núp dưới những mái hiên chờ mưa tạnh. Đột nhiên cô nói với đám bạn:

– Đi đại đi!

Cả bọn nhao nhao lên:

– Điên sao? Mưa lớn như vậy mà đi?

– Trú một chút đi, ngớt mưa rồi về

– Có gì gấp đâu.

Thúy An kiểm tra lại quần áo, mừng vì hôm nay cô mặc quần jean với áo thun đen dày mo, có ướt cũng không ngại người ta dòm nên quyết định làm theo ý mình, loay hoay dắt xe đạp xuống đường

– Thôi, tụi bây ở đó chờ.

Lũ bạn lại ong óng:

– Mà có việc gấp hả?

– Không !

– Sao lại đi ngoài mưa?

– Tao thích.

Vừa ra khỏi chỗ trú là cô lập tức ướt như chuột ngay. Cô chậm chậm đạp xe, nước mưa ào ạt bao phủ lấy người cô, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng cầu ngầu của mấy đứa bạn:

– Con An này khùng rồi.

Cô đâu biết là anh Liêm cũng đang chực hừng nhìn, để chiều về tố chi tiết. Ba là người thương cô nhất mà cũng chỉ nhăn mặt không hài lòng.

Kết quả là từ đó cô bị cấm tiệt không cho lội mưa ngoài đường nữa. Lý do là dầm mưa sẽ bị bệnh và quan trọng hơn là sợ cây đổ rớt trúng người.

Dạo này báo chí thường đang nhan nhản những tin nóng hổi về chuyện mưa gió làm cây trốc gốc, đè chết người đi đường, hoặc nhẹ thì cành cây rớt trúng thì cũng khổ. Những con đường thơ mộng “có lá me bay” hay những “cánh hoa dầu xoay tí bay bay” gì đó giờ chỉ còn lại trong văn chương thi phú thôi, chứ thực tế chúng đang là những mối nguy hiểm cho người thành phố trong mùa mưa gió.

Nhưng lệnh cấm là ở thành phố chứ ở đây thì ngoại ... chưa cấm, chắc không sao. Chỉ có điều ở đây mưa thì đường đất sinh lầy trơn trượt, không khéo là chụp ếch như chơi.

Thúy An nghĩ tới nghĩ lui không biết sẽ đi đâu chơi đây. Qua bên vườn hồng nhà Hai Quang? Lại vườn hồng ! Hình như mấy ngày gần đây mình chỉ lẩn quẩn quanh cái vườn hồng này hay sao ấy! Thôi phải nghĩ ra chỗ khác chơi. Hay đến Đình chơi?

Ngoại và dì Năm đang nói chuyện gì đó có vẻ quan trọng nên Thúy An mon men xin phép thì được bà gật đầu cho ngay kèm lời dặn:

– Đội cái nón vô.

Hôm nay ở đình cũng đông người. Chẳng biết ngày gì. Đã cất công lên tới đây mà lại thấy có vẻ nhộn nhịp quá nên Thúy An không mấy hài lòng. Thay vì thấp nhang làm lễ, cầu xin gì đó thì cô lại tìm chỗ khác mà lui.

Chợt thấy ai như ông Tư Sang đang đứng một mình cạnh những tảng đá bao quanh cái vũng nước nhỏ được người ta khéo léo sắp xếp thành hòn non bộ, Thúy An định mon men đến chào. Chưa kịp tới thì cô nghe tiếng người nói lớn:

– Chú Tư !

Ông Tư quay sang nhìn về hướng người gọi. Thúy An cũng đứng sững người khi nhận ra người vừa gọi là Hương, bạn của Hai Quang. Cả hai đều không thấy Thúy An, có lẽ vì cô đang bị khuất bởi một bụi cây. Thúy An quay lại tìm đường khác:

– Chú đến đây một mình hả chú? Anh Quang đâu chú?

– Nó đi Sài gòn rồi.

Tiếng ông Tư trả lời làm Thúy An chợt dừng bước. Hai Quang đi Sài gòn? Hồi nào vậy kìa? Mới tối hôm qua, lúc sang bên nhà anh dạy cho lũ trẻ con học, cô đâu nghe anh nói gì?

Tiếng Hương cũng ngạc nhiên không kém:

– Ủa, anh Quang đi hồi nào vậy chú Tư?

– Hồi sớm

– Chà! Dạo này con không thấy chú Tư xin nữa. Bộ chú không thích uống rượu nữa hả?

– Ủa, tự nhiên tao hết thích uống rồi !

– May ghê! Con mở quán cà phê chứ nếu mở quán nhậu mất mỗi chú Tư thì lỗ vốn chết

– Con nhỏ này, mày làm như tao uống ghê lắm vậy?

– Trời ơi! Chú xin mười mấy năm nay như vậy thì bà Chín Tiệm chỉ bán rượu cho một mình chú thôi cũng đủ giàu rồi

– Ờ, uống riết rồi chán

– Phải chú chán rượu thiệt không đó. Cháu nghe nói dạo này chú cứ lo dạy đờn ca gì đó cho con nhỏ con bà Hạnh phải không chú?

Vừa nghe đến đây, tự nhiên Thúy An nép hẳn qua một bên như muốn thu mình lại cho thật kín đáo để nghe người ta nói những gì về mình. Ông Tư im lặng không nói gì. Hương hỏi thêm:

– Chú Tư à, con hỏi thiệt chú cái này nghen

– Hỏi gì?

– Anh Quang ... có gì với con nhỏ đó không vậy?

Ông Tư vẫn im lặng trầm ngâm như không để ý đến câu hỏi của Hương trong khi Thúy An muốn nhảy nhồm khỏi bụi cây:

– Con nghe nói dạo này anh Quang với con bé thân nhau lắm. Chú không lo sao?

– Lo chuyện gì?

– Chú không sợ anh Quang giống chú sao?

Ông Tư lắc đầu nhẹ:

– Con bé đó dễ thương lắm!

Thúy An chớp chớp mắt cảm động khi nghe ông nhận xét vậy. Cô cũng nhíu mày thắc mắc về tình bạn giữa Hương và Hai Quang.

Theo như những gì anh kể cho cô nghe thì Hương chỉ là bạn học cũ, từng có chồng, từng li dị, sống thoải mái vì con nhà giàu. Anh chơi khá thân với Hương nhưng không thích cách sống của Hương lắm. Anh cho rằng họ không cùng quan điểm sống.

Nhưng hình như Hương có hơi quan tâm đặc biệt tới chuyện riêng của Hai Quang thì phải:

– Con nói với anh Quang rồi. Đừng đùa với lửa, cái gương của chú còn đó mà ảnh không chịu nghe. Con có câu này muốn nói với anh Quang nhưng không dám, sợ ảnh tự ái. Con nói chú nghe nhưng chú đừng giận nghen. Con không dám có ý ghét gì bà Hạnh nhưng cứ nghĩ lại những chuyện trước đây thiệt tình con thấy quá bất nhẫn. Đến cả em ruột của bà còn khổ đến bây giờ thì thử hỏi anh Quang có đang mù hay không?

– Chuyện xưa rồi, còn nhắc làm gì?

– Chú quên được thì con mừng cho chú. Nhưng con nghĩ ở cù lao nhỏ bé này chẳng ai là không thấy tội nghiệp mỗi khi nhìn thấy cái chân tật nguyên của cô Năm Hoa. Chú có nghĩ cô ấy cũng muốn quên như chú không? Con nói thiệt là con không hề ghét con nhỏ đó, nhưng nó dễ thương đến mấy đi chẳng nữa mà có bà mẹ như vậy thì ... phải dè chừng thôi chú à. Đừng để anh Quang phải khổ

– Thành Quang lớn lắm rồi chứ có phải là con nít đâu mà cần phải khuyên với bảo. Nhìn coi! Nó già hơn con người ta cả chục tuổi thế

kia thử hỏi ai khờ hơn ai?

Hương có vẻ nản khi nghe những câu trả lời của ông Tư. Cô chép miệng thở dài rồi chợt nhìn về bầu trời đã kéo đầy mây đen kịt. Cô hấp tấp từ giã:

– Trời sắp mưa rồi. Con về trước nghe chú Tư.

Ông Tư ngược nhìn trời rồi nói:

– Giờ mà về bên chợ thì không kịp đâu, tạt qua bên tao lấy áo mưa mà về

– Dạ, để con ghé vào mượn. Mà có ai trông chừng nhà không mà chú lên đây?

– Có bé Hai đang tưới cây ở trồng. Tao giao nhà cho nó. Mày tới kêu nó lấy áo mưa cho.

Hương đi lẹ xuống đường làng. Ông Tư Sang cũng đã bỏ đi vào trong đình. Chỉ còn mình Thúy An đứng trơ trọi. Tay chân cô toát lạnh. Tim như muốn ngừng đập vì những gì vừa nghe được.

Gió ào ào thổi càng làm Thúy An lạnh thêm nhưng cô không nhấc nổi chân. Đầu cô trĩu nặng khi nhớ đến những câu nói của Hương. Dì Năm bị tật nguyền là do mẹ cô ư? Mưa đã đổ xuống càng lúc càng lớn làm Thúy An chợt tỉnh. Cô quyết định đuổi theo Hương. Cô tuôn chạy trong mưa. Suốt con đường về cô không thấy bóng Hương nên chạy thẳng về nhà Hai Quang.

Hương đang mặc chiếc áo mưa vừa mượn được, trông thấy Thúy An ướt đầm, đứng ngoài cổng mưa, Hương ngạc nhiên vớ chiếc dù gần đó chạy ra hỏi:

– Em kiếm anh Quang hả? Anh đi lên Sài gòn có công chuyện rồi.

Thúy An lấp bắp:

– Tôi vào....

Hương nhanh nhẹn kéo tay Thúy An:

– Ủ, vào đây.

Chia cây dù ra cho Thúy An, Hương nói tiếp:

– Mượn cây dù này đi, nhà em gần thì cầm cái này mà về. Còn tôi thì mượn cái áo mưa

– Không, em ... chỉ muốn hỏi chuyện chị một tí

– Gì vậy – Hương ngạc nhiên

– Chị Hương à, chị hứa nói thật chứ?

Hương nhú mày về khó chịu:

– Chuyện gì mà hứa với hẹn, nói thật hay nói dối ở đây?

– Không ... không. Em muốn hỏi thăm chị một chuyện ... mà em ... không biết nên hỏi ai... Chẳng ai chịu nói cho em biết gì hết....

Hương cảnh giác:

– Chuyện gì?

– Chuyện ... của má em....

Hương cắt ngang:

– Tôi không biết gì đâu ! Em hỏi tôi vô ích.

Thúy An mím môi mạnh dạn:

– Em đã nghe chị nói chuyện với ông Tư ở trên đình nên mới hỏi chị.

Hương có vẻ hơi bất ngờ, nhưng cũng nói cứng:

– Em có nghe được thì cũng mặc em. tôi không có gì để nói cho em nghe cả. Muốn biết gì thì cứ hỏi thẳng người trong nhà chứ đừng hỏi lung tung nữa.

Nước mắt Thúy An tự nhiên chảy dài, cô mếu máo nói:

– Em năn nỉ chị đấy, chị kể cho em nghe đi.

Tay Thúy An lạnh ngắt, môi run run nín Hương. Nhìn gương mặt An thấy tội nghiệp nên Hương gật đầu, quyết định kể cho nó nghe cho rồi. Vì chuyện này ở đây ai cũng biết chứ đâu phải mình cô:

– Muốn nghe phải không? Vô trong đi

– Thôi, ở ngoài này cũng được chị Hương, em ướt lắm, không vô trong đó đâu.

Thúy An vẫn nín chặt tay Hương. Cô vừa quệt nước mắt vừa ngồi xếp ngay xuống nền nhà Hai Quang. Hương cũng ngồi bên cạnh hỏi:

– Em biết được những gì rồi?

– Em biết hỏi đó chú Tư thương ... má em...

– Đúng! Và bà Hạnh, má em, cũng thương chú Tư nữa, hai người bỏ với nhau thời gian cũng dài lắm. Cho đến khi có đám hỏi của cô Năm Hoa.

Thúy An trố mắt:

– Dì Năm em có chồng ư? Sao nào giờ em không biết?

– Từ từ rồi tôi kể cho nghe! Hỏi đó cô Năm Hoa đi lên thành phố học đại học. Được hai năm thì cô Năm dắt về một thanh niên đã quen ở Sài gòn, nghe đâu học cùng trường trên cô một, hai năm gì đó. Bà ngoại của em thấy ông đó hiền lành và gia đình ở Sài gòn cũng giàu lắm nên bằng lòng ngay. Hai bên đồng ý làm đám hỏi, chờ tới khi cô Năm ra trường thì cưới. Đám hỏi được tổ chức vào dịp hè, nghe nói linh đình lắm. Sau đó thì cô Năm Hoa vẫn ở nhà chơi cho đến hết hè. Còn vị hôn phu kia thì chạy đi chạy về thăm nom. Chuyện đời thật oái oăm. Chẳng hiểu ông thăm nom cái gì mà dùng một cái bà Hạnh chia tay ông Tư Sang cái rụp. Cướp vị hôn phu của em mình ngon ơ. Lúc hai người thú thật với bà ngoại em thì cô Năm nghe được. Cô khóc chạy lên chùa, nhưng không may gần đó có mấy tảng đá bị lở nên té xuống bị đá đè vỡ xương chân. Lúc đưa vô bệnh viện cô Năm còn

tìm cách tự vẫn mấy lần. Hai người kia vừa sợ vừa xấu hổ nên trốn tuốt trên Sài Gòn ở luôn, không mặt mũi nào mà về nữa

– Vậy ông đó là ... - Thúy An lắp bắp

– Nghe nói ông tên Vĩnh. Phải ba em không?

– Ba... em....

Cả người ướt vì mưa giờ đã bắt đầu thấm lạnh. Cơn lạnh càng lúc càng tăng làm hai hàm răng của Thúy An va đập vào nhau lập cập. Cô cảm thấy mình không còn thở được nữa.

Mắt Thúy An trợn trừng lơ lảo. Đầu óc nặng như chì. Cả người cô run lên bần bật. Trong đầu cô bây giờ chẳng còn gì ngoài hình ảnh chiếc nạng gỗ của dì Năm cứ lảng vảng. Ôi, tội nghiệp cho dì. Miệng cô cứ mãi lắp bắp những tiếng không thành lời:

– Mẹ ơi... Mẹ đã làm gì thế này... Cả ba nữa ... Ba....

Giọng Hương hoảng hốt lay gọi vẫn không làm Thúy An tỉnh táo được. Cô chỉ thấy trời đất sầm tối u ám....

Vừa tỉnh lại là Thúy An đã thấy ngay gương mặt lo lắng của Hai Quang cạnh giường. Cô nhòm dậy nhìn quanh, nhà ngoại mà! Sao Hai Quang lại ngồi trong này ngang nhiên như vậy được? Bà ngoại với nét mặt nghiêm khắc, dì Năm ngồi buồn rầu, ngay cả dì Biên cũng xó rớ gần đó. Tất cả đều tập trung nhìn vào Thúy An làm cô hoảng hốt bật dậy ngay.

Ngoại cô là người lên tiếng trước tiên:

– Mô phật! Nó tỉnh rồi ! Coi cháo còn nóng không, hâm lại đi Biên! Rồi đặt nồi lá xông luôn đi! Nó ăn miếng cháo rồi xông là vừa. Khổ quá! Dầm mưa dầm gió chi vậy không biết. Ai hành ai đây mà đội mưa đội gió đi hỏi han người ta vậy chi hả An?

– Thôi mà đừng la nó nữa – Dì Năm nhỏ nhẹ.

Bà ngoại chột méo máo, rồi trên gương mặt già nua của bà chảy dài những giọt nước mắt hiếm hoi:

– Tao là rầy gì nó nữa ! Những chuyện cũ rích đó biết hết cả rồi ! Hay ho gì đâu mà cứ tìm cách bươi ra hoài vậy hả?

– Ngoại

Thúy An cũng oà lên khóc. Dì Năm cúi mặt âm thầm chùi nước mắt.

Tiếng Hai Quang thở dài, vỗ nhẹ lên vai Thúy An:

– Nín đi An!

Bà ngoại đã trấn tĩnh từ lúc nào, giọng bà lại đầy vẻ uy quyền:

– Thôi không có ngồi đó tí tê nữa ! Lo mà ăn uống nghỉ ngơi cho khỏe đi. Rồi tao lại nhấc má bây xuống rước về.

Thúy An tủi thân, nước mắt lại tiếp tục chảy dài:

– Ngoại đuổi con hả ngoại?....

Bà ngoại cô hứ nhẹ:

– Để mày ở đây thêm ngày nào là sanh chuyện rùm beng lên nữa. Người như cây tằm tre không lấy gì mạnh khỏe, chẳng phụ giúp được bao nhiêu mà cứ hay làm những chuyện khủng điên hoài để nay lẫn chỗ này, mai té chỗ kia. Xuống đây có bao nhiêu ngày đâu mà xóm làng nào động hết mấy phen. Tao chán quá rồi !

Dì Năm bước lại gần đưa tay sờ trán Thuý An rồi ngồi xuống bên cạnh:

– Con thấy trong người sao rồi? Thấy đỡ chưa? Đừng có đi chơi lung tung nữa nhé. Cứ ở nhà vài ngày cho khỏe đi. Dì đi gọi điện cho má con rồi. Má con nói vài ngày nữa rảnh sẽ xuống đón con về

– Dì cũng đuổi con nữa hả dì? – Thuý An thút thít:

– Đừng có nói bậy! Con phải lo về học chứ!

Bà ngoại tiếp lời dì Năm:

– Cái con ba trợn này! Ai mà đuổi? Ở đây soi mói tò mò đã rồi, chưa hả dạ hay sao? Còn không lo về trên đó mà học hành thi cử. Hôm bữa nghe bây nói muốn thi cái gì đó thì về lo mà thi đi. Bộ tính cứ ở đây la cà hoài như vậy hay sao? Tao nói rồi, ráng mà thi cho đậu đó. Má bây không lo thì tao lo cho.

Thuý An quệt ngang nước mắt, thò chân xuống giường dợm bước đi thì Quang níu lại:

– Còn yếu mà đi đâu vậy?

– Em đi tắm, áo em ướt mồ hôi không hà.

Dì Năm xua tay lia lịa:

– Không được ! Con ở yên trên giường đi. Cảm lạnh từ hôm qua tới giờ mà tắm sao được ! Ăn cháo trước đã. Chị Biên ơi, múc chén cháo lên đi

– Đây ! Đây

Trên tay dì Biên là chén cháo trắng bốc khói, bà ngoại vừa bỏ một miếng trầu vô miệng vừa bồm bẻm cần nhai:

– Con nhỏ này ngu ơ là ngu. Tắm, tắm cái gì? Ăn cho xong rồi trùm mền lại mà xông là thuốc. Còn thằng Hai Quang, ngồi cả buổi như vậy đã chưa? Lo về bên ăn uống tắm rửa gì đi, rồi có muốn canh thì chút nữa qua tha hồ mà canh

– Dạ....

Hai Quang líu ríu đứng lên chào rồi ra về. Bà ngoại còn nói thêm lúc anh ra đến cửa:

– Nhớ nói với chú Tư bây là con An nó khỏe rồi, khỏi đi qua chợ hốt thuốc nữa nghen

– Dạ!

Hai Quang quay lại gật đầu với bà, tiện thể nhìn Thuý An đang xì xụp thổi cháo rồi cười với cô.

Thuý An vừa ăn cháo vừa nhìn ngoại. Lúc vừa tỉnh thấy Hai Quang ngồi trong nhà là cô thấy lạ. Rồi từ nãy giờ thấy ngoại nói chuyện không có gì là thù ghét Quang, cô không hiểu gì cả, nhưng không dám lộ vẻ thắc mắc. Bà ngoại cô xỏ dép đi ra sau nhà, vừa đi vừa làu bàu:

– Thiệt là mệt với đám tụi bây, con với cháu....

Đội bóng ngoại vừa khúat là Thuý An khều ngay dì Năm hỏi nhỏ, thần sắc tươi tỉnh khoan khoái không có vẻ gì là bệnh hoạn:

– Dì Năm !

– Hử!

– Sao anh Quang qua đây vậy dì?

Dì Năm nhìn đứa cháu, cốc đầu cô một cái:

– Tại con chứ ai! Lại nằm vật ra bên nhà người ta như vậy !

Thuý An nhú mày:

– Nhưng lúc đó đâu có ảnh ở nhà?

– Thì nó về nghe được nên chạy qua đây ngồi luôn tới giờ

– Ủa, nghe nói anh Quang lên Sài gòn mà, sao về mau vậy?

– Gì mà mau? Nó đi hôm qua, giờ mới về là đúng rồi, còn thắc mắc cái gì nữa? Bộ con tưởng con mới lần ra đó sao? Cô đã nằm hai ngày rồi đó cô nương! Nhìn lịch thì biết. Con làm không những cả nhà mà cả xóm này cũng hết hồn suốt từ hôm qua tới giờ! Không biết mắc chứng gì mà trợn mắt trợn mũi, tay chân co giật như người bị động kinh vậy.

Thuý An hoảng hốt:

– Con... co giật thiệt hả dì Năm?

– Ủ!

– Chết rồi ! Vậy là con bị thần kinh thiệt rồi ! Con có bị... khủng không dì?

– Khủng quá đi chớ! – Dì Năm Hoa cười – Thôi, dì nói chơi thôi.

Không sao đâu ! Con chỉ bị mắc mưa cảm lạnh, rồi nghe con Hương nó kể chuyện thì bị xốc thôi chứ không có gì đâu. Dừng nghĩ ngợi lung tung nữa.

Chợt nhớ ra Thuý An vội hỏi:

– À quên! Còn chị Hương có sao không dì?

– Sao là sao? Con muốn hỏi gì?

– Thì. chị Hương có bị ngoại ... chửi không dì?

Dì Năm lắc đầu:

– Chửi bởi gì nữa! Bộ con tưởng ngoại con bạ gì cũng chửi sao?

Im lặng một lúc dì Năm nói tiếp:

– Lúc con Hương chạy qua đây báo, cả nhà mình qua đó thấy con như vậy, ngoại con quỳnh quáng la khóc om sòm. Cũng may con chỉ co giật một chút thôi rồi nằm thêm thiếp như vậy luôn. Ai cũng lo nhưng đỡ hoảng hơn. Con Hương chạy về bên thị xã mời bác sĩ qua nữa đó chứ! Mà con nhỏ cũng gan ghen. Nó ngồi kể một mạch chuyện con tò mò hỏi, rồi nó nói con nghe những gì, nó thành thật kể hết. Nó nói vì đó là những chuyện có thật, ai cũng biết, chứ nó đâu có bịa ra đâu mà sợ!

Thuý An ngập ngừng:

– Lúc đó ngoại có rầy chỉ không dì?

– Ngoại con chỉ lo cho con thôi chẳng rầy la ai đâu ! Nhưng có người trách con Hương dữ lắm

– Dì hả?

– Không! Thằng Quang ! Nó mới về hồi sớm nay, nghe ai kể không biết mà nó cự con Hương một chập rồi chạy thẳng qua đây ngồi luôn. Ngoại nói về nhà đi mà nó nhất định không chịu, cứ ngồi đây miết. Dì sợ ngoại bực mình mà quát nạt đuổi cổ nó chứ! Nhưng cũng lạ là ngoại con không khó chịu gì hết, để mặc nó muốn đến ngồi lúc nào thì ngồi. cái thằng cũng lì ghê đi!

Thuý An thừ người nghĩ ngợi. Dì Năm ra lệnh:

– Ăn xong chưa? Đưa chén đây ! Chuẩn bị xông ghen.

Thuý An cảm thấy khoẻ hẳn sau khi xông nôi là thuốc. Cô đánh tiếp một giấc cho tới lúc sẩm tối. Lúc dậy thì cả nhà đang ăn cơm. Cô nhồm dậy kêu lên:

– Con cũng đói bụng quá.

Miệng nói là cô nhào tới bàn ngay, nhưng mà ngoại nạt:

– Bệnh mà ăn cơm cái gì! Ăn cháo đi!

– Con ăn cơm được mà ngoại ...

– Không ! Ăn một hồi ỏi ra hết thì sao? Tao biểu ăn cháo đi.

Giọng ngoại cương quyết quá nên Thuý An không dám cãi, mặc dù ngán cái món cháo trắng đường cát tới tận cổ nhưng cô vẫn ráng nuốt cho ngoại yên lòng.

Cả nhà đang yên lặng ăn cơm, bỗng bà ngoại làm bầm:

– Hừ! Bộ không biết câu “trời đánh tránh bữa ăn” sao? Người ta chưa nuốt trôi miếng cháo mà đã ló mặt qua canh, làm như canh bấu vật vậy.

Ai cũng quay qua nhìn. Hai Quang đang thập thò ngoài cổng. Dì Năm phì cười, gật đầu với dì Biên. dì Biên chỉ chờ có vậy vội buông đũa đi ra mở cổng. Dì Năm nói nhỏ với bà ngoại:

– Chứ nó không phải báu vật của má sao?

Thuý An đỏ mặt lên nhìn ngoại, bà khoát tay tỉnh bơ:

– Xì, tao không thèm. Nó chỉ giỏi làm chuyện dở hơi không hà. Bữa đòi làm cô giáo dạy con nít học, rồi bữa thì xách đòn đi học người ta. Rồi nay thì xin đi câu cá, mai thì xin đi câu tôm mà chẳng khi nào thấy đem về con lăng quăng nào. Phiền quá là tao đuổi về trên cho rồi.

Đàn cầm duyên tơ

Chương 13

Thuý An được sự ủng hộ của ngoại nên nhất quyết sẽ thi vào trường nhạc. Cả tuần nay cô ôm cây đàn bầu qua nhà Quang để học những ngón nghề của ông Tư Sang.

Ngay cả ông Tư cũng lấy việc dạy cô làm niềm vui. Ông tận tâm với cô lắm. Ông nhận xét rằng Thuý An rất thông minh, lại có khiếu nữa. Chỉ hơn tuần mà cô đã có thể vừa đàn vừa ngâm nga vài bài nhạc cổ. Cô ráng học đàn hát cho nhuần nhuyễn để về Sài Gòn thi vào trường nhạc.

Hôm nay có Hương qua chơi, Thuý An hứng chí biểu diễn cho Hương nghe. Cô dạo vài đoạn nhạc buồn rồi cất giọng ngâm bài mới học được.

“Đền nào cao bằng đền Châu Đốc.

Đất nào dốc bằng đất Nam Vang.

Một tiếng anh than.

Hai hàng lụy nhỏ.

Anh có mẹ già biết bỏ ai nuôi.

Dòng nước chảy xuôi.

Con cá xuôi lội ngược.

Anh thương nàng biết được hay chăng...”

Ông Tư Sang lim dim mắt, gật gù hài lòng. Hương ngồi cạnh cũng gõ tay đánh nhịp rồi cười khích lệ. Ông Tư bỗng vui miệng.

– Má con ngày xưa cũng thích đàn bài này lắm!

Thuý An khựng người nhìn ông, Hương cũng nhìn dè dặt. Thuý An chớp mắt nhỏ nhẹ.

– Chú... còn nhớ má con?

Hương khều tay cô. Ông Tư không trả lời, chỉ im lặng mơ màng hồi lâu rồi hỏi ngược lại.

– Con có biết xuất xứ cây đàn này không?

– Dạ không !

– Cây đàn này trước đây là của chú.

Thuý An mở to mắt ngạc nhiên. Từ lúc vợ được nó trong kho cô cũng có thắc mắc. Hỏi hoài mà dì Năm không nói nên cô cũng quên bẵng đi. Nhưng cô cứ đinh ninh là của một ai đó trong nhà mình chứ không thể ngờ chủ nó lại là ông Tư.

– Của chú?... Sao nó lại nằm trong nhà ngoại con?

– Cái hôm má con chia tay với chú nói sẽ lấy chồng ở thành phố, chú đau khổ lắm. Mấy ngày trời lang thang trước nhà ngoại con muốn tìm hiểu xem người mà má con sắp lấy là ai. Nếu lúc đó đụng mặt chắc chú cũng dám xông tới ăn thua đủ lắm chứ chẳng chơi.

Ông cười cười kể tiếp:

– Gặp được má con thì lúc đó cô ấy nói khi nào đám cưới sẽ mời chú đàn ông. Chú buồn quá về nhà đem cây đàn đi qua, giữa đường gặp cô Năm Hoa cùng vài người trong xóm đang rủ nhau đi chùa, chú bèn nhờ cô Năm cầm nó về cho má con, nói là chú tặng mừng đám cưới. Lúc đó cô Năm cũng ngạc nhiên lắm mới bỏ dở chuyện lên chùa mà quay về nhà. Chuyện sau đó thì con biết rồi. Thú thật là lúc thấy con khệ nệ ôm cây đàn ra sau vườn chú hết sức bàng hoàng. Chú cứ ngỡ là nó bị ngoại con đập nát từ lâu rồi chứ!

Thuý An ngồi im, mắt rưng rưng. Hương có vẻ không an tâm nên giật nhẹ tay cô nói qua quýt:

– Thôi! Những chuyện xưa qua rồi An à. Nghe cho biết thôi rồi bỏ chứ đừng để bụng sinh phiền. Bây giờ mọi người cũng thấy ngoại em cũng đâu có dữ lắm đâu. Bà Ba cũng tình cảm lắm chứ. Nếu không thì cây đàn này làm sao còn nguyên vẹn đến bây giờ.

Thuý An ngược nhìn Hương nhoẻn cười gật đầu. Hương cũng nhón nhíp hẳn lên:

– Với lại mấy hôm nay chị thấy anh Quang qua lại bên nhà thường xuyên rồi có sao đâu.

– Ai nói gì tới tên tôi vậy?

Hai Quang đang tới gần nhìn Thuý An nói:

– Anh thấy má em xuống rồi kìa.

– Đâu? – Thuý An chột nhón nhác hỏi.

– Bên nhà ngoại em đó.

Thuý An vội vàng đứng lên ôm cây đàn, đi vài bước bỗng ngừng lại nói với ông Tư:

– Con quên, nó là của chú.

Ông Tư xoa tay lia lia:

– Không. Giờ nó là của con mà! Con giữ lấy.

Thuý An mỉm cười chạy vụt về nhà. Vừa tới cổng là cô đã nghe tiếng quát tháo của ngoại. Cô rón rén tới cạnh cửa rồi đứng im ở đó để nghe xem chuyện gì. Thì ra ngoại đang nói về chuyện thi cử của cô. Thuý An đồng tai lên theo dõi xem ngoại đang đem quyền uy ra can thiệp cho cháu dù có hơi thô bạo. Má cô cũng cố gắng chống chế.

– Má làm như con không lo gì cho nó vậy.

– Lo gì? Mà cứ bắt nó thi những chỗ nó không thích thì làm sao nó đậu được chứ? Những cái nó học không vô thì làm sao nó đi thi? Mà nó rớt cũng là cái cách nó phản đối mà, biết chưa?

– Tại cái con đó nó chướng khí chứ con lo cho tương lai nó như vậy nó còn muốn gì nữa? Xuống đây có bao nhiêu ngày đâu mà nó cũng rủ rỉ đến độ má gặp mặt con là chửi xối xả như vậy.

– Cái gì? Lo cho tương lai của nó hả? Tương lai của nó là thằng nhà giàu lái xe hơi chờ mà xuống rồi ngồi bên đó chứ không thèm xuống đồ qua đây chứ gì?

Vừa nghe tời đó Thuý An giật thót người. Trời đất! Má cô còn lòi cả Vũ xuống đây làm gì chứ?

Chợt có tiếng người khều nhẹ vai, cô quay ngoắt sang thì Hai Quang dí tay vào trán cô cười. Anh đã đứng đây hồi nào không biết.

Giọng ngoại cô vẫn sang sảng:

– Hay quá ha! Cũng sưu tầm được con ông chủ tiệm vàng để chọn làm rể à? Mà con An nó chịu không?

– Dạ, thì tui nó đang tìm hiểu nhau mà má.

– Tìm hiểu ! Hứ! Chẳng biết mặt mũi làm sao nhưng nghe đang ngồi bên chợ ôm cái xe hơi là thấy ghét rồi.

– Thì nó cũng lặn lội chờ con xuống tận đây đón con An là cũng muốn ra mắt má lắm chứ. Nhưng mà con thấy qua đó bất tiện quá nên mới kêu nó ở bên. Vả lại nó cũng cần giữ cái xe nữa....

Bà ngoại giọng chì chiết:

– Ờ, bên đó đâu có tiệm giữ xe. Mà có chẳng nữa cũng đâu có ai dám giữ chiếc xe hơi đời mới sang trọng như vậy ! ... Còn hai cái đứa đó thập thò đã chưa?

Thuý An giật mình khi nghe ngoại quát. Cô vội đưa tay rồi sau đẩy Quang ra hiệu anh chuồn về đi, con mình thì riu riu vô nhà.

Vừa thấy Thuý An vào là bà Hạnh cau mày hỏi:

– Con đi đâu nãy giờ?

– Dạ con... đi học cái này nè.

Vừa nói cô vừa chìa cây đàn trên tay ra. Bà Hạnh tái mặt. Bà đã thấy nó ôm cái gì đó khư khư lúc mới vào, nhưng giờ nhìn kỹ bà trợn mắt.

– Cửa ai thì đem trả cho người ta đi. Học ba cái thứ này!

– Cửa con đó má.

– Cái gì? Ai cho?

– Tao cho đó! - Bà ngoại vừa nhai trầu vừa trả lời.

Bà Hạnh nhăn nhó:

– Má cứ chiều nó làm chi. Mất thời gian vào mấy thứ vô bổ này.

– Vô bổ gì. Nó chuẩn bị về trên thi vô trường nhạc đó.

– Gì mà nhạc?

Bà ngoại bỗng quắc mắt lên:

– Nè! Tao nói cho vợ chồng mày biết nghe. Con An nó muốn thi vô trường nhạc. Tao cho phép nó thi. Nó thi đậu mà vợ chồng bây không lo thì tao lo.

Bà Hạnh thở dài than thở:

– Thôi con không dám có ý kiến ý cò gì với con chương đời này nữa.

Nó muốn thi đâu thì thi ! – Quay sang Thuý An bà nhăn nhó – Còn không lo thu dọn quần áo rồi về. Để người ta chờ mãi hay sao?

– Để ... chừng nào gần thi... con về được không má?

– Trời đất! Đừng có thấy ngoại mày bệnh chằm chặp rồi được nước làm tới ghen. Để thằng Vũ đợi bên đó cả buổi còn chưa vừa bụng mày sao? Lấy đồ về mau lên.

Dì Năm xuất hiện ở cửa buồng, trên tay là ba lô đồ đạc của Thuý An. Chắc nãy giờ dì lo thu dọn dùm cô.

– Cầm lấy đồ rồi theo má con về đi An. Thi xong rồi về đây chơi, có ai cấm đâu.

Bà ngoại lại lên tiếng làm ai nấy bất ngờ:

– Ôi thôi, nó muốn về bây giờ thì về, còn chưa muốn thì cứ ở. Mày cứ về trước vài bữa nữa nó về sau cũng được.

– Má nói vậy sao được. Nó biết đường đâu mà đi.

– Thì có người đưa nó về tận nhà chịu chưa?

– Má thiệt là... Ở đây ai mà đưa nó về trên được chứ?

– Tao kêu thằng Hai Quang đưa dùm là nó đi liền.

– Ai vậy?

Mọi người im ru. Bà Hạnh quay sang hỏi Thuý An.

– Cái thằng hồi nãy xớ rớ gần con đó hả?

– Dạ!

– Ở đâu vậy?

– Dạ... ở bên kia... - Thuý An đưa tay chỉ.

Bà Hạnh cau mày, ngoại lại lên tiếng:

– Nó là cháu của thằng Tư Sang.

Bực bội bà Hạnh xua tay:

– Một quá! Bây giờ con có chịu về hay không?

Thuý An thấy dì Năm gật đầu ra hiệu nên cô bước lại khoát ba lô lên lưng rồi ôm lấy cây đàn.

– Đem cái đồ quý đó theo làm gì? – Bà Hạnh nhăn mặt.

– Ngộ chưa! Của nó thì nó muốn đem đi đâu kệ nó. Cá vậy cũng la con nhỏ được hà. – Ngoại bênh.

– Chậc! cồng kênh như vậy

– Sức nó rinh được cứ để nó đem.

– Thừa ngoại đi rồi về, mau lên!

– Thừa ngoại con về! – Thuý An lại gần ngoại.

– Về hả con? – Ngoại cô dịu giọng.

– Dạ! Thi xong là con về hén ngoại.

Bà gật đầu:

– Ủ! Có biết đường không đó? Nếu không biết thì cứ nhấn xuống đây, tao cho người lên đón nghe chưa.

– Dạ.

Thuý An lại chào dì Năm, ra sau nhà tìm dì Biên rồi đi theo má ra bến đò.

Ngang vườn hồng cô nghênh cổ ngó vô nhưng trong đó vắng hoe, chẳng thấy ai.

Qua bên chợ, lúc tới gần chiếc xe du lịch bóng loáng của Vũ, chợt có tiếng kêu tên Thuý An ới ới. Cả má cô cũng quay lại. Thuý An thấy Hương đang trờ tới tay ngoắc lia lịa. Cô nói bà Hạnh vào xe trước rồi đi lại gần Hương.

– Em về đây chị Hương. Khi nào rảnh em sẽ xuống đây chơi.

Hương kéo tay cô đi nhanh về phía quán của mình. Hai Quang đang ngồi trong đó.

– Ủa! Anh Quang đang ngồi đây hèn chi khi nãy đi ngang qua mà không thấy anh đâu hết.

Quang đứng lên cười:

– Cho anh số điện thoại của em đi. Thỉnh thoảng anh gọi.

– Dạ.

Thuý An hí hoáy ghi vào tờ giấy Hương đưa. Quang cũng đưa cho cô tấm card:

– Số của anh nè. Khi nào rảnh gọi cho anh nhé. Chừng nào muốn về đây chơi thì cứ gọi cho anh. Anh tới tận nhà đón em đi, khỏi phiền má em nữa.

– Dạ. Nhưng em cũng biết đường đi rồi chứ bộ. Có điều chắc phải thi

xong em mới có dịp về được. Thỉnh thoảng em sẽ gọi điện thoại....

Hương xen ngang:

– An cần gì phải gọi điện thăm ông Quang. Có gọi thì gọi cho chị nè. Đây cầm số của chị. Bảo đảm vài ngày nữa hai người gặp nhau cho coi. An về rồi thì đổ ông chịu ở yên. Nè anh Quang ! Hương đề nghị hay là anh nên mua đại một căn nhà ở Sài gòn để chạy lên cho tiện.

Quang nhắc:

– Đừng có dài dòng nữa, má em chờ kìa.

Thuý An vội chào lần nữa rồi quay trở ra.

– Ráng thi đậu nghen nhỏ!- Hương vẫy tay nói với theo.

Vào xe rồi bà Hạnh hỏi ngay.

– Ai vậy?

– Dạ, bạn con.

Vũ quay lại nhìn Thuý An đề nghị:

– Em lên đây ngồi nè An. – Anh chỉ ghé kế bên.

– Thôi, để má em ngồi một mình buồn chết.

Bà Hạnh đập nhẹ vào tay cô nhăn mặt:

– Đi lên đó ngồi đi. Làm như thương tôi lắm vậy. Nãy giờ phát bực cả mình mới lòi được nó về đó Vũ.

Bà Hạnh than thở làm Vũ ngạc nhiên quay sang hỏi khi Thuý An leo lên ghế trên ngồi yên ổn:

– Sao em chưa chịu về? Bộ dưới đây có gì vui lắm đến độ quên cả Sài gòn?

Thuý An chỉ cười không đáp. Vũ nghiêng đầu sang hỏi nhỏ:

– Cái cô lúc nãy là bạn với em à?

– Dạ! Nhưng chị Hương lớn hơn em.

– Ủ, anh thấy.

– Anh thấy chỉ đẹp không?

– Anh không để ý.

– Anh xạo hoài! Không để ý sao hỏi?

– Tại anh thấy lạ.

– Chị ấy diện quá phải không?

– Ủ.

– Hồi mới gặp chị Hương, em cũng ngạc nhiên lắm, giống như anh vậy.

Cả hai cùng cười, bà Hạnh nhắm mắt thiu thiu ngủ ở bang sau. Thuý An không biết làm gì bèn lẩm nhẩm hát.

“Đền nào cao bằng đền Châu Đốc.

Đất nào dốc bằng đất Nam Vang...”.

Đang hát ngon trớn bỗng bà Hạnh nạt nhỏ.

– Đừng có rên rỉ mấy câu ngớ ngẩn đó nữa An.
Thuý An nín bật. Liếc sang thấy Vũ tùm tùm cười, cô lờm anh một cái rồi ngồi im nhìn ra ngoài kính xe

Đàn cầm duyên tơ

Chương kết

Sáng nay đang ngồi trước cửa, Thuý An thấy ông phát thư trờ tới cổng. Linh tính báo là thư của mình cô vội chạy ngay ra. Đúng ngay chóc. Thư báo kết quả thi đậu vào Nhạc viện thành phố khoa Nhạc dân tộc. Cô vui mừng hí hửng khoe với cả nhà nhưng bị cụt hứng ngay.

Ba cô chỉ cười qua loa cho có. Má cô thì làm thinh, chăm chú vào mớ sổ sách, miệng lẩm bẩm tính toán thu chi gì đó. Anh Liêm cầm tờ giấy đọc xong phán:

– Con nhỏ này chắc chạm mạch thiệt rồi. Nào giờ toàn nghe nhạc ngoại quốc không hà. Tự nhiên nó giờ quẻ đi học nhạc dân tộc. Đang “La Cumpasita” chuyển sang “rau đắng mọc sau hè”. Ngộ hén!

Chị Diễm trề môi:

– Đã thi vào nhạc viện thì người ta học piano hay violon gì đi, cho nó sang một chút. Tự nhiên học đàn bầu, nhà quê ghê

– Thì em thích em mới học. Ai không thích thì thôi, miễn đừng ở không cà nhổng là được rồi.

Diễm vội hăm dọa Liêm:

– Anh Hai coi chừng nghe. Chọc Út hoài Út gọi điện méc ngoại là anh chết bây giờ.

Liêm le lười cười:

– Ủa quên! Con An bây giờ là Út cưng của bà ngoại rồi. Đợt sau nếu ngoại có cần đứa nào thì mày tranh thủ về lấy lòng ngen. Nếu không tao giành à.

Bà Hạnh buông viết xếp sổ cất ngang:

– Khởi giành. Sắp tới đây dì Năm mày phải vào bệnh viện nè. Đứa nào muốn về dưới đó chăm sóc.

Tin này làm Thuý An ngạc nhiên:

– Ủa, dì Năm làm sao vậy má?

– Dì Năm con có bạn bác sĩ giỏi mới tu nghiệp ở nước ngoài về. Ông đó thuyết phục dì tụi con mổ sắp lại xương rồi tập vật lý trị liệu gì đó

- Vậy là dì Năm sẽ hết tật hủ má? – Thuý An mừng rỡ hỏi
- Cũng không biết có hết hẳn không nữa. Dì con bị lâu quá rồi. Nhưng hy vọng là sẽ đỡ phần nào hay phần nấy.
- Ông Vĩnh nãy giờ im lặng bỗng buột miệng:
- Dì tụi nhỏ chịu chữa là mừng rồi. Chi phí bao nhiêu cũng được. Mình lo hết chu đáo nhé
- Anh khỏi lo. Chuyện đó em tính rồi. Kỳ này Năm Hoa chữa bệnh, gia đình mình phải có bổn phận lo cho nó chứ. Cầu trời cho em nó khỏi hẳn thì em cũng mừng
- Sao em biết tin này? Dì ấy nói à?
- Không. Má nói
- Má dạo này sao rồi em?
- Cũng vẫn như xưa – Bà Hạnh vừa nói vừa cười.
- Lần đầu tiên thấy ba má nói chuyện dưới quê mà cười tình cảm như vậy, cả 3 đứa con cùng trở mắt nhìn. Hai người kia đương nhiên là chẳng hiểu mô tê gì nhưng riêng Thuý An thì cảm động. Cô vui mừng khi nhận thấy mẹ mình vẫn thương và nghĩ tới em gái và dì Năm thì đang có hy vọng trở lại đi đứng bình thường
- Con thấy ngoại đâu có dữ. – Thuý An xen vào.
- Liêm chụp ngay cơ hội này để từ chối:
- Vậy thì kỳ này ba má lại cử “bé Út” về dưới phải không? Tại vì nghe nói bà ngoại chỉ hiền với nó thôi. Cỡ tụi con mà về thì chắc có ngày bị ... đạp xuống sông lấm à.
- Ông Vĩnh nghiêm khắc:
- Hai đứa bây cũng phải lo về dưới mà thăm ngoại chứ không có né như vậy mãi nghe chưa.
- Liêm và Diễm quay sang bà Hạnh tìm người bênh thì bà cũng gật đầu đồng ý với chồng:
- Ủ! Ba nói đúng đấy. Từ từ rồi cũng phải cho hai đứa về dưới một chuyến chứ nếu không bà tụi bây sẽ buồn.
- Bà Hạnh vừa phán xong, cả hai tui ngẩng rút lên lầu. Thuý An lại ngồi gần ông Vĩnh:
- Vậy để con về dưới với ngoại và dì Năm ghen ba
- Ủ, nhưng còn chuyện học hành thì sao đây?
- Chưa mà ba. Người ta mới báo thôi, còn cả tháng nữa mới nhập học mà
- Sao em? – Ông quay sang bà Hạnh
- Muốn chừng nào đi? – Bà hỏi Thuý An
- Dạ... mai, má
- Trời đất! Ngày mai ai rảnh mà đưa con đi?

– Má bạn hả? Vậy con đi với ba.

Nói xong cô thấy ba má nhìn nhau im lặng, cô bèn cười:

– Con nói chơi thôi. Chứ ba má khỏi mất công dẫn dắt làm gì nữa. Con biết đường rồi.

Cả hai ông bà cùng cười. Thuý An cũng cười theo.

Có tiếng xe ngừng trước cửa, mọi người cùng ngó ra. Bà Hạnh lên tiếng:

– Thăng Vũ tới kìa. Mình vào trong nhà đi anh.

Hai người đi mất trước khi Vũ vào nên khi nhìn thấy An, anh hỏi ngay:

– Anh mới thấy hai bác ở đây mà

– Dạ, ba má em vô trong rồi.

Vừa ngồi xuống ghế, Vũ vừa nhìn quanh hơi ngạc nhiên:

– Có chuyện gì không em?

– Có

– Chuyện gì vậy?

Thuý An chìa tờ giấy báo thi ra khoe, hớn hờ:

– Anh Vũ xem, em đậu rồi nè.

Vũ liếc sơ qua cười hờ hững:

– Tưởng gì, lúc trước anh có nói với em rồi, em đâu có nhất thiết học đại học làm gì. Cứ ở nhà, anh lo hết. Em sẽ không phải vất vả làm gì đâu

– Em cứ muốn đi học trường này

– Anh lại không chịu!

– Sao? – Thuý An trố mắt

– Anh không thích em đi đàn ca hát xướng gì hết

– Nhưng em thích

– Bộ em không sợ anh buồn sao?

– Không, tại sao?

– Tại vì anh không muốn vợ mình ...

– Nhưng em đâu phải vợ anh! – Thuý An ngắt lời Vũ ngay.

Vũ nhìn Thuý An thật lâu, anh suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Em không muốn làm vợ anh?

Thuý An nhìn Vũ gật đầu.

– Thật chứ?

– Thật!

Vũ ngồi im rất lâu, thỉnh thoảng lắc đầu như không tin nhưng gì vừa nghe được. Sau khi trầm ngâm suy nghĩ một hồi, anh đứng lên mỉm cười:

– Được thôi. Em có cách suy nghĩ cũng như quyền quyết định của

riêng em.

Thuý An vẫn ngồi yên nhìn anh ra lấy xe đi mất. Thở phào. Thế là từ đây, cô đoán là Vũ sẽ không ghé nhà này nữa. Nhưng cô vừa nghĩ ra, cũng chưa chắc. Tại còn vì anh Liêm nữa chi! Vũ là bạn của anh Hai cô mà. Kệ! Anh ấy có đến thì cũng chỉ là một người quen của gia đình, đâu có gì quan trọng.

Thuý An ngồi im suy nghĩ một hồi rồi quyết định gọi điện cho Hai Quang. Nghe giọng anh có vẻ mừng khi nghe cô báo tin thi đậu nhạc viện. Anh nói sẽ qua nhà cho bà ngoại và dì Năm hay.

Nhưng khi cô bảo là ngày mai sẽ về dưới đó thì Quang lại không chịu. Anh nói cô cứ ở nhà chờ anh lên rồi dẫn đi. Thuý An cười lớn nói mình không còn là con nít đâu mà hết người này dẫn đến người kia đấy. Cô nhất định sáng sớm mai sẽ lên đường. Quang cần nhẫn nại không được đành thôi. Dặn dò cô phải cẩn thận không rồi xón xác lên nhảm xe, anh không biết đâu mà tìm.

Điện thoại xong từ lâu mà cô vẫn ngồi ở phòng khách, nghĩ đến sự lo lắng của Quang cô thấy vui vui.

Chợ thị xã nhỏ bé nhưng cũng nhộn nhịp theo cái cách riêng của làng quê sông nước đã hiện ra trước mắt. Thuý An xốc chiếc ba lô con trên vai bước xuống xe đò.

Tiếng Quang vang lên sát bên tai làm Thuý An quay ngoắc lại. Có lẽ anh đã thấy cô lâu nên đứng đón ngay cửa xe. Trên tay anh là một cái nón lá.

Thấy cô nhìn chiếc nón lá với cặp mắt ngạc nhiên pha chút nghi ngờ, Quang cười giải thích:

– Bà ngoại đưa đấy. Bà sợ em đi đầu trần không đem theo nón nên bảo anh cầm ra cho em đội.

Thuý An cảm động chớp mắt. Rồi cô cười thật tươi ngẩng nhìn anh dưới chiếc nón kiêu con trai đang đội trên đầu:

– Anh xem, lần này em có nón đàng hoàng nè.

Quang gật đầu:

– Ủ, anh thấy rồi.

Thuý An chột chìa tay ra:

– Anh đưa cho em !

– Để anh cầm giùm cho

– Không, em đội mà.

Quang ngạc nhiên:

– Em đội chi hai cái nón?

– Em chỉ đội cái đó thôi. Còn cái này thì ... giao cho anh.

Vừa nói Thuý An vừa đưa tay gỡ cái nón trên đầu xuống đưa cho Hai

Quang. Anh cười cười cầm lấy rồi nheo mắt ngắm cô:

– Trông em... ngộ lắm!

Thuý An lườm anh, dẫu môi:

– Ngộ gì? Bộ quái lắm hả?

– Không quái. Mà là ... dễ thương.

Biết tổng rằng anh nói dóc nhưng Thuý An vẫn cảm thấy vui vui khi nghĩ tới sự quan tâm của ngoại:

– Ngoại lo cho em ghê

– Chưa đâu. Ngoại còn dặn anh coi chừng kéo em xuống đồ chóng mặt rồi ngã lăn ra như lần trước nữa đấy.

Hai má Thuý An ửng hồng khi nhớ tới chuyện té xỉu dạo trước, ngoại cô đã bực tức hò hét bao nhiêu khi thấy Hai Quang ôm cháu gái vào tận nhà. Bây giờ thì chính ngoại là người ra lệnh cho Hai Quang phải ra đón để lo cho cô. Thuý An mỉm cười sửa chiếc nón lá lại cho ngay ngắn:

– Đò qua chưa anh Quang?

– Chưa! Em có muốn ghé quán của Hương không?

– Ừ nhỉ, em quên. Ghé chị Hương một chút chứ!

Hai Quang nắm tay cô đi. Nhiều người dòm, Quang tỉnh bơ như không thấy. Thuý An hơi mắc cỡ nhưng không có phản ứng gì khi bước theo anh.

Tới quán cà phê của Hương, từ xa hai người đã thấy dáng lộng lẫy của cô chủ đứng ngay cửa nheo mắt ngó ra. Thuý An hơi rút tay lại nhưng cô nhận được cử chỉ cứng rắn của anh là nắm chặt bàn tay cô kèm theo một câu ngắn gọn:

– Để yên.

Vừa bước vào quán là Thuý An nở nụ cười ngay:

– Chào chị!

– Chào em! Trông còn tươi tắn lắm, không mệt chứ?

– Dạ em khỏe ạ

– Đấy, anh Quang thấy chưa, Hương bảo mà! – Cô quay sang Thuý An giải thích – An biết không, anh Quang đứng ngồi không yên từ sáng giờ đó. Đó, có ly cà phê để hoài uống cũng không xong, cứ nhấp nha nhấp nhồm lo lắng cho em thôi đó. Em ngồi đi. Uống gì chị lấy cho.

Tiếng đồ máy xình xịch vang lên từ dưới bến làm Thuý An nôn nóng, cô vội thoái thác:

– Dạ thôi, em cảm ơn chị, để ... chiều rảnh em qua chơi. Giờ em về nhà sợ ngoại trông.

Hương gật đầu cười:

– Ừ cũng được. Nhớ rảnh qua chơi nghe.

Hai Quang nói với Hương:

– Anh trả tiền ly cà phê nè Hương.

Hương nhăn mặt xua tay:

– Trời ơi, tiền bạc gì. Anh không lo đưa Thuý An xuống đồ kéo trể.

Khi hai người ra khỏi quán còn nghe giọng Hương nói vọng theo:

– Anh Quang coi chừng Thuý An chóng mặt té nha.

Thuý An quay lại cười giơ tay vẫy.

Hương nhìn theo họ thở dài. Hai Quang lo lắng cho người yêu vậy làm cô muốn ganh tị. Hương không ngờ người bạn trai cộc tính, khó chịu như Quang vậy mà lại ân cần chu đáo hết mức, khiến cô ao ước mình có thể là Thuý An, được trọn tình yêu của anh. Hương lại thở dài, mỉm cười buồn, “Họ hạnh phúc thật, còn mình...”.

Chiếc đồ băng băng rẽ nước, nó lại lắc lư chòng chành nhưng Thuý An không thấy cảm giác cũ. Cô không thấy mệt, không nhức đầu, không sợ hãi....

Ngước mắt lên cô lại chạm phải cái nhìn quan sát của Quang. Cũng đôi mắt này ngày trước cũng nhìn cô y như vậy. Cô mỉm cười với anh. Quang đổi chỗ, anh chuyển sang ngồi sát bên cô, nói nhỏ:

– Em đang nghĩ gì?

– ... Không ...

– Em có mệt không?

– Có, em muốn xỉu đây

– Em dóc

– Em xỉu thật đó.

Thuý An trợn mắt với anh làm Quang cười thêm:

– Hồi đó anh thấy mặt em xanh mướt nên biết liền là em sắp xỉu, chứ bây giờ thì... nhìn em kìa

– Em sao?

– Mặt em bây giờ ửng hồng hơn hờ thế kia làm sao xỉu được mà xỉu.

Thuý An quay sang đấm vai anh thùm thụp làm mọi người trên đồ cùng nhìn. Cô chợt nhớ ra nên kéo chiếc nón lá xuống ngồi im thin thít.

Hai Quang ngồi bên cứ tùm tùm cười. Thuý An lại không dần được bèn kín đáo nhéo anh một cái đau điếng khiến anh buột miệng la lên. Mọi người lại nhìn. Thuý An giả lơ ngó chỗ khác để mặc Quang xuýt xoa vì đau.

Đò vẫn rẽ nước từ từ tiến sang bờ bên kia.

Thuý An ngước nhìn bầu trời. Ánh nắng chói làm cô nheo mắt.

Sông nước tuyệt vời. Cù lao thơ mộng. Ngay cả vườn hoa cũng xinh

đẹp với cây đàn bầu cũ và những câu hát đã học được của chú Tư gieo vào lòng cô một tình yêu khó tả, đến mức cô muốn hét lên với mọi người rằng “Tôi yêu tất cả”. Mà quả thật, không biết từ bao giờ, Thuý An đã thấy quyến luyến với nó. Cái vùng đất nhà quê mà vừa đặt chân trở lại cô đã thấy rộn niềm hạnh phúc. Giờ đây ngoại, dì Năm và cả dì Biên chắc đang ngóng ra cửa đợi đứa cháu đem sự ồn ào trở về.

End

Nguồn: Phong Anh - VNthquan - thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 23/04/2007 3:12:57 CH